

WESTERN ROMAN

LASO

Cijena 18.000 d broj 837

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

VPA

Barry Cord

NE OKREĆI LEĐA

VPA

Barry Cord

NE OKREČÍ LEDA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik
Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Barry Cord: Ne okreći leđa

Naslov originala: Gun Junction

Copyright: VPA

Recenzija: Miroslav Kiš

Prijevod: Sonja Budak

Laso broj 837 izlazi 27. 10. 1989.
u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Noćne sjene starog štaglja prekri-
vale su trojicu prašnjavih jahača na
umornim konjima.

U njihovoj blizini uzdizao se hrast
snažnih grana. Prije tjedan dana
poslužio je za vješanje šerifa Toma
Billensa, jednog od najhrabrijih ču-
vara zakona koji su ikada u Teksa-
su obavljali tu dužnost.

Štagalj bijaše jedino što je ostalo
od ranča Beva Walkera. Kuća je
izgorjela do temelja, a kiša je prodi-
rala u ruševni ambar.

Bev bijaše šerifov prijatelj.

Matt Vickers, zamjenik saveznog
šerifa, preleti pogledom ruševinu.
Bijaše to visok čovjek, širokih rame-
na, građen poput pravog jahača. Bi-
lo mu je trideset godina, a već je tre-
ćinu života nosio zvijezdu saveznog
šerifa. Matt je po prirodi bio miran,
ali služba ga je natjerala da se ne-
prekidno kreće s mjesta na mjesto u
potrazi za novim neprilikama. A to
se događalo i sada. Ovog puta bija-
hu u sve to umiješani i njegovi osje-
ćaji, jer mu je šerif Billens bio stari
prijatelj.

Povukavši posljednji dim cigare-
te, baci opušak među ruševine. Nje-
gov glas bijaše prodoran.

– Ovdje ćemo se rastati. Kipe, ti
ćeš krenuti prvi! Ujahat ćeš u grad s
istoka. Nemoj žuriti! Sastat ćemo se
u salunu »Pecos«. Naći ćeš me on-
dje.

Kip Billens, visok i mršav mladić,
pospana izgleda, kimne u znak pri-
stanka. Sjedio je nemarno u sedlu, a
među usnama držao malu meksi-
kansku cigaretu koju nikad nije pa-
lio. Volio je u ustima okus tog sna-
žnog duhana, ali sâm dim nije mu
bio drag. Moglo mu je biti oko dva-
deset i osam godina. Brada mu bija-
še boje pijeska, a imao je hladne oči
revolveraša.

Kip pogleda željezničku prugu
koja je prolazila mimo napuštena
ranča. Sunce se spustilo s vrhunca
obližnjih planina, a na njihovim pa-
dinama svijetlila su svjetla gradića
Fultona.

Mladić podigne ruku i oprosti se
od svojih pratilaca. Dodirne ostru-
gama dugonogog konja i krene.

Savezni šerif promatrao je Kipa
koji je jahao uz željezničku prugu u
smjeru gradića.

Okrene se prema čovjeku kraj se-
be.

– Dat ćemo mu dvadeset minuta

– reče. – Tada ćeš krenuti na jug, Doc, sastat ćemo se na dogovorenom mjestu.

Doc Emory kimne. Bijaše to mršav čovjek, srednje visine, rijetke smeđe kose i upalih obraza. Moglo mu je biti pedeset godina, ali je djelovao starije. Ipak u Teksasu bijaše malo ljudi koji bi se mogli takmičiti s njime kad bi izvukao svoje oružje.

Doc bijaše bivši teksaški rendžer. Stigao je u Teksas iz Kansasa. Bio je zubar i nosio sa sobom u crnoj torbi zubarski alat, iako se po Mattovom saznanju nikad nije bavio zubarstvom. Mnogo je uspješniji bio kao kartaš, a smrtonosno opasan s revolverom u ruci. Njegov je izgled varao. Izgledao je poput čovjeka blagog ponašanja. Ali ponekad bi ga znao obuzeti divlji bijes koji je često izbijao bez ikakve prethodne najave. Zvijezdu rendžera nosio je manje od godinu dana, a potom je ubio nekog čovjeka zbog žene u svratištu u Laredu. Nakon toga poslao je ostavku u glavni štab rendžera.

Sada je šuteći sjedio na konju i slijedio pogledom Kipa. Ne pogledavši Matta, reče:

– Matte, znaš li tko te čeka?

Vickers kimne.

– Najopasniji revolveraš Teksasa! – odgovori mirno.

– Očekuje te Luke McQuade! – reče Doc, a glas mu je zvučao pomalo podrugljivo. – U Johnson Cityu je ubio četvoricu ljudi. Trojicu prilikom pljačke stoke u Montani. Čak su ga se i Earpovi klonili u Dodge Cityu. Bat Masterson napustio je grad onog dana kad je Luke ujahao u Abiline.

Matt Vickers mu ne odgovori na to. Promatrao je mali gradić smješten u sjeni visokih planina. Nije razmišljao o Lukeu McQuadeu. Pri-

sjeti se Martya Rawlingsa, saveznog šerifa, koji je stigao u Fulton kako bi ispitao smrt šerifa Billensa. Dva dana poslije toga pronašli su ga u nekoj tamnoj uličici s metkom u leđima.

Doc se trgne, osjetivši neraspoloženje svog pratioca. Gorak mu se izraz pojavi oko usana.

– A oni koje je Luke poveo sa sobom nisu mnogo bolji od njega. Grad je sada u njihovim rukama, oni upravljaju njime. Billens im se nastojao suprotstaviti, a završio je na grani hrasta, viseći na vlastitom užetu. Nije bilo svjedoka, kao da nitko nije vidio tko je ubio Billensa. A nitko i ne zna kako je nastradao Rawlings. Ali u Fultonu više nema zakona, osim zakona Lukea McQuadea.

No njegove riječi nisu ostavile nikakav dojam na visokog saveznog šerifa. Doc se uspravi i uzdahne.

– Matte, nisi došao ovamo samo zbog grada, zar ne? Nešto se događa i sa željeznicom koji Chris Marlow gradi kroz pustinju. Ovo je jedan od njegovih najsmjelijih zahvata. Pruga bi trebala da dopire od Creosote do Indijanskih izvora. Ako Marlow u tome ne uspije, propast će zajedno sa svojim poduzećem – govorio je Doc, a pogled mu odluta do tamnih bregova. – Matte, posve sam siguran da mu to neće uspjeti. Chris Marlow neće položiti prugu kroz pustinju, jer mu to Luke McQuade neće dopustiti.

Matt se okrene prema malom čovjeku, a pogled njegovih prodornih smeđih očiju postade leden.

– Ako je to tvoje mišljenje, Doc, zašto si me dopratio dovde?

– Nemam što izgubiti – odgovori Doc nakon nekog vremena. – Tom Billens bio je i moj prijatelj.

Prekinuo se, ali bijaše očigledno

da je njegovim mozgom prolazilo još mnogo toga neizrečenog.

Stigao je do kraja puta. Pošto je vratio značku rendžera, doživio je dva srčana udara. Posljednji put liječnik ga je upozorio: »Još jedan napad značit će vaš kraj. Smirite se, pa će vaše srce možda izdržati još nekoliko godina.«

Ali Doca Emorya nije to mučilo. A ni revolver Lukea McQuadea.

Razmišljao je o čovjeku koji ih je upravo napustio. Lagao je Mattu Vickersu o tom čovjeku, to mu nije bilo lako.

– Matte, zašto si došao ovamo?

– zapita Doc.

Pogled saveznog šerifa pratio je prugu koja je vodila do Fultona. Pričini mu se kao da ta pruga vodi u beskonačnost. Postala je željeznom cestom za stotine naselja iz granicu. Nije imao osobito mnogo razloga zašto je došao ovamo, ali ipak više od Kipa Billensa, čijeg su brata Toma ovdje ubili. A imao je i više razloga od Doca Emorya. Naime, ovdje je bio stoga što je bio njegov posao i što je u svom novčaniku nosio zvijezdu saveznog šerifa. A on je bio jedan od onih ljudi koji su ozbiljno shvaćali svoju dužnost.

Stoga je njegov odgovor bio jednostavan:

– Doc, ovo je moj posao!

– Za stotinu dolara na mjesec?

– Emory se grubo nasmijao. – Poznam barem pola tuceta ljudi koji bi ti rado platili pet puta toliko, a još bi vjerovali da su pritom dobro prošli.

Matt slegne ramenima. Novac bijaše mamac za ljude koji su željeli samo ono što se novcem može kupiti. Ono što je on želio nije se moglo nabaviti novcem. Ono što je on htio često se moglo platiti samo metkom.

Između njega i malog čovjeka zavlada tišina. Matt nije odveć dobro poznavao Doca Emorya.

Doc osjeti neraspoloženje mračnog čovjeka kraj sebe. Stoga primijeti blagim glasom:

– Matte, srest ćemo se u salunu »Pecos«.

Ostavši sam, Matt počne razmišljati o tome kako se u Fultonu okupio toliki ološ. Najgori revolveraši Teksasa. Preuzeli su svu vlast u gradiću. Izgledalo je kao da im je namjera uništiti poduzeće koje je gradilo željezničku prugu kroz pustinju.

U tome kao da ih nitko nije mogao spriječiti.

Negdje u Fultonu, a možda i u obližnjim brdima, netko je držao u zarobljeništvu ženu i kćerku Chrisa Marlowa.

Marlow je bio vrlo utjecajan i značajan čovjek u Teksasu. Počeo je kao kočijaš i nosač, ali uskoro nastavio raditi za željeznicu. Izgradnja pruge kroz pustinju bijaše njegov prvi samostalni podhvat.

Reklo bi se da će biti i posljednji. Marlow je, doduše, mogao zatražiti od guvernera da u Fulton pošalje odred vojske, ali nisu postojali dokazi protiv Lukea McQuadea. A na malom papiriću, koji je primio pošto su njegova žena i kćerka nestale, pisalo je da će biti ubijene ako Marlow poduzme nešto. Stoga Marlow i nije ništa učinio.

To je pisamce donio u ured saveznog šerifa i zatražio pomoć od nje.

Kao što je Doc Emory naglasio, nisu postojali izričiti dokazi da iza te otmice stoji Luke McQuade, niti da je povezan s vješanjem šerifa Toma Billensa, kao ni s ubojstvom Martya Rawlingsa. Ako su i postojali svjedoci, oni nisu imali namjeru progovoriti.

Ali što je zapravo Luke McQuade tražio u Fultonu? Je li namjeravao spriječiti izgradnju pruge? Kakva korist od toga revolverašu poput McQuadea?

Ta su pitanja mučila Matta Vickersa.

Prisjeti se Kipa Billensa i Doca Emorya. Nešto ga upozori da bi morao biti oprezan. Pokuša odagnati taj osjećaj. Vjerojatno je prečesto radio sam za sebe, pa je postao odveć nepovjerljiv.

Nije zapravo namjeravao doći u Fulton u pratnji Doca Emorya i Kipa Billensa. Sreo ih je u Paseu. Emory je saznao kamo Matt kreće, pa mu je brzo ponudio:

— Povedi Kipa Billensa. Tom Billens, obješeni šerif, bio mu je brat.

To objašnjenje bijaše jednostavno. Doc i Kip jahali su u Fulton. Doc stoga što mu je mladi Billens bio drag, a Kip je želio osvetiti brata.

To bijaše tako jednostavno. Ali ipak i tako zamršeno.

— Matte, sve će biti u tvojim rukama — govorio mu je tada Doc. — Ali čak i tebi može biti potrebna pomoć u borbi protiv McQuadea i njegove bande. Što misliš o tome?

Vickers je oklijevao. Uto je do njega dopro miran glas Kipa Billensa:

— Ma što treba odlučivati! Ja krećem u Fulton. Možemo raditi zajedno ili ću ja sve to obaviti sam.

I tako je Matt dobio društvo.

Bio je sada ovdje, a veliki pastuh pod njim počeo se nemirno vrtjeti. Matt gurne ruku u džep i izvuče novčić. Počeo ga promatrati na slabom svijetlu mjesečine.

Bijaše to stari španjolski »osmak«. Osam takvih novčića išlo je u jedan pezos. U rub ovoga bijaše urezan trokut.

Taj je novčić stigao u Glavni štab upravo onoga dana kad je on odla-

zio. Pisamce uz njega bijaše upućeno saveznom šerifu. Očigledno ga je napisala ženska ruka:

•Dajte ovo prvom čovjeku koji krene u Fulton. Neka novčić dade čovjeku za šankom saluna 'Pecos'. Reći će mu gdje će naći gospođu Marlow i njezinu kćerku.•

To su pismo poslali iz Glavnog štaba rendžera uz napomenu da bi idući put bilo pametnije poslati u Fulton nekog saveznog šerifa nego još jednog teksaškog rendžera. Rendžeri će Vickersu pružiti svu potrebnu pomoć kada i ako pronade gospođu Marlow i njezinu kćerku.

Vickers je zamišljeno promatrao novčić. Možda to bijaše ključ koji će slomiti Lukea McQuadea.

Postojao je samo jedan način da to sazna.

Dodirne ostrugana pastuha i krene prema Fultonu.

* * *

Čovjek po imenu Kip Billens jahao je u to vrijeme uz prugu prema gradiću, ali je skrenuo prije nego što je stigao onamo. Činilo se da zna kamo ide. Jahao je kroz mrak približavajući se osamljenoj kolibi. Stigavši u blizinu, sjahao je i privezao konja dvanaestak koraka od zatvorenih vrata kolibe. U njoj nije gorjelo svjetlo, ali Kipa to nije uznemirilo.

Čekao je strpljivo, a cigareta mu je visjela iz usta. Nakon nekog vremena vrata kolibe se otvorište, ali zbog mrkog mraka Kip nije dobro vidio čovjeka koji je zastao na pragu. Bio je samo tamna sjena. Čovjek progovori grubim glasom:

— Da?

— Stigao je — odgovori Kip.

Čovjek na vratima nije se pomaknuo, ali se u njemu počeo širiti ugođaj zadovoljstva, što osjeti i Kip.

Kip dohvati revolver i zapita:

– Kada?

– Javit ću ti! – kratko odgovori čovjek, a nakon nekoliko trenutaka doda ljubaznije: – Lou, znao sam da ćeš doći.

– Moje je ime Kip, nemojte to zaboraviti! – ispravi ga mladić. – Kip Billens!

– Da... Kip... – govorio je čovjek, a glas ga je odavao da ga to zabavlja. – Ovo je jedan od onih poslova koje savezni šerif neće obaviti! – doda podrugljivim glasom.

Čovjek, zvan Kip Billens, nije odgovorio na to. Već se odavno naviknuo čuvati svoje misli za sebe. Hladno je promatrao sadašnjost, a sumnjičavo budućnost.

– Kako ti je uspjelo nagovoriti Doca? – zapita čovjek na vratima.

– Emorya? – slegne revolveraš ramenima. – On je... nešto mi duguje.

Glas mu bijaše jednoličan. Očito se nije namjeravao upuštati u daljnje razgovore.

Čovjek na vratima je oklijevao.

– Javit ću ti se. Saznaj s kime će se Vickers povezati!

Potom zatvori vrata. Revolveraš je još neko vrijeme stajao. Mrak je skrivao crte njegova lica. Onda je prišao svom konju, uzjahao i okrenuo ga. Učinio je to neuobičajenom grubošću, kao da je netom prisustvovao nečem neugodnom.

* * *

Doc Emory upravo je ujahao u grad s južne strane. Jahao je nemarno poput starca kome je svejedno što drugi ljudi misle o njemu. Jednom je iznevjerio zakon, a sada ga je mučila pomisao da bi se to moglo dogoditi još jednom.

Dobro je znao tko je zapravo čovjek koji se naziva Kip Billens. Je li mu mogao vjerovati? Duboko u se-

bi osjeti bol. Na um mu padoše riječi iz Biblije: »Krv je gušća od vode«.

Je li bila gušća i od budućnosti, važnija od samopouzdanja?

Poče proklinjati samoga sebe što je bio tako slab i neodlučan. I što je lagao i izdao Matta Vickersa.

II

Željeznička lokomotiva stajala je uz malo skladište. Para se dizala u zrak. Skretničar je zamahnuo svjetiljkom, a lokomotiva šisteći ispusti paru, prikopčavši tri teretna vagona koja su čekala u mraku. Začu se zvuk sudara koji priguši krik neke djevojke.

Vickers je upravo prelazio preko tračnica ispred skladišta. Čuo je djevojčin krik, pa je nagonski potjerao pastuha u tom smjeru.

Zgrada željezničke postaje bijaše duga i niska. Bila je podalje od grada. U mraku su se ocrtavale zgrade skladišta i ograde korala.

Zvižduk lokomotive, koja mu se polagano približavala, ugušio je sve druge zvukove. Na trenutak šerif pomisli da će biti najbolje da odjaše dalje. Nije se želio upuštati u neprilike prije nego što uđe u grad.

Ali odjek djevojčinog krika ipak ga privuče k staničnoj zgradi. Konj se uznemirio dok je vlak prolazio kraj njih. Obavila ih je para i ubrzo opet nestala.

Kočija s dva kotača stajala je ispred stanične zgrade, a upregnuti konj strpljivo je čekao.

Još se uvijek čulo klopotanje kotača vlaka, ali to ipak nije moglo nadglasati djevojčine krikove koji su dopirali iz unutrašnjosti zgrade.

Vickers potjera konja prema zgradi i brzo skoči iz sedla. Položivši ruke na ogradu perona, preskoči je poput mačke. Upravo je krenuo prema vratima, kadli ga ponovo prekrije para vlaka u prolazu.

Mala čekaonica bijaše prazna. Samo se jedan čovjek ispružio na

podu ispred ureda. U uredu Vickers ugleda petoro ljudi.

Jedan je muškarac ležao na podu, nepomičan. Drugi muškarac, sjedokosi čovjek sa zelenim štitnikom iznad očiju, sjedio je za malim pisanim stolom. Usne mu bijahu stisnute. Iza njega, naslonjen na zid, stajao je onizak muškarac. Ruku je držao na revolveru, promatrajući djevojku i mladića koji su stajali na drugoj strani sobe.

Nije zapazio Vickersa, kad je ovaj ušao.

Djevojka se povuče u kut. Bijaše vitka i zgodna. Odjevena u suknju i bluzu. Očito je ovdje radila. Okrenut leđima Vickersu, ispred nje je stajao mladić, stegnut u odveć usko gradsko odijelo. Upravo je upozoravao oniskog čovjeka neka se ne miješa u njegovu razmiricu s djevojkom.

Djevojka je grčevito stezala u ruci olovni pritiskivač za papir. Glas joj bijaše visok, a odavao je očaj, kad je zaviknula:

– Rete, gubi se ili ću...

Čovjek naglo pruži ruku i obuhvati djevojčin zaglavak. Stisne ga i privuče djevojku k sebi. Ona krikne i ispusti pritiskivač. Okrene lice od mladića, pa ga počne udarati rukom.

Onizak čovjek iznenada krajičkom oka ugleda Vickersa. Upozori svog prijatelja promuklim glasom:

– Rete, dobili smo društvo!

Pružila ruku za revolverom, ali je Vickers već zamahnuo i snažno ga udario po bradi. Sva snaga širokih šerifovih remena bijaše sadržana u tom udarcu. Čovjek se istog trenutka nađe na podu, a noge mu poleteše u zrak. Revolver klizne pod klupu. Nekoliko trenutaka nije znao što se događa oko njega.

Čovjek po imenu Ret brzo se okrene, a ruka mu zaroni u džep

gradskog odijela. No ondje se i zaustavi kad je ugledao Mattov revolver uperen u sebe.

Djevojka se brzo odmakne i pogleda Vickersa. Ovaj zamahne revolverom.

– Dobro, Romeo. Rekao bih da Julija ne želi sudjelovati u toj igri. Gubi se odavde!

Bijes se pojavi u očima čovjeka iz grada. Kao da je zaboravio sav oprez. Imao je snažne crte lica, a njegova boja odavala je da čovjek najveći dio vremena provodi na zraku. Gradsko odijelo nekako mu nije odgovaralo. Moglo mu je biti oko trideset godina, ali je djelovao mnogo starije. Bijaše gologlav, a žuta kosa imala je razdjeljak po sredini. Nos mu bijaše kukast, a debeli smeđi brk pomno uređen.

Ljuljao se na prstima, zgrčivši šake.

– Gospodine, ne miješajte se u to! To se tiče samo mene – napadne Vickersa. – Odlazite odavde!

Matt je pažljivo promatrao mladića. Ipak su njegove riječi bile upućene djevojci:

– Htio bih znati ne miješam li se doista u nešto što me se ne tiče. Molim vas, recite mi je li vas taj čovjek napastvovao?

Djevojka je stajala kraj stola za kojim je sjedio sjedokosi čovjek. Okrene se prema Mattu, kimne i teškom mukom progovori:

– Napastvovao me je!

Matt pogleda mladog muškarca kao da ga želi upozoriti.

– Dobro, gospodine! Čuli ste što je djevojka rekla. Pokupite svog debelog prijatelja i gubite se odavde!

Ret Blue nije poklanjao pažnju Vickersu. Okrenuo se prema djevojci, a glas mu je odavao silan bijes:

– Betty, noćas sam došao ovamo s miroljubivim namjerama. Nemoj

to zaboraviti! Unajmio sam kočiju. Čak sam ti donio dar.

Djevojka se odmakne od stola i krene prema maloj, kožom presvućenoj klupi. Ondje je ležala kutija svezana ružičastom vrpcom. Dohvati je i dobaci mladom muškarcu.

– Rete, ponosi svoj dar sa sobom! Nikada nisam ništa tražila od tebe. Jesam li ti ikada dala povoda da povjeruješ kako bih tebe ili tvoje darove dočekala dobrodošlicom?

Začu se Mattov glas:

– Momče, hoćeš li napokon otići? Ili ću te morati izbaciti?

Ret se okrene prema šerifu. Njegov se prijatelj počeo dizati na koljena. Ret se sagne i pomogne mu ustati. Gurne ga prema vratima.

Kratkonogi muškarac posrćući, prođe kraj šerifa. Pogleda Matta, a ruka mu se spusti prema praznim koricama za revolver. Ret mu brzo pride i odgurne ga.

– Poslije, kratkonogi! – obeća mu zlovoljno. – Poslije ćemo to srediti.

Zaustavi se pred vratima, a Vickers ocijeni da mu gradska odjeća nikako ne pristaje. Njegovo beznačajno lice odavalo je užasnu srdžbu.

– Momče, za ljude poput tebe, koji se upliću u tuđe poslove, postoji mjesto u ovom gradu. To je rupa duga dva, a duboka tri metra! – Vickers se okrene prema njemu, držeći prijeteći revolver u ruci.

– Ako se dulje zadržiš ovdje – mirno upozori mladog muškarca – pobrinut ću se da ti ispuniš tu rupu!

* * *

Matt Vickers je pričekao u sjeni stanične zgrade da se Ret popne u kočiju i krene. Njegov prijatelj uzjahao je teškom mukom svog konja, trljajući potiljak. Stisnuvši oči, projahao je kraj šerifa. Vickers nije sta-

vio na grudi zvijezdu, pa stoga ništa nije opovrgavalo da je čovjek koji se sasma slučajno umiješao u nešto što ga se ne tiče. Kratkonogi je trenutak promatrao Vickersa, a zatim on i Ret krenuše prema gradu.

Djevojka je klečala kraj čovjeka koji je ležao na podu. Matt zapazi da ga gladi po kosi. Kad mu je odmaknula kosu s čela, ukaže se ružna posjekotina koja je još uvijek krvarila.

Djevojka se okrene prema Vickersu.

– Ovo je moj otac – objasni mu.

– Kratkonogi ga je udario revolverom kad je ušao.

– Pogledat ću što je s njim – primijeti mirno Vickers.

Čučnuo je kraj čovjeka i počeo mu pipavati glavu. Starac zajauckne, otvori oči i u prvi trenutak kao da nije ništa shvaćao.

Matt se obrati čovjeku sa zelenim štitnikom iznad očiju.

– Postoji li u ovom gradu liječnik? – upita, a kad je to čovjek potvrdio, naredi mu: – Dovedite ga!

Čovjek odmah pođe.

Djevojka se prestraši:

– Je li otac teško ranjen?

Matt je pokušao smiriti:

– Osjećat će dan ili dva jaku glavobolju i to je sve. Ali nisam liječnik, pa ne mogu biti siguran nije li ozljeđeno teža. Gospodice...

– Betty Grover – odgovori ona.

– Moj je otac Paul Grover. Radi za željeznicu.

Grover se pokušao podignuti. Matt mu pomogne, pridržavajući ga kad je klonuo na zid. Čovjek položi ruku na oči, kao da mu smeta svjetlo.

– Betty, gdje su oni, gdje je Ret?

– upita, pa pogleda Vickersa. – Tko je to?

– Ret je otišao – odgovori Betty.

– Ovo je... započne djevojka i pogleda Vickersa.

– Matt! – odgovori Vickers. – Ostalo nije važno.

Betty se nasmiješi. Poče promatrati visokog čovjeka pokraj sebe, a ono što je vidjela svidalo joj se. Njezine plave oči i glas to su jasno odati.

– Natjerao je Reta i Kratkonogog da odu – počeo objašnjavati svom ocu. – Poslao je Freda po doktora Blakea.

Paul Grover pogleda Matta.

– Hvala, Matte! – reče, a usne mu se stisnuše. – U mojoj glavi zvone tisuće zvona.

Vickers mu pomogne sjesti na klupu. Pod jačim svjetlom lice Paula Grovera djelovalo je usamljeno i tužno.

Grover nastavi ispitivati:

– Stranac ste u Fulton, zar ne? Vickers slegne ramenima.

– Hvala na pomoći! – nastavi Grover. – Postigli ste više od mene. Čuo sam kako je Betty kriknula, pa sam uletio, a Kratkonogi umalo mi nije razbio lubanju – govorio je, a glas mu je odavao gorčinu. – Ne znam zašto ste došli u Fulton, Matte, ali poslušajte moj savjet i ođđite, i to odmah!

Matt se namršti.

– Zašto? Zbog Reta i Kratkonogog?

Grover polagano kimne.

– Ret Blue je polubrat Lukea McQuadea. A McQuade vlada Fultonom. Ili to možda niste znali?

– Čuo sam za to – odvrati Matt.

Zbog nečega u strančevu glasu Grover podigne glavu. Promatrao je Vickersa. Vidio je pred sobom visokog čovjeka, mišićavog, očito nekog revolveraša smrtno sigurnog u sebe. Djelovao mu je poput bandita koji su vladali Fultonom, a ipak je

Vickersovo lice odvalo i nešto drugo. Pogled njegovih plavih očiju bijaše drugačiji. Nešto u tom čovjeku bilo je zagonetno za Grovera. To ga je smirivalo, iako nije znao zašto.

– Zašto je Ret došao ovamo? – zapita Matt.

Betty Grover pocrveni i objasni:

– Htio me povesti na vožnju kočijom. On je polubrat Lukea McQuadea, pa vjeruje da ima pravo na to.

– Već neko vrijeme dosaduje mojoj kćeri – promrmlja i Paul Grover. – Upozorio sam ga da je ostavi na miru, ali... – prekine se Grover i čvrsto stisne usta. – Postoji samo jedan način da ga čovjek uvjeri u to. Sutra ću kupiti vinčesterku.

Matt se prisjeti pogleda u Retovim očima, kad je nastojao zgrabiti revolver. Paul Grover bio bi mrtav onog trenutka kad bi pokušao dohvatiti pušku, ukoliko nije namjeravao ubiti Reta s leđa. Ali Grover nije djelovao da bi to mogao učiniti.

Razmišljao je o tome. Iznenada se prisjeti što ga je dovelo u Fulton. Paul Grover morat će sâm rješavati svoje poteškoće.

Njegov prvi zadatak bio je da otkrije gdje se nalaze otete majka i kćerka. Morat će ih spasiti od McQuadea. Uz to je morao saznati zašto McQuade sprečava izgradnju pruge, koja zapravo za njega nije bila važna.

A trebalo je pronaći i osobu koja je napisala ono pismo i poslala novčić. Ili je možda to bila neka klopka?

Fred je ušao zajedno s liječnikom, visokim muškarcem kome je moglo biti oko trideset godina. Upitno pogleda Matta Vickersa prije nego što se nagnuo nad Groverom i počeo mu pregledavati ranu.

– Paule, imaš tvrdi glavu! – re-

će. — Nekoliko će te dana boljeti i to će biti sve.

Okrene se prema Betty. Imao je mladenačko, ugodno lice. No, ovoga je puta ljutito stisnuo usta.

— Paule, možda će ti to uliti malo pameti u glavu — progovori, izvukavši škare i režući kosu oko rane. — Odlazi iz Fultona! Željeznica se neće izgraditi. Povedi Betty sa sobom.

— Neću dok radim za željeznicu! — promrmlja Grover. — Neću, dok mi gospodin Marlow ne reče da je propao. U Track Townu je oko pet stotina momaka, a svi oni ovise o Chrisu Marlowu. Neka propadne-
mo zajedno s njim. Ne namjeravam ih napustiti.

Matt zakorači prema vratima. Prisjetio se sastanka u salunu »Pecos«.

Djevojka pođe za njim.

— Matte, nisam vam se još uspje-
la zahvaliti.

Matt se nasmiješi.

— Učinit ćete to drugi put — primijeti on. — Možda sutra. Ako se ono zbog čega sam došao u Fulton ne isplati, možda ću zamoliti vašeg oca da me zaposli na željeznici.

Zapazi da se liječnik Blake namrš-
tio. Vjerojatno zbog djevojke. Mi-
slio je da ima pravo na Betty Gro-
ver.

Paul Grover kimne.

-- Matte, dobro biste mi došli! —
reče, ali odmah poslije toga odma-
hne glavom. — Rekao bih da ste već
samome sebi natovarili dovoljno
neprilika na pleća. Osobito bih vam
savjetovao jedno: ne okrećite nikad
leđa nekim ljudima, jer to je ovdje
važno.

— Naviknut sam na to — reče
Matt.

Kratko kimne i napusti zgradu.

Vlak, koji je bio već natovaren,

upravo je krenuo prema istoku. Njegov zvižduk pričinio se Mattu po-
put duga, tužna jecaja.

— Znači: ne okreći leđa, Matte!
Zapamtit ću to! — promrmlja.

III

Željeznička postaja pričinio se Betty Grover čudno praznom i na-
puštenom nakon Mattova odlaska. Fred je stajao kraj nje, nizak i bes-
pomoćan. Zeleni štitnik bacao mu je sablasnu sjenu na lice.

Djevojka pogleda oca i liječnika Rogera Blakea. Pročita u njihovim očima isti osjećaj. Noć iznenada po-
stade puna prijetnje. Osluškujući zvižduk lokomotive koji se gubio u daljini, Betty iznenada zadrhti.

Liječnik Blake to zapazi i gorko stisne usta, pa reče.

— Paule, posljednji put ti kažem: makni se iz Fultona! Ili barem pošalji Betty odavde.

Grover uzdahne:

— Rogere, ne namjeravam otići. Ovdje imam svoj posao. Ne mogu sada napustiti Marlowa.

Okrene se prema svojoj kćeri, ali ona preduhitri njegovo pitanje.

— Ne! — izjavi tvrdoglavo. — Oče, ostat ću uz tebe.

Djevojka se okrene prema Roge-
ru Blakeu i stade promatrati mla-
dog željezničkog liječnika. Bio je jednako visok kao i čovjek koji se nazivao Matt. Izraz tvrdoglavosti oko njegovih usana vrlo joj se svi-
dao. Bio je sposoban mladić, ali nje-
gove su se sposobnosti kretale u drugom smjeru od onih koje su bile potrebne u Fultonu. Zapazi da je i sam bio svjestan toga. Ipak ga nije namjeravala optuživati, iako se osjećala zaštićenom samo u dru-
štvu onog stranca koji je netom oti-
šao. Uzbudivala ju je njegova mu-
ška snaga koja joj je pružala sigurnost.

Blake kao da je pogodio njezine misli. Raširivši bespomoćno ruke, okrene se prema Paulu Groveru.

– Paule, nisam revolveraš! – reče, a njegove su riječi zvučile postideno. – Liječnik sam. Došao sam u Fulton da radim za željeznicu.

Nije dodao da je ovdje ostao samo zbog Betty, ali to bijaše lako prepoznatljivo po pogledu njegovih očiju i prizvuka njegova glasa. Dohvati medicinsku torbu, a usta mu se stisnuše, pa reče:

– Dobro, imam revolver. Odsad ću ga nositi sa sobom. Betty, ako ti Ret ili jedan od tih momaka koji su preuzeli grad bude dosadivao...

Betty brzo položi ruku na njegovo.

– Ne, Rogere! Oni bi te ubili.

Lice mladog liječnika se ukoči.

– Znaš što osjećam za tebe – primijeti mirno. – A vidjela si i sama što se noćas zbilo. Ret će se vratiti. On nije čovjek koji lako odustaje od svojih namjera... od onoga što želi – govorio je liječnik, a glas mu je odavao srdžbu i povrijeđenost. – Ako ne napustiš grad, za mene nema drugog izbora – napomene, pa doda gorkim glasom: – Idući put, kad se Ret pojavi. Možda taj Matt neće biti prisutan.

– Rogere! – usklikne Betty, ali joj pogled onda postade blag. – Zahvalna sam ti. Znam što osjećaš za mene. Ali ne mogu napustiti svog oca. Uostalom, ne vjerujem da će mi Ret ponovno dosadivati.

Glas joj bijaše čvrst i odlučan, ali zapravo ni sama nije vjerovala u to što je govorila.

Uto Grover ustane.

– Rekao bih da su za Reta upravo započele neprilike. Hoćeš li povesti Betty kući i ostati na večeri?

Roger Blake kimne.

– Vrlo rado, Paule! Sutra ću se odvesti u Track Town – doda. – Hoćeš li da posjetim Mikea Flannagana?

Grover kimne.

– Reci Mikeu neka zaposli momke. Čekam vijesti od Marlowa. Vjerojatno će krajem tjedna stići novac za njihove plaće. Reci Mikeu bilo što, ali neka ti obeća da neće

dopustiti momcima da odu.

Blake dohvati Betty za ruku i krene s njom prema vratima. Ondje se djevojka još jednom okrene i upozori oca:

– Sarah će uskoro dovršiti večeru. Oče, nemoj da te dugo čekamo.

Paul nestrpljivo kimne. Promatrao je kako Roger i njegova kćerka odlaze. Nakon nekoliko trenutaka pride k vratima i pogleda van.

Noćni je vjetar bio vlažan. Mirisalo je na kišu.

Paul je osluškivao pucnjavu koja je do njega dopirala iz grada. Iznenada ga obuzme osjećaj straha i nemoći, prisjetivši se one dvojice koji su večeras napali njega i Betty.

Dosad nije slutio što znači strah, sve dok nisu ubili šerifa Toma Billa i nakon što je njegov zamjenik, duševno slomljen, napustio grad.

Iznenada više nije bilo reda u Fultonu. Zavlada su strah i osjećaj nemoći.

Brzjavio je Marlowu što se zbilo, i to odmah nakon što su dinamitom digli u zrak vlak na putu do kraja pruge. Tada ga je posjetio zamjenik saveznog šerifa po imenu Rawlings. Dva dana poslije toga pronašli su ga ustrijeljena u jednoj tamnoj uličici.

Grover je u mislima slijedio prugu na njezinom putu kroz mrak. Ljudi u Track Townu radili su s polja srca. Mike Flannagan bijaše sjajan predradnik. Ali kako će još dugo moći tjerati na rad ljude koji već neko vrijeme nisu primili plaće?

Paul Grover se umoran i nezadovoljan vratio u svoj ured. Fred je pregledavao račune, stružući oštrim perom po papiru. Grover pride k blagajni u kutu ureda i otvori teška vrata. Izvadi brzjav koji je prije tri dana primio od Marlowa. Marlow je sâm poslao šifrirani brzjav, tako da je samo Paul znao što mu javlja, iako je brzjav primio Fred.

Pročita još jednom poruku:

•Plaće stižu posebnim vlakom u

Fulton u srijedu u osam sati navečer. Bitna potpuna tajnost. Pošaljite plaću ljudima u Track Town. Marlow«.

Grover duboko uzdahne, spremi brzojav natrag u blagajnu i zaključa je. Okrenuvši se, zapazi da ga Fred promatra. Djelovao je umorno.

– Frede, nema žurbe s tim računima – reče Grover. – Hajde da zaključamo i vratimo se kući.

Krene prema vratima i zaustavi se pred njima. Prisjetio se iznenada visokog čovjeka širokih ramena, koji se pojavio u pravi trenutak.

Rekao je da je njegovo ime Matt i da je to dovoljno. Mogao je biti ma tko, vjerojatno ubojica čije je ime bilo dobro poznato. Mnogo je takvih ljudi u posljednje vrijeme dolazilo u Fulton.

Ali iz nekog razloga Paul ipak nije mogao povjerovati u to. Umjesto toga podsjetio se kako je miran bio taj čovjek i kako siguran, a to ga oraspoloži. Laganim korakom krene prema svojoj kući.

* * *

Željeznička ulica odvela je Matta Vickersa u Fulton. Do prije kratkog vremena ta je ulica završavala u pustinji, ali otkako je ovamo stigla željeznička pruga, grad se počeo širiti.

Težak drveni most produžavao je Željezničku ulicu do novog dijela Fultona.

Salun »Pecos« stajao je na uglu nasuprot mosta. Kuća u kojoj se nalazio djelovala je poput prerano ostarjele žene. Crveno pročelje bijaše oguljeno, a mjesečina je tog trenutka obasjavala ružnu kuću crvenkastim sjajem. Mattu se učini da zgrada izgleda poput pakla.

Fulton je postao grad poroka otako je šerif Billens poginuo. Pucanje je prekidalo noćni mir, a još će

šće od toga glasovi pijanaca. Uglavnom je ta buka dolazila s druge strane mosta, dok su zgrade iza saluna izgledale tihe i otužne.

Matt Vickers vrlo se oprezno približavao salunu. Osjećaj opasnosti dopirao je do njega na krilima noći.

Nije obmanjivao samoga sebe. Nitko nije neranjiv kad je riječ o metku u leđa. Pametno je rekao Grover: »Ne okreći leđa!«

Dok se ne sazna tko je on, mogo se dosta slobodno kretati. Promatrat će ga, željeti saznati tko je. A za to kratko vrijeme on će pokušati otkriti tko je oteo Marlowovu ženu i kćerku. Morao je saznati i to tko želi spriječiti izgradnju pruge kroz pustinju.

Teški udarci kopita crnog pastuka odzvanjali su o daske mosta. Iz saluna »Pecos« dopirala je svirka glasovira i snažni ljudski glasovi. Iznad trošnih vrata sjala je svjetiljka bacajući žmirkavo svjetlo na natpis.

Šerif sjaše i krene prema ulazu u salun. Otvori oba krila vrata i uđe u prostoriju ispunjenu dimom, punu bučnih glasova. Na maloj pozornici, u dnu dvorane, šest je djevojaka plesalo uz zvukove glasovira. Ljudi koji su stajali oko šanka promatrali su njihov ples. Samo je za nekoliko stolova sjedilo društvo kartaša, koje ples očito nije zanimao.

Doc Emory sjedio je za jednim od tih stolova, promatrajući zlovoljno karte u ruci. Na stolu je stajala dopola ispijena boca viskija.

Vickers osjeti laganu uznemirenost kad je pogledao Doca. Doc i Kip bijahu jedina dvojica u Fultonu koji su znali tko je on doista. Njegov je život ovisio o njima.

Dok je prilazio šanku, ugledao je i Kipa. Momak je sjedio uz stube koje su vodile na kat. Naslonio je stolicu

uza zid. Cigareta mu je visjela iz usta, a šešir je navukao na oči. Dobro je vidio ulazna vrata i cijeli salun pred sobom, ali kao da ga to nije osobito zanimalo. Ako je i zapazio da je Matt ušao, nije to ničim oдавao.

Šerif se lagano namršti, osjetivši zabrinutost. Doc je bio nepredvidljiv, ali Kip je djelovao poput nape-te puške, jednako tako bezosjećajan i opasan.

Vickers pronađe slobodno mjesto za šankom. Kraj njega je stajao neobrijan muškarac u crvenoj flanel-skoj košulji, koju je vjerojatno nosio već tjednima neoprano. Mahao je prljavim sivim šeširom pred nosom svog druga. Onda se okrene prema Mattu i pobjedonosno se nasmiješi, sretan što je pronašao novu žrtvu.

Pruži prst kroz rupu na šeširu.

— Dvadeset pezosa, prijatelju! — ljutio se. — Taj sam šešir nabavio prije pet godina i još je kao nov. A onaj ga je prokletnik probušio. Ni-sam mu ništa učinio. Taj smrdljivac ...

Prijatelj ga pokušava ušutkati. Ali onaj u flanelskoj košulji bijaše mrtvo pijan.

— To se dogodilo kraj Indijanskih izvora, prijatelju! Slučajno sam zavirio u stari španjolski rudnik. Tada sam ugledao ...

Prijatelj ga pokušava odvući od šanka.

— Dosta pričanja, brbljavče! Foley, hajde, podimo kući! — pozivao ga je.

— Ugledao sam anđela na bijelom konju — tvrdio je Foley i otrgne se iz ruke svog pratioca. — Vidio sam ga tako jasno kao što vidim vas! — doda i glasno štucne. — A potom je neki prokletnik probušio moj šešir.

Prijatelj ga snažno udari šakom

po bradi. Foley zatetura, a onaj ga čovjek uhvati. Okrene se i počne ispričavati Mattu:

— Foley vidi mnogo toga kad je pijan. Nemojte se ljutiti na njega.

Matt je gledao za njima dok su prilazili vratima. Iza sebe začuje glas barmena.

— Gospodine, što želite?

— Viski — odgovori Matt.

Gurne ruku u džep i primakne je barmenu dok mu je ovaj točio piće. A cijelo je to vrijeme tobože promatrao plesačice.

Čovjek iznenada raširi oči. Obriše ruku o pregaču i brzo sakrije novčić.

— Donijet ću vam ostatak! — reče.

Vickers ga je slijedio pogledom dok se penjao stubama na kat. Oko cijele dvorane prostirao se na katu drveni balkon s kojega su vodila vrata u sobe. Čovjek pokuca na jednu od njih i uđe.

Matt počne promatrati prepunu prostoriju pred sobom. Opazio je da se Kip Billens malco pomaknuo. Odmaknuo je šešir s čela, ali nije gledao prema Mattu.

Vrata saluna se otvoriše. Uđe čovjek grubih crta lica, a u rukama je držao neke novine. Na trenutak zastane i počne se ogledavati po prostoriji, a zatim pride k stolu za kojim je sjedio Doc Emory igrajući poker. Čovjek udari jednoga od kartaša po ramenu i baci novine na stol. Kažiprstom pokaže nešto na njima.

Matt je pažljivo promatrao toga kartaša. Bijaše to mršavi čovječuljak u bijeloj košulji. Na glavi je imao crni šešir. Netko ga je jednom udario po čelu, točno iznad očiju, ostavivši mu brazgodinu koja je naglašavala njegov opasan izgled.

Matt je već prije vidio to lice na mnogim tjeralicama na području

Wyominga. Čovjek bijaše ozloglašeni revolveraš.

Raney, tako se taj revolveraš zvao, pruži ruku i dohvati novine. Zgnječi ih i baci. Ako je ono što je pročitao značilo nešto za njega, nije to pokazivao.

Čovjek koji mu je donio novine odmakne se od stola i krene prema šanku. Bijaše to mršavi mladić podla izraza lica.

Ugura se kraj Matta, pogleda ga i počne lupkati prstima po šanku, želeći svratiti pažnju na sebe.

Barmen se upravo vraćao za šank. Brzo stavi pred došljaka bocu i čašu.

Matt je promatrao uzbuđenog barmena, ispijajući viski.

— Niste mi uzvratili novac — primijeti.

Čovjek obliže usne. Lagano mahne glavom prema stubama.

Vickers se okrene, nasloni lakto-vima na šank i počne promatrati plesačice. Kad su završile ples, sidoše s pozornice i umiješashe se među goste. Njihov prodoran smijeh počne odzvanjati prostorijom.

Matt iskoristi priliku i krene prema stubama. Mršavi momak, koji je stajao uz njega i gledao za njim, brzo iskapljuje čašu i napusti salun.

Kip Billens lijeno ustane i pođe za njim.

Matt se uspinjao stubama, pa nije zapazio njihov odlazak. Doc je, međutim, promatrao svu trojicu, a zatim pogleda preko stola u Raneya.

Stigavši gore, Matt pokuca na vrata. Tihi ženski glas pozove ga da uđe.

Vickers je trenutak oklijevao. Pogleda Doca Emorya. Ali ovaj je promatrao svoje karte. Vickers nije mogao sa svog mjesta vidjeti Kipovu

stolicu, ni otkriti da Kipa više nema. Otvori vrata i uđe u sobu.

IV

Žena je stajala kraj prozora koji je gledao na most. Na stolu u sredini sobe stajala je porculanska svjetiljka; ali njezino svjetlo nije dopiralo do žene. Sjene bijahu blagonaklone prema njoj, prekrivajući bore na njenom licu.

Gledala je kroz prozor, ali Vickers osjeti da je ne zanima ono što se događa na ulici. Stajala je utonula u misli.

Okrenula se prema njemu, a prsten joj zasja na prstu kad mu je domahnula neka joj pride. Rekla je: — Uдите, uдите!

Glas joj bijaše tih i vrlo dubok.

Matt pride k stolu. Obilježeni novčić ležao je na stolnjaku od damasta.

— Moje je ime Victoria Barnes — primijeti žena. — Službeno sam Vicki. Nitko me više ne zove Victoria — izjavi gorkim glasom.

Šerif pričekala. Žena se odmakne od prozora, a svjetlost je okrutno obasja. Bijaše prevalila četrdesetu. Jednoć je morala biti lijepa. Sada je odebljala i djelovala nekako teško. Crvena kosa bila joj je protkana sjedinama. Žena mahne prema novčiću na stoliću.

— Vaš je?

— Ja sam ga donio — prizna Vickers.

Počne se ogledavati po sobi namještenoj viktorijanskim namještajem. Kroz otvorena vrata, koja su vodila u susjednu sobu, ugledao je široki krevet i noćni ormarić.

— Primili ste moju poruku? — zapita žena, a glas joj je odavao nestrpljenje.

Matt slegne ramenima. Još ga je

uvijek mučio osjećaj nelagode. Nije želio ženi zasad odati tko je on zapravo.

Žena se namršti.

– Poslala sam novčić i pismo uredu saveznog šerifa u Houstonu. Čovjek koji se ovdje pojavi s tim novčićem morao bi biti... Žena se prekine, problijedivši. Njezin pogled poče iznenada prestrašeno prelaziti Mattovim licem.

– Dolazite iz šerifova ureda, zar ne? Poslali su vas ovamo?

– U Houstonu su mi naredili da pođem ovamo – prizna Matt.

Vicki Barnes obliže usnice.

– I odveć ste oprezni – slegne ramenima. – A možda imate i pravo to što ste takvi. I prije je jedan šerif došao u Fulton. Nije dugo živio.

– Znate li tko ga je ubio? Žena odmahne glavom.

– Nitko to nije vidio. Ali čula sam glasine da je to bio Ret Blue. On je polubrat Lukea McQuadea.

Matt kimne, više ne sumnjajući. Gurne ruku u džep i izvuče pismo koje je stiglo zajedno s novčićem. Stavi ga na stol. – Napisali ste u tom pismu da ćete reći gdje se nalaze žena i kćerka Chrisa Marlowa. Tko ih je oteo? Je li to učinio Luke McQuade?

Vicki Barnes odmahne glavom. U trenutačnoj tišini daska u susjednoj sobi zaškripi. Vicki to nije čula. Kao da je požalila zbog svoje odluke da pošalje pismo saveznom šerifu.

– Ne, to nije učinio Luke! – izgovori napokon.

Okrene se i ponovno pogleda kroz prozor. Kad je progovorila, njezin je glas sada odavao gorčinu.

– Luke samo prima naloge.

– Tko je to, dakle, učinio?

Žena duboko uzdahne.

– Čovjek za kojega sam nekoć vjerovala da će se oženiti sa mnom.

Čovjek u koga sam bila ludo zaljubljena.

Glas joj bijaše tih, pun gorčine. Odmaknula se od prozora. Lice joj je na svjetlu svjetiljke djelovalo oštro, usprkos dvostrukom podvaljku.

Matt je čekao. Osjećao je njezinu sve veću neodlučnost. Strah se mijehašao s osjećajem mržnje. Ma tko bio taj čovjek, nekoć je zacijelo značio vrlo mnogo u životu Vicki Barnes.

– Ako mi odate tko je taj čovjek, to bi nam moglo prištedjeti mnogo truda – počeo je oprezno nagovarati šerif.

Žena odmahne glavom.

– Sutra! Poslije devet sati. Odjahat ću zajedno s vama. Pokazat ću vam to mjesto. Tamo ćete naći ženu i kćerku Chrisa Marlowa. I čovjeka koga tražite.

– Možda sutra više neću biti ovdje! – upozori je Matt. – Uvijek postoji i ta mogućnost. Recite mi sada!

– Sutra – reče, a njezin je glas odavao tvrdoglavost. – Želim biti uz vas kad ga uhapsite.

Matt se morao složiti s time.

– Pa dobro, neka bude sutra.

Kratko kimnuvši, krene prema vratima.

Žena se nasloni na stol, promatrajući kako se zatvaraju vrata za šerifom. Vidjela je sebe kakva je bila i kakva je mogla biti.

Glas se začuo s vrata spavaće sobe prekine je u mislima.

– Prevarila si se, Vicki! Nećeš jahati s Mattom Vickersom. Nikada više nećeš jahati nikamo.

Žena se okrene. Tijelo joj zadrhti. Strah joj se pojavi u očima.

– Tko ste vi? Kako ste ušli?

Čovjek zahihće.

– Preko stražnjih stuba. A prozor spavaće sobe nije bio zatvoren. Tih

sam čovjek. Pri dolaženju, odlaze-
nju i ... ubijanju.

U njegovim se rukama pojavi re-
volver, a oči mu bijahu nemilosrdne
dok joj se približavao. Pokuša prići
k vratima, a krik joj se počeo dizati u
grlu.

Čovjek krene za njom poput mač-
ke. Udari je drškom revolvera po
glavi tako da je pala na sofu pre-
svučena šarenim brokatom.

Nije izgubila svijest. Zajaukne i
okrene se, te pogleda očima punim
molbe i očaja.

Ubojica gurne revolver natrag u
korice. Pruži ruku i dohvati mali ja-
stučić iza njezine glave. Stavi joj ga
na lice i nasloni se svom težinom na
nju.

Vicki Barnes pokuša se oduprije-
ti, ali je udarac po glavi ošamuti.
Dugim noktima nastojala je zgrabi-
ti jastučić i odmaknuti ga s lica.
Umjesto u jastučić, zarine ih u čov-
jekove željezne ruke. Ogrebe ga do
krvi, ali je čovjek samo tiho kleo, ne
pomaknuvši se.

Nakon nekoliko trenutaka Vicki-
ne ruke bespomoćno padoše.

Čovjek pričekava, brojeći u sebi. Od-
makne jastučić i pogleda ženino li-
ce. Usta joj bijahu otvorena, kao da
je željela još jednom udahnuti. Čov-
jek prinese ogrebenu ruku ustima i
poliže je. Potom je stavi na ženino li-
ce. Nije osjećao njezin dah. Opipa
joj bilo.

Vicki bijaše mrtva.

Ostavi je na sof. Noge i ruke su
joj čudno visjele, kao u krpene lut-
ke. Čovjek brzo pride vratima i za-
ključa ih. Napusti sobu onako kako
je i došao.

Njegov izlazak kroz stražnji pro-
zor nitko nije zapazio.

* * *

Matt Vickers sišao je u zadimlje-

nu prostoriju. Djevojke su ponovno
plesale, okupljene oko crvenokose
žene koja je pjevala.

Doc je još uvijek kartao s Rene-
yem. Pogleda zabrinuto šerifa.

Pjevačica je imala dubok, promu-
kao glas. Svidala se gostima koji su
lupali nogama u znak odobravanja.
Matt se zaustavi na posljednjoj stu-
bi. Vadeći cigaretu razmišljao je o
ženi na katu. Uto se otvoriše vrata
saluna i na ulazu se pojavi Ret Blue.

Ušao je tražeći pogledom Vicker-
sa. Izraz njegova lica jasno je izra-
žavao kakve su mu namjere. Svoje
neudobno odijelo zamijenio je tam-
nom košuljom od flanela i sivim
hlačama. Stavio je i opasač s revol-
verom.

Ret je odmah zapazio Vickersa, a
oči mu bijesno zasjaše. Iza njega je
kroz salunska vrata ušao i Kratko-
nogi. Zatim i momak koji je malo-
prije donio Raneyu novine. Kratko-
nogi i momak se razdvojiše, smje-
stivši se sa svake strane salunskih
vrata.

Najveći broj gostiju promatrao je
pjevačicu, ali nekoliko njih blizu
ulaza zapaziše izraz bijesa na Reto-
vu licu. Pogledaše brzo prema Vi-
ckersu.

Ret krene prema šerifu, a njego-
vo držanje nagovještavalo je opa-
snost tako da su se ljudi mimo kojih
je prolazio okretali da bi vidjeli
uzrok tome.

Doc Emory se sledi. Raney je sve
to promatrao, namrštivši se. Promu-
kli glas crvenokose pjevačica pro-
dre kroz iznenadnu tišinu.

Šerif je stajao na najdonjoj stubi.
Znao je da ne može izbjeći sukob.
Znao je da Ret nikada neće zabora-
viti ono što mu se dogodilo na želje-
zničkoj postaji. A sada je to potvrdio
i ljutiti glas revolveraša.

— Gospodine, prošao sam pola

Fultona u potrazi za vama! – zavikne. Trebalo je da napustite grad, kako sam vam i rekao.

Crvenokosa djevojka prestade pjevati, a plesačice se okupiše oko nje, promatrajući čovjeka na stubama. Na njega su sa gledali svi gosti u salunu.

Raney odmakne stolicu i ustane. Doc Emory sjedio je mirno, držeći karte u ruci. Desnu je ruku položio u krilo. Nije ustao pa se činilo kao da zadovoljno zuri u praznu čašu.

– Rete što se dogodilo? – upita Raney, a glas mu bijaše vrlo oštar.

– Ništa što ne bih mogao obaviti sam – odvrati hladno Ret. Taj glupan gurnuo je nos u nešto što se samo mene tiče. Stoga ću zderati kožu s njega!

Vickers je čekao. Mogao je obračunati s Retom, možda i s Kratkonomim i onim drugim momkom ali neće imati vremena za Raneya. Pogleda kroz dvoranu, ali Kipa Billensa nigdje nije bilo. Brat šerifa Billensa je nestao.

Pogleda ponovno Reta Bluea, a sive mu oči prijeteci zasjaše.

– Previše brbljaš! – upozori ga Matt. – Uzoholio si se.

Ret prosikće:

– Učinit ću više a ne samo govoriti. Povuci ću te s tih stuba i dobro te premlatiti. Ukoliko nisi dovoljno hrabar da pokušaš zgrabiti revolver.

Ret je stajao blizu Vickersa, hladan i smrtonosan. Pružio je lijevu ruku prema Mattovom kaputu, dok je desnom zgrabio dršku svog revolvera.

Vickersova ruka poleti brzinom munje, udarivši u Retovu bradu tako da se revolveraševa glava okrenula. Odmah nakon toga lijevom rukom potegne revolver, pa zapuca

preko Retove glave pogodivši Kratkonomog.

Ovaj udari ledima o zid. Izgubio je sposobnost za daljnju borbu iako je bio samo ranjen u rame.

Mršavi momak nije bio te sreće. Metak iz šerifovog revolvera pogodi ga u želudac, upravo kad se spremao zapucati.

Raney pruži ruku ali tada zapazi cijev Docova revolvera iznad stola. Docov glas bijaše hladan i tih.

– Ne miješaj se u to!

Raneyeva ruka makne se od revolvera. Pogleda Doca, a njegove žućkaste oči pokazahu da su sve razumjele.

Ret se spusti na koljena i ruke. Težak kolt klizne ispod susjednog stola, no Ret krikne jer mu je šerif stao na ruku. Revolveraš se počeo previjati, a Vickers ga uhvati za košulju i počeo vući prema vratima saluna. Ondje ga odgurne od sebe. Ret se ispruži pred Raneyevim nogama, koji se također našao ovdje.

Matt oštro pogleda Raneya.

– Je li to vaš prijatelj? – zapita.

Raney obliže usne i slegne ramenima.

– Nemojte ponoviti njegovu grešku – upozori ga Matt. Nisam došao ovamo da stvaram neprilike: Mogao sam ga ubiti. Recite mu to kad opet bude mogao slušati.

Raney kimne.

Matt pričekao Doca koji je polagano krenuo za njim iz saluna kojem je zavladala tišina. Krila salunaških vrata zaškripaše za njim.

Ljudi u salunu »Pecos«¹ nisu se ni pomaknuli. Ništa nije prekidalo tišinu.

Vickers pride svom konju. Položivši ruke na sedlo, okrene se prema Docu.

– Gdje je bio Kip? – zapita

oštrim glasom. Doc odmahne glavom.

– Ne znam! – reče, a glas mu je odavao nelagodu.

Matt se namršti. Upravo je uzjahao svog konja, kadli neka sjena izroni iz mraka.

– Izašao sam udahnuti svježi zrak – reče Kip.

Matt krene, a Kip se popne na svog konja.

Kamo, Matte? – zapita Doc Emory.

– U hotel »Standish« – odvrati Vickers. Ostat ćemo ondje preko noći, pa ćemo vidjeti kako će se ujutro stvari dalje odvijati.

Kip se kratko nasmije.

– Koliko poznam Lukea McQuadea, mnogo će se toga dogoditi. I to vrlo brzo!

Matt je na trenutak pogledao mladića, namrštivši se. Potom slegne ramenima.

– Zbog toga smo i došli ovamo, zar ne?

Kip kimne.

– Da, mislim da je tako!

* * *

Prošlo je dosta vremena prije nego što je Ret Blue mogao napustiti salun »Pecos«. Jahao je uskom uličicom koja ga je odvela do istočnog dijela grada. Uskim puteljkom krene uzbrdo do male kolibe utonule u mrak.

Iznad njegove glave mjesec je uranjao u oblak. Vlaga u zraku prodirila je Retu u kosti.

Ret zaustavi konja ispred kolibe i počne nestrpljivo čekati. Napokon se vrata otvoriše i pojavi se neki čovjek, ali ostade u sjeni.

– Ret? – začu se tihi glas.

Revolveraš kimne.

– Imamo neprilika – primijeti zabrinuto. Noćas je u grad stigao

čovjek koji je ubio Petea i ranio Kratkonogog u rame.

Nastavi pričati što se zbilo u salunu »Pecos«, ne štedeći pritom ni samoga sebe. Ipak je pokušao poštediti svoj ponos primijetivši na kraju:

– Noćas sam ga potcijenio. Idući put to se neće dogoditi. U to možeš biti siguran.

Glas koji je dopirao iz mraka bijaše pun gorčine.

– Uboga ludo! Idući put on će ubiti. Taj čovjek je Matt Vickers, zamjenik saveznog šerifa.

Ret se ukoči.

– Siguran si u to? – zapita.

– Jesam li ti ikada rekao nešto u što nisam bio siguran? zvučio je glas vrlo hladno.

Mladić obliže suhe usne.

– Cickers, zar ne?

– Kloni ga se! – savjetovao mu je glas. – Prepusti Matta Vickersa svom bratu.

Retove oči zasjaše.

– Luke je u Track Townu. Moći ću i sam udesiti tog saveznog šerifa.

– Prepusti ga Lukeu! – prekine ga oštar glas. – Neka te lažan ponos ne natjera da počiniš neku glupost. Rete, mogao bi sve pokvariti!

Vrata se zatvoriše. Ret je zurio u mrak, a u očima mu se pojavi hladan bijes. Okrene konja i pođe opet prema Fultonu.

V

Hotel »Standish« bijaše najstarija gredevina u Fultonu, ali i najuočljivija. U hotelu se nalazio restoran. Obično je bio pun za vrijeme objeda i večere. Ovog je jutra samo nekoliko stolova bilo zauzeto. Lagana je kiša udarala po prozorima, a u restoranu bijaše ugodno toplo.

Matt Vickers je upravo dovršio

zajutrak, kad je Doc Emory ušao u restoran i pridružio mu se. Doc i Kip dijelili su sobu, dok je Matt spavao sam.

Emory je izgledao poput čovjeka koji je proveo besanu noć. Lice mu je odavalo napetost, oči mu bijahu umorne i djelovale su nekeko tužno.

Obrati se Mattu.

– Kip još uvijek spava – reče mu, privukavši stolicu i sjednuvši nasuprot šerifu, te položi novine pred Matta: – Našao sam ih u predvorju – objasni. – Vjerovao sam da bi te to moglo zanimati.

Pokaže prstom na veliki oglas na prvoj stranici »Fultonskog vjesnika«.

**TRAŽI SE
ŠERIF ZA GRAD FULTON
Neće biti neugodnih uvjeta
Državna plaća.**

Povežite se s Johnom Carlsonom.

– Ovi u gradu doista su postali očajni – primijeti Doc. – Inače ne bi objavili takav oglas u novinama. Izvuče iz džepa prstima malko duhana za šmrkanje i gurne ga u nos. Pogleda pažljivo Matta:

– Jesi li sinoć uspio nešto saznati? – upita ga.

Matt slegne ramenima.

Matt slegne ramenima.

– Ništa osobito. Samo to da Luke McQuade očito prima naloge od nekog drugog. Tu igru ne vodi on – namršti se Matt i doda: – Nikada zapravo i nisam vjerovao da je on taj koji želi onemogućiti izgradnju pruge. Ne znam što bi on dobio time.

– Pa tko je onda unajmio Lukea?

– Ne znam. Barem ne zasad. Nadam se da ću to danas saznati. Ukoliko me ta žena ne iznevjeri.

Ispričao je Docu što se zbilo prili-

kom njegova jučerašnjeg razgovora s Vicki Barnes.

Doc odmahne glavom.

– Rekao bih da je to žena koja se nekome želi osvetiti – reče, a glas mu je zvučio pomalo podrugljivo. – Matte, nisam posve siguran neće li te ona odvesti do čorsokaka.

Doc se prekine, jer je zapazio da u restoran ulaze neki ljudi i približavaju se Mattu s leđa. Lice mu je odavalo napetost kad je Matta upozorio:

– Rekao bih da dobivamo društvo.

Matt okrene glavu. Dvojica muškaraca približavala su se njihovom stolu. Jedan bijaše visok, sjedokosi čovjek. Djelovao je vrlo uredno. Mogao je biti bankar ili uspješan trgovac. Ovog trenutka izgledao je nakako zabrinut. Drugi bijaše onizak i snažan. Imao je široko irsko lice. Govorio je nešto čovjeku kraj sebe, dok su prolazili blagovaonicom prema Mattovu stolu.

Kiša koja je udarala o prozore kao da je obrisala sve dobro raspoloženje u gostima restorana. Sivo danje svjetlo širilo se dvoranom.

Oba čovjeka pridoše k stolu, a onaj viši reče:

– Dobro jutro!

Kimne Mattu i Docu Emoryu. Glas mu bijaše vrlo ugodan.

– Moje je ime John Carlson – nastavi.

Kimne prema novinama koje su ležale na stolu, a zatim prema oniskom čovjeku pokraj sebe.

– Ovo je Georg Melvan, izdavač tih novina – reče.

Matt Vickers ih pozove:

– Sjednite!

Nije predstavio ni sebe, ni Docu Emorya.

Dvojica muškaraca se smjeste za stol. Carlson na trenutak pogle-

da Doca, a potom svu pažnju posveti Mattu. Nakon nekog vremena progovori mirnim glasom:

– Georg je sinoć bio u salonu »Pecos«. Ispričao mi je što se dogodilo.

Matt prička šuteći. Doc se udobnije namjestio i slušao pažljivo.

– Došli smo vas pitati ne biste li prihvatili posao šerifa Fultona – nastavi Carlson, govoreći s mnogo nade u glasu.

Vickers se namršti. Nije se želio uplitati u gradske neprilike. Nije zbog toga došao ovamo.

– Zašto baš ja? – zapita mirno.

– Pa vi me i ne poznajete.

U razgovor se umiješa izdavač »Fultonskog vjesnika«. Izjavi bez okolišanja:

– Vidio sam kako ste sinoć obračunali s Retom Blueom. Ubili ste Petea Silvera i na neko vrijeme onemogućili Kratkonogog. Osim toga ste uspjeli zastrašiti Raneya – nasmiješio se i objasnio: – Što se mene tiče, gospodine, vi ste čovjek kakav je potreban ovom gradu.

Matt se namršti.

– Ono što se sinoć zbilo ne dokazuje da bih mogao biti dobar šerif.

Carlson je djelovao vrlo umorno kad je rekao:

– Voljni smo to pokušati, jer vjerujemo da biste taj posao mogli dobro obavljati. U gradu, a ni u okoliču, ne postoji nitko tko bi se želio ili mogao suprotstaviti Lukeu McQuadeu i njegovoj bandi. Položit ću pred vas na stol sve karte. Grad je poludio otkako je šerif Tom Billens ubijen. Pokušali smo zaposliti novog šerifa. Nitko nije htio preuzeti tu dužnost. Zvali smo u pomoć i rendžere. Poslali su nam čovjeka po imenu Rawlings. Ubijen je kratko vrijeme nakon što je došao u naš grad.

Carlson na trenutak ušuti, pa umorno odmahne glavom.

Nije znao što bi još rekao.

– Nije riječ samo o tome da je došlo do nemira među stanovnicima – nastavi napokon. – Zapravo ih Luke uspijeva obuzdavati. Ali netko nastoji spriječiti izgradnju pruge. Posljednjih mjeseci dinamitom je dignuto u zrak nekoliko vlakova. Fultonu je potrebna željeznica. Ako izgradnja pruge propadne, zajedno s njom propast će i polovica grada.

Matt je neko vrijeme promatrao visokog čovjeka.

– Vjerujete li da Luke McQuade nastoji spriječiti izgradnju pruge? – zapita.

Carlson slegne ramenima. Umjesto njega Melvan ljutito odgovori na Mattovo pitanje:

– Nećete pronaći ni jednog čovjeka koji bi bio dovoljno hrabar to posvjedočiti. Ali neprilike su započele odmah nakon što se McQuade pojavio u gradu sa svojim momcima. To bijaše i mišljenje šerifa Toma Billensa. Napao je Lukea u salonu »Veseli pas«. Tamo ti momci najčešće borave. Salun se nalazi u novom dijelu grada. Naredio je Lukeu neka se gubi iz Fultona, zajedno sa svojom bandom. Tom je bio dobar šerif, nije se plašio ni samog đavla. Ali oni su ga ubili. Nitko nije vidio kad su ga objesili, osim možda Bevansa. Ali i on je mrtav. Iduće noći namamili su Franka Wilsona, Tomova zamjenika, u neku tamnu uličicu i tamo ga premlatili do smrti. Kad se oporavio, napustio je Fulton.

Matt odmahne glavom. Nije želio biti umiješan u sve to kao šerif Fultona.

– Žao mi je – reče mirno. – Ali zašto vjerujete da bih ja mogao postići ono što šerifu Billensu nije uspjelo? – zapita.

Melvan ga odlučno pogleda.

– Vidio sam kako ste sinoć postupali s tom bandom. Osim toga – doda mirno – nešto drugo vam i ne preostaje. Nakon onoga što se jučer zbilo morat ćete ili napustiti grad ili udesiti McQuadea. Zasigurno vas neće ostaviti na miru. U to možete biti posve sigurni.

Vickers kimne. Ono što je govorio vlasnik novina bijaše čista istina. Pogleda preko stola Doca Emorya. Ugleda preko njegove glave Kipa Billensa. Ovaj je upravo ulazio u restoran. Zaustavio se na trenutak, zapazivši dvojicu ljudi u društvu s Vickersom, ali potom se ipak počeo polagano približavati.

Neki čudan nagon natjera Vickersa da predloži:

– Gospodo, ne mogu prihvatiti vašu ponudu iz nekih svojih razloga. Ali, da li bi vam odgovarao brat šerifa Billensa?

Carlson se namršti.

– Brat? Nikada nisam čuo da je Billens imao brata?

Doc Emory brzo dobaci:

– Ako je to mjesto još slobodno, rado bih ga ja prihvatio.

Matt ga iznenađeno pogleda, ali je Doc gledao u Kipa.

Mladić pride k stolu. Ovog mu puta cigareta nije visjela iz usta, a to bijaše rijedak događaj. Zapita Doca:

– O kakvom to poslu govoriš, Doc?

– O poslu šerifa koji mi ova gospoda nude – odgovori mu ovaj, a potom se obrati Carlsonu i izdavaču Melvanu: – I ja sam prisustvo-
vao onome što se sinoć zbilo u salunu, pa sam sudjelovao u tome – podsjeti ih. – Ono što možete primijeniti na mog prijatelja, možete i na mene. Osim toga ne namjeravam napustiti ovaj grad.

Carlson je očito oklijevao. Melvan bijaše razočaran i nije se trudio da to sakrije.

– Doduše, nisam tako vješt u korištenju revolvera kao Matt – nastavi Doc, pogledavši Matta – ali ovaj moj prijatelj – mahne glavom prema Kipu – podržat će me u svemu. Zar ne, Kipe?

– Kip obliže usne, poput mačke uhvaćene u krađi mlijeka.

– Tako je. Pomagat ću ti u svemu, Doc! Ipak mislim da si budala ako prihvatiš tu ponudu.

Carlson ustane.

– Možete li za pola sata doći u šerifov ured? – obrati se Docu. – Položit ćete zakletvu preda mnom, jer ja sam gradonačelnik, te ću vam predati Tomovu zvijezdu – reče i pogleda Vickersa. – Namjeravate li ostati u gradu? – zapita ga.

Vickers kimne.

– Barem neko vrijeme – potvrdi. Melvan je stajao uz Carlsona.

– Ne znam zašto se zametnula svada između vas i Reta Bluea – primijeti zlovoljno. – jer što se mene tiče, možda ste i vi jedan od McQuadeovih revolveraša. Ali da sam na vašem mjestu, odsada bih se klonio mračnih prolaza.

Mahne rukom, pa on i Carlson krenuše prema izlazu.

Kip Billens sjedne za stol sučelice Vickersu. Navukao je kaput preko izbljedjele košulje. Crne kožnate rukavice bile su mu na rukama. Pogled mu je odavao znatiželju kad se obratio Docu Emoryu.

– Jesi li to mislio ozbiljno, Doc? – zapita ga.

Emory mirno izdrži Kipov pogled. Ispiše gutljaj kave, a Mattu se učini da Doc nešto krije pred njim, nešto što ga je tištilo. Šerifa ponovo počeo mučiti osjećaj nesigurnosti i pogleda ova dva čovjeka. Kao da je posto-

jala neka tajna veza između Doca Emorya i Kipa Billensa. Nešto što je bilo značajno samo za njih.

– Bit će divno ponovno moći nositi zvijezdu – napokon progovori Doc. – Ne namjeravam je izdati.

Podigne pogled i odmjeri Kipa koji se lagano smiješio.

– Došao si ovamo da osvetiš smrt svog brata -- primijeti mirno.

– Bit ću ti zahvalan na pomoći, sine!

Izraz nesigurnosti pojavi se na trenutak u Kipovim očima. Mišić mu zaigra na licu. Bijaše to prvi put da je Matt zapazio neki znak osjećaja na tom mladom licu.

– Dakako – odvrati mirnim glasom Kip. – Ako je to ono što doista želiš.

Matt odgurne stolicu i ustane.

– Doc, možda očekivati i moju pomoć. U ovome sudjelujemo zajedno. Ali sada moram krenuti neko me. Kad se vratim, znat ćemo s kim me ovdje zapravo imamo posla.

Doc kimne i reče:

– Matte, naći ćeš me u šerifovom uredu.

Gledao je za visokim šerifom, dok je ovaj odlazio. Neko je vrijeme šutio, a zatim hladno pogleda Kipa.

– Rekli smo da ćemo jedan drugoga podržati – progovori kroz zube. – Kipe, ne smiješ me izdati!

Ova je tvrdnja zvučila više poput pitanja. Pažljivo je promatrao mladicevo lice. Na njemu nije vidio ništa što bi ga moglo umiriti. Doc osjeti u sebi nelagodu. Nekakav unutarnji glas kao da mu se rugao. Može li doista izbrisati ono što se dogodilo? Hoće li mu to uspjeti?

* * *

Matt Vickers napusti na svom konju konjušnicu hotela. Lagana je kiša padala po njemu. Na ulici je sreo

liječnika Blakea. Vozio se u kočiji s dva kotača, napuštajući grad. Mladi liječnik mu domahne, a Matt mu se primakne:

– Kako je gospodin Grover? – zapita ga.

– Dobro – odgovori Blake. – Ima veću glavobolju zbog svog posla, nego zbog udarca.

Oklijevao je malo, pa dodao:

– Čuo sam što se sinoć dogodilo. Pobrinuo sam se za Kratkonogog. No, Matte, bilo bi mi milije da ste ubili Reta Bluea.

Vickers slegne ramenima.

– Siguran sam da neko vrijeme neće dosađivati Betty – primijeti mirno.

Čuvši to, izraz lagana razočaranja pojavi se na Blakeovom licu. Odgovori pomalo hladno:

– To je i ona sinoć rekla, nakon što ste otišli. Želio bih da mogu podijeliti vaše mišljenje. Ali ja čak i ne znam tko ste vi i što vas je dovelo u Fulton. Što se mene tiče, mogli biste biti još jedan od tih revolveraša koji se brzo laćaju oružja. Ali Betty vjerojatno misli da može imati povjerenja u vas.

Blake se odjednom ukoči, a glas mu zazvuči ljutito i oštro:

– Prokletstvo, čini mi se da se zaljubila u vas! A ne mogu je čak ni kriviti zbog toga. Ovo je opasan grad, a njoj je potrebna zaštita. Njezin je otac prestar, a ja...

– Vi ćete je uspjeti zaštititi – mirno ga prekine Matt. – Ne bih brinuo zbog Betty. Ako vam to može pružiti olakšanje, došao sam ovamo zbog posla koji bi trebao da pomogne željeznici i Groverovima.

Blake se uspravi.

– Osjećam se bolje nakon ovih vaših riječi – prizna, pa dohvati uzde i nastavi: – Odlazim u Track

Town. To je dio mog posla. Usput, poznajete li Chrisa Marlowa?

— Zašto? — upita Matt, no glas mu nije ništa odavao.

— Jutros sam u gradu vidio nekoga nalik na njega — reče Blake i odmahne glavom. — Ali to nije moguće — nasmiješi se. — Nego, Betty vas poziva na večeru — doda. — Groverovi stanuju u kući u Ulici Flint. To je bila kuća s ogromnim stablom u dvorištu.

Njegov glas više nije odavao neraspoloženje.

Matt mu domahne promatrajući kako kotači kočije režu blato posred ulice. Razmišljao je o onome što je Blake rekao. Vjerovao je da bi se Marlow, ako je u gradu, pojavio na željezničkoj postaji. Zasigurno bi se javio Paulu Groveru.

* * *

Kuće uz ulicu djelovale su otužno pod oblačnim nebom. Prolazeći mimo njih, Matt se prisjeti Vicki Barnes. Ovo nije bio najpovoljniji dan za dugo jahanje. Hoće li to ponovno pokušati odgoditi?

Oko Matta promet postade gušći. Ipak je ostao vrlo oprezan znajući da je onim što se sinoć zbilo bacio rukavicu u lice bandi McQuadea. Znao je da to neće proći samo tako. No nitko ga nije pokušao izazvati dok je prolazio ulicom.

Sjaše ispred saluna »Pecos« i priveže pastuha. Teška drvena vrata saluna bijahu zaključana. Salun se očito otvarao tek kasnije poslije podne.

Vickers pokuca i oslušne zvuk udarca šake koji je odjekivao u unutrašnjosti saluna. Pokuca još jednom. Ništa. Upravo je namjeravao poći do vanjskih stuba, kad li je čuo teške korake u salunu koji su se približavali vratima. Trenutak poslije

toga netko povuče tešku rezu, a sumnjičavo lice proviri kroz vrata. Čovjek je u ruci držao krpu za prašinu. Pažljivo odmjeri Matta.

— Da?

Matt gurne vrata i uđe u salun.

— Došao sam u posjet gospodici Barnes — reče čovjeku. — Je li se probudila?

— Što?

Matt ponovi pitanje. Čovjek se okrene, pa sumnjičavo pogleda prema vratima Vickine sobe.

— Jutros je nisam vidio — odgovori. — Obično dugo spava — počeo je ispričavati. — Inače, ja ovdje samo čistim.

Matt se počeo ogledavati po praznoj prostoriji. Stolice i stolovi bijahu odmaknuti prema zidu. Miris ustajala dima širio se tamnim salunom. U cijeloj je kući vladala tišina.

Crno-bijela mačka s uredno svezanom plavom vrpcom oko vrata počeo se spuštati niz stube. Prošla je kroz prostoriju i počela se umiljavati oko Mattovih nogu.

Čistač se naljuti i otjera mačku krpom.

— Prokleta mačka! — promrmlja.

— Ne podnosim mačke! — objasni Mattu, ali to nije zvučilo poput isprike.

Mačka se našla na šanku, a odmah potom skoči iza njega.

Matt nije obraćao pažnju na čovjeka, već se počeo uspinjati stubama prema Vickinoj sobi. Pokuca na vrata.

Nitko mu nije odgovorio, a nije čuo ni najmanje micanje s one strane vrata. Prisjeti se da se spavaća soba nalazi s druge strane stana, pa pokuca snažnije.

Čistač je zastao u sredini saluna i namrštivši se promatrao što Matt radi.

Šerif pokuca još jednom. Tišina

iza vrata djelovala je tako sablasno da se Matt nakostriješio. U njemu se počeo rađati osjećaj da nešto iza tih vrata nije u redu. Pokuša ih otvoriti, ali bijahu zaključana. Nasloni se ramenima na njih, ali su teška vrata pružala nesavladiv otpor. Neće biti lako provaliti u sobu.

Šerif side niz stube. Prošavši kroz praznu prostoriju, pođe prema ulaznim vratima. Čistač ga je, šuteći, promatrao kako odlazi.

Matt počeo oklijevati kad se našao pred kućom. Bilo je lako moguće da se Vicki Barnes predomislila, ali morao se u to uvjeriti.

Matt zaobide kuću. Kiša je padala po njemu, a poneka kapljica potekla mu je niz potiljak. Ali Matt nije obraćao pažnju na to.

Sa strane kuće ugledao je vanjske stube. Vodile su do malog balkona zaklonjenog od kiše drvenim krovom.

Popne se njima.

Vrata s balkona vodila su u stan Vicki Barnes. I ona bijahu zaključana. Matt pokuca, ponovivši to nekoliko puta. Pomisli da Vicki Barnes, ako je unutra, zasigurno ne namjerava otvoriti.

Upravo je namjeravao otići, kad li njegovu pažnju privuče prozor na balkonu. Primakne mu se i pokuša zaviriti u sobu. Obriše kišne kapi sa stakla kako bi bolje vidio.

Ugleda dio kreveta i ustanovi da ove noći nitko nije spavao na njemu.

U njemu se rodi sumnja. Pokuša ući kroz prozor, a to nije stvaralo nikakvu poteškoću. Pruži nogu kroz nj i uvuče se u sobu.

* * *

Na ulici, ispred saluna »Pecos«, dva su se čovjeka upravo zaustavila na trenutak i pogledala što se događa na balkonu.

– To je Vickers! – primijeti Ret Blue. – Raney, ovog ću ga puta udesiti! Ulovit ćemo ga kako provlači u kuću.

Raney kimne.

– Rete, poći ću za njim po stubama.

Rekavši to, pođe prema kući, držeći revolver u ruci.

Ret otvori prednja vrata saluna i tiho uđe. I on je izvukao revolver. Nogom zatvori vrata za sobom i brzo krene prema stubama, suočivši se s čistačem koji je zurio u njega.

Retov šapat bijaše smrtonosan.

– Dodavola, gubi se odavde!

Čistač baci krpu i brzo izađe. Ret zaključa vrata za njim. Njegov smijeh bijaše okrutan kad se stubama zaputio prema vratima stana Vicki Barnes.

VI

Matt Vickers zastane nasred sobe. Osjeti lagani miris parfema. Brzo se počeo ogledavati. U krevetu nitko noćas nije spavao. To je bilo sigurno. Posvuda po sobi ležali su odjevni predmeti, a ormar je bio otvoren, kao da je Vicki Barnes odlučila u brzini napustiti Fulton.

Matt pođe u sobu za dnevni boravak. Istog je trenutka ugledao ženu koja nije odgovorila na njegovo kucanje.

Još prije nego što se nagnuo nad nju, znao je da je Vicki Barnes mrtva.

Ukočila se u čudnom položaju. Ruka joj je pala sa sofe. Lice joj je odavalo užas koji se odražavao u širom otvorenim očima.

Matt je pronašao oteklinu ispod kose. Ali je znao da je nije ubio taj udarac. Nešto na njezinom licu odavalo je da je bila zadavljena, iako nije bilo traga prstiju oko njezina

vrata. Uostalom, osim otekline koju je skrivala kosa, na Vicki nije bila vidljiva ni jedna druga rana.

Matt pogleda na njezine ruke. Ugleda pod noktima smeđe mrlje. Jedan od dugih nokata bijaše slomljen.

Obrati pažnju na jastuk uz njezinu glavu. Iznenada, užasnuvši se, shvati na kakav je način žena ubijena.

To se moralo dogoditi neposredno nakon što ju je napustio. Ubojica je vjerojatno čekao u spavaćoj sobi, osluškujući o čemu Vicki razgovara s njim.

Šerif se zamisli. Da, Vicki je sinoć bila prestrašena, ali mu ipak nije željela sve odati. A sada je mrtva. Upitao se zašto mu je htjela odati onoga koji se skrivao iza svega toga. U njezinom glasu, kad je govorila o tom čovjeku, bilo je nešto što je Mattu govorilo da je prije bila u bliskim odnosima s njim.

Prisjeti se da nikada neće saznati ime tog čovjeka ako ne pronade neki znak u ovoj sobi – možda neko pismo – koji bi ga mogao uputiti na to što mu Vicki nikada više neće moći odati.

Upravo je htio krenuti do malog pisaćeg stola kadli je čuo neki tihi zvuk iz spavaće sobe. Poče pažljivo osluškivati. Pričinilo mu se kao da je neka čizma grebla po prozorskom okviru. Ali kiša koja je udarala po staklu zatomila je zvuk.

Zvuk se nije ponovno začuo. Zavlada tišina. Šerif pride k stolu na kojem je sinoć ostavio novčić i Vickinu poruku. Sve to još je uvijek ležalo tamo.

Ladica pisaćeg stola bijaše izvučena. Pisma i papiri ležali su razasuti po stolu, kao da ih je netko na brzinu pregledao. Ako je prije bilo ovdje nešto što mu je moglo dati

objašnjenje, toga sada zacijelo više nije bilo. Poče zatvarati ladicu, ali uto jasno začu tihe korake u spavaćoj sobi. Znao je da ga netko promatra.

Ono što je tada učinio, učinio je potpuno nagonski. Pride k vratima koja su vodila dolje u salun, otključa ih, pa se brzo okrene prema spavaćoj sobi.

Tog se trenutka na vratima pojavi Raney, držeći revolver u ruci. Suoči se s Mattom i zapuca u njega. Ali njegov metak završi u zidu iznad šerifove glave.

Matt Vickers pucao je dva puta, a Raney se okrene oko sebe i padne.

U tišini koja je nastala kiša je jecajući udarala po prozorskim staklima.

Matt pride Reneyu i nagne se nad njim. U spavaćoj sobi nije bilo nikoga, kako se brzim pogledom uvjerio. Ništa se nije micalo iza zavjesa na prozoru. Bijaše jasno da je revolveraš Lukea McQuadea tim putem ušao u sobu.

U tom dijelu kuće vladala je tišina, ali s gornjeg kata kao da je čuo neko užurbano gibanje i ženske krike. Prisjeti se da su plesačice saluna »Pecos«¹ ondje stanovale.

Matt ovdje više nije imao posla. Nije osjećao osobitu potrebu suočiti se s prestrašenim, znatiželjnim ženama.

Brzo pride k vratima koja su vodila dolje u salun, pa napusti sobu. U ruci je još uvijek držao revolver. Pride ogradi balkona i pogleda u mračnu prostoriju saluna.

Dolje iznenada zamijauče mačka kao da ju je netko udario, a Matt se brzo okrene u smjeru odakle je dopro taj zvuk.

Ret Blue je zapucao prvi, ali ga je prestrašila mačka koja je skočila na njega. Metak se zabije u drveni zid

kraj Matta. Revolveraš ljutito opsuje. Nije prije zapazio Vickinu mačku koja se iznenada pojavila iza njega. Nehotice joj je stao na rep i tako se odao.

Nestalo je prednosti iznenađenja. Blue pokuša zapucati još jednom, ali se uto već javio Mattov revolver. Ret se nasloni na šank. Učini mu se da je Vickers zateturao prije nego što je zapucao još jednom. Toga trenutka metak pogodi Reta i on kli-
zne na pod.

Šerif se počeo oprezno spuštati stubama. Prijeđe pogledom preko velike, prazne prostorije, držeći revolver u ruci. U salunu nije bilo nikoga. Nestala je i mačka, pobjegavši u Vickinu sobu. Ženski glasovi, ušutkani na trenutak pucnjavom, ogласише se ponovo. Ovog su se puta jasnije čuli.

Matt brzo priđe ulaznim vratima, otkračuna ih i izađe na kišu. Čistač ga je vidio kako odlazi, stojeći s druge strane ulice. Matt zajaše konja, pa se udalji prema starom dijelu Fultona, prelazeći preko drvenog mosta.

Čistač pričekao nekoliko trenutaka, pa prijeđe preko blatnjave ceste. Za njim krenuše znatiželjni građani koje je privukla jutarnja pucnjava: Čistač je ušao u salun upravo u trenutku kad su djevojke počele oprezno silaziti niz stube zaogrnutе vunenim rupcima, pospanih lica i nepočešljane.

Zapazio je Reta na podu kraj šanka. Pokušavao se uspraviti. Njegov zbunjen pogled zaustavi se na jednoj od djevojaka.

— Milly — promuća tiho — dovedi Reda...dovedi...

Iznenada se onesvijesti.

Milly se počeo nesigurno ogledavati. Čistač, spoznavši da je to pravi

trenutak da nestane, brzo izađe na kišu.

VII

Doc Emory je uzdignute ruke polagao zakletvu pred Johnom Carlsonom u uredu u kojem je prije radio šerif Tom Billens. Nitko nije ulazio u taj ured od vremena kad su premlatili zamjenika šerifa. Prašina je ležala po svemu, a zrak je ustajalo vonjao u maloj prostoriji. U stražnjem dijelu nalazile su se dvije ćelije. Vrata im bijahu otvorena, kao da je zakon netragom nestao iz Fultona.

Uz Carlsona ovdje je bio i Georg Melvan. Tu se našlo i nekoliko građana Fultona. Njima kao da je sve to bilo neugodno. Nisu vjerovali u uspjeh Carlsonovih nastojanja da vrati mir u Fulton.

Doc Emory pogleda zvijezdu koju mu je Carlson pričvrstio na kaput. Tada zapazi podrugljivi smiješak na licu Kipa Billensa.

Carlson ljubazno izjavi:

— Ovog trenutka u Fultona nema dovoljno novaca da vam platimo pravu cijenu za ono što tražimo od vas, Emory!

Zašuti, promatrajući sitnog čovjeka umorna izraza lica koji je stajao uz pisaći stol. Pogled mu odluta prema njegovom mladom pratiocu. Ovaj je s podrugljivim izrazom na licu promatrao što se događa. Johna Carlsona obuzme osjećaj nelagodnosti. Nije više bio siguran u ono što je činio.

Uto mu Doc Emory odgovori:

— Sâm sam se prijavio za taj posao, zar ne?

Glas nije odavao što osjeća, jedino što je zvučilo vrlo umorno.

Carlson slegne ramenima.

— Znate da je taj posao samo...

privremen, zar ne? – započe:

Melvan pride Emoryu, pa nado-
veže na Carlsonove riječi:

– Bit će najbolje da mu sve obja-
snimo, kako ne bi došlo do zabune.
To mu dugujemo – reče i okrene se
prema Docu Emoryu. – Šerif se u
ovom gradu bira. Pokušali smo iza-
brati nekoga nakon što je Tom Bil-
lens ubijen. Ponudili smo dvaput
veću plaću nego što ju je primao
Tom, ali – kratko se nasmije – nit-
ko se nije htio natjecati za tu službu,
a nitko ni neće dok Luke McQuade
boravi u gradu. To znate, zar ne?

Doc mirno odgovori:

– Da, to znam.

Carlson duboko uzdahne.

– Što se tiče plaće... – započe
polagano.

– Platite mi onoliko koliko misli-
te da vrijedim – prekine ga oštro
Doc.

Izenada je postao vrlo nestrpljiv i
nije mogao dočekati da napokon
odu.

Carlson kimne.

– Ako vam možemo pružiti neku
pomoć... mislim, budemo li vas mo-
rali podržati...

Nije znao što bi rekao. Tražio je
od tog malog čovjeka da se suprot-
stavi Lukeu McQuadeu i njegovim
revolverašima, a mogao mu je pru-
žiti samo podršku riječima. Znao je
da je to sitna utjeha, a u Docovim je
očima vidio da to i ovaj vrlo dobro
zna.

Carlson se okrene, napusti ured,
a i svi drugi krenuše za njim. Doc
zatvori odlučno vrata za njima.
Okrene se i pažljivo pogleda Kipa.

– Gdje si bio jučer navečer? –
zapita ga ljutito.

– Pred salunom! Čekao sam.

– Što si čekao?

Kip nije odgovorio. Smiješak mu
bijaše zagonetan.

Docov je glas odavao sumnju i za-
brinutost dok je govorio:

– Došli smo u Fulton prateći Vi-
ckersa, jer si ti to želio. Došao si me
posjetiti u Paeso, znajući da će Vi-
ckers proći onuda na svom putu u
Fulton. Nikada me prije nisi posje-
tio, ni jednom za sve te godine.

Proguta gorčinu koja se rodila u
njemu izgovarajući te riječi. Pričeka
trenutak kako bi se smirio.

– Saznao si prije mene da će še-
rif Matt Vickers poći u Fulton, zar
ne? – zapita.

– Rekao sam ti da to znam –
kimne Kip.

Glas mu bijaše bezbojan. Naslo-
nio se na rešetke ćelije, djelujući po-
put čovjeka sigurna u samoga sebe.

– Ispričao si mi nevjerojatnu pri-
ču – ljutito ga napadne Doc. – Za-
to što znam tko si, povjerovao sam
ti. Htio sam ti vjerovati. Lagao sam
Mattu Vickersu govoreći mu da si
brat Toma Billensa. I to stoga da bi
Matt pristao povesti te sa sobom. Ja
i Matt smo prijatelji. Matt mi je pov-
jerovao – ljutito Doc Emory uzda-
hne. – Sada mi ništa više nije jasno.
Ne znam zašto si htio doći ovamo.

Doc pride k mladiću. Oči mu bija-
hu tamne od potisnutih osjećaja.

– Lou, kakve su tvoje namjere?
– zapita.

Mladić odvrati hladnim glasom:

– Kip! Moje je ime sada Kip!

– Kakve su tvoje namjere? – po-
novi zlovoljno Doc.

– Rekao sam ti to u Paesou –
hladno odgovori Kip.

Slutio je da je Doc spoznao njego-
ve laži. Ali to za njega uopće nije bi-
lo važno.

– Htio sam ti pomoći, i to je sve!
– reče.

Otvaranje vrata prekine ga. Kip
se ukoči, a hladan mu se smiješak
pojavi na usnama.

Matt Vickers uđe u sobu i zatvori vrata za sobom. Rukav njegova kaputa bijaše rastrgan iznad lakta. Krv je ostavljala tamnu mrlju na tom mjestu.

Matt pogleda Doca i Kipa, pa se hladno nasmiješi.

– Doc, zvijezda ti dobro pristaje – reče, pa pogleda Kipa: – A gdje je tvoja zvijezda?

Kip slegne ramenima.

– Meni nije potrebna zvijezda da ulovim čovjeka koji je ubio mog brata – reče, a pogled mu je uporno počivao na Mattovu licu. – Nisam htio primati plaću pod lažnim pretpostavkama.

Emory iznenada zapazi okrvavljen Mattov rukav.

– Matte, vidim da si upao u neprilike.

Šerif kimne. Lice mu bijaše mračno. Ovog je trenutka bio više zabrinut zbog onoga što je zatekao u salunu »Pecos« nego zbog rane na ruci.

– Dogodila se mala neprilika – promrlja. – Naletio sam na neprolazni zid.

Emory ga poče promatrati.

– Ona te žena prevarila? – upita.

Vickers odmahne glavom.

– Mrtva je – odgovori, pođe do sredine sobe, pa poče govoriti kao odsutan mislima: – Netko ju je udavio jastukom. I to odmah nakon što sam je sinoć napustio.

Emory je zurio u njega. Kip je stajao naslonjen na rešetke ćelije, gurnuvši desni palac u opasač. Crne kožne rukavice još su mu uvijek bile na rukama.

– Matte, kakva je to budalaština da je netko ugušen jastukom? – upita Vickersa.

Matt ga pogleda, prisjetivši se da Kipu nije ispričao ništa o svom sa-

stanku s Vicki. Nadopuni svoj izvještaj pričom o obilježenom novčiću i pisamcu, te o onome što se jutros zbilo.

– Zapravo sam imao veliku sreću – promrmlja na kraju. – Da Ret nije stao na onu mačku, ne bih bio ovdje.

Kip tiho zazvižduče.

– Dakle, udesio si Raneya i Reta? Luke će pobjesniti kad to sazna. Dojurit će ovamo poput bijesna psa.

Matt se namršti.

– Raney je mrtav, ali nisam siguran što je s Retom odgovori i slegne ramenima. – Nisam dočekao da to saznam.

Pažljivo pogleda Kipa.

– Pobrinut ću se za Lukea, kad ga sretnem – nastavi. – Ovog trenutka tražim čovjeka koji daje naloge Lukeu. Onoga tko se skriva iza svega toga. Vicki me trebala odvesti do njega.

– Misliš li da je ubojica to saznao i stoga ju je ubio? – zapita Doc.

– I to je jedna od mogućnosti – složi se Matt. – Ali mogao je to biti i netko posve drugi – odmahne glavom kao da ne zna što će.

Kip mahne rukom.

– A možda se iza Lukea McQuadea nitko i ne skirva. Koliko znam, Luke se sâm brine za svoje poslove. On daje naloge, ne prima ih – reče i pogleda prema prozoru po čijem su staklu udarale kišne kapi. – Možda te ta žena pokušavala maknuti odavde, iz ovog grada.

Matt odmahne glavom.

– Ne vjerujem. Netko je sinoć prisluškivao naš razgovor. Mogao se ušuljati u njezinu spavaću sobu kroz prozor, popevši se vanjskim stubama. To sam i ja jutros učinio. Nije bio Ret, a nije bio ni Raney. Znam i to da Luke ne boravi u gradu. Ali ma tko to učinio, ubio ju je

zbog toga da bi je spriječio da razgovara jutros sa mnom – završi.

Okrene se potom prema Docu Emoryu.

– Doc, sada ti predstavljaš zakon u gradu. Uskoro će se saznati što se dogodilo. Imat ćeš neprilika. Svi dobro znaju da si došao u grad sa mnom. Ti ćeš biti prvi na koga će navaliti.

Doc kimne.

– Matte, došao sam ovamo da ti pomognem. Znao sam što me očekuje ako prihvatim tu zvijezdu.

Matt ga mirno pogleda.

– Doc, drago mi je što si pošao sa mnom – reče i okrene se prema Kipu. – A to si i ti htio, zar ne? McQuade ili netko od njegovih momaka ubio je tvog brata. Hoćeš li ostati uz Doca?

– Nitko me ne bi uspio istjerati iz grada ni kada bi mi pritisnuo puščanu cijev u leđa – odvrati Kip ledenim glasom. – Rekao sam ti da želim sudjelovati u tome. Stoga ostajem!

Matt se nasmiješi.

– Osjećam se bolje kad to čujem. Moram, naime, napustiti Doca.

U Kipovim očima pojavi se tračak iznenađenja.

– Odlaziš nekamo?

Matt kimne.

– Moram razgovarati s nekim ljudima, a jedan od tih razgovora zasigurno će me odvesti iz grada.

– Hoćeš li da te pratim? – zapita Kip.

Serif odmahne glavom.

– Luke će se vjerojatno vratiti u grad prije mene. Možda će me ovdje potražiti.

Doc mirno primijeti:

– Čekat ću ga, Matte!

Matt ponovno odmahne glavom.

– Doc, ne smiješ čekati sam. On je vrlo brz – reče i položi ruku na

Docovu: – Ne bih te želio izgubiti.

Doc pokaže na njegovu ranjenu ruku.

– Neka ti je liječnik pregleda – reče mirno. Postoji li neki liječnik u gradu?

– Da, doktor Blake – odgovori Matt. – Ali on je otišao u Track Town.

– Daj da ti pregledam ruku – zahtijevao je Doc. – Nema smisla da ti se rana zagnoji – doda i okrene se prema Kipu. – Donesi bocu viskija – naredi mu. – Nađi je! Nije važno gdje.

Kip se ubrzo vrati s malom bocom u ruci. Doc pregleda šerifovu ranu.

– Peći će te – upozori ga. – To je samo ogrebotina, a viski je najbolje raskušno sredstvo koje imamo pri ruci.

Krv na rani već se počela zgrušavati.

– Čvrsto stisni šaku! – naredi Doc, a kad je Matt to učinio, zapita ga: – Boli li te?

– Matt slegne ramenima.

– Već me u životu i jače boljelo.

– Imaš sreću – reče Doc. – Žile nisu povrijeđene, a kost nije slomljena.

Otvori bocu, pa držeći čvrsto Mattovu ruku, izlije nešto viskija preko rane. Matt se lagano trgne i čvrsto stisne zube osjetivši oštru bol.

– Doc, hvala ti! – reče nakon nekog vremena.

Kip je mirno promatrao kako Doc zamata Mattovu ruku.

– Prava je sreća što nisi lijevoruk – izjavi Kip. Inače ne bi mogao pucati.

Matt prijede rukom preko drška svog revolvera.

– Da! – primijeti mirno.

Pomogne Docu da mu navuče rukav preko povijene ruke. Onda po-

gleda Kipa, pa ponovo Doca Emorya.

– Pokušat ću se vratiti što prije – izjavi mirno.

Krene prema vratima, zastane, a neki predosjećaj nesreće natjera ga da se osvrne.

– Mnogo sreće, Doc!

Rekavši to, Matt izađe i izgubi se.

Doc je šuteći ostao kraj stola, promatrajući vrata. Kip se nemirno njihao na vršcima prstiju, promatrajući Doca. Okrene se i pođe prema vratima.

Doc krene za njim.

– Ne, Lou! – upozori ga kratko.

Kip zastane iznenadivši se što je Docov glas zvučio tako ozbiljno. Hladno primijeti:

– Otići ću!

Doc Emory odmahne glavom. Pri- nese ruku k zvijezdi na svom kapu- tu, pa je spusti zatim na dršku re- volvera. Ta kretnja zaustavi Kipa.

– Ne! – reče ljutito Doc. – Ostat ćeš sa mnom. Zajedno ćemo doče- kati Lukea McQuadea. Rekao si mi da ga želiš udesiti. Sjećaš li se?

Kip je s velikim nestrpljenjem gledao u Doca Emorya. Lagani mu se smiješak pojavi na usnama. Od- mahne rukom.

– Dobro, Doc! Htio sam poći da nešto pojedem – reče i krene pre- ma Docu. – Ti ne bi pucao na me- ne, zar ne?

Doc ga pogleda hladnim pogle- dom.

– Učinio bih to, ako bih morao – izjavi zlovoljno.

– Znaš vrlo dobro, ne bih dopu- stio da se sâm sretneš s Lukeom – primijeti mirno Kip, pa nastavi, go- voreći vrlo polagano. – Vjerojatno bismo ti i ja morali razmisliti o mnogo čemu, a morali bismo i za- boraviti mnogo toga. Ali ako bih morao odabrati između tebe i Lu-

kea... – položi Kip ruku na Docovo rame. – Hajde, Doc, vjeruj mi! Mo- žeš li mi vjerovati jednom u životu?

Doc se borio protiv sumnje koja se rodila u njemu. Pogledom je ispi- tivao Kipovo lice. Htio je vjerovati tom čovjeku. Morao mu je vjerovati.

– Vjerovat ću ti, Lou! – šapne. – Ovog ću ti puta vjerovati.

Gurne revolver natrag u korice.

– Zajedno ćemo pomoći Mattu, zar ne? – zapita.

– Do sto đavola s Mattom Vi- ckersom! – reče tiho Kip. – Ne či- nim to zbog njega doda i pokaže pr- stom prema vratima. – Oče, hajde da te počastim objedom!

Docove oči potamniše.

– Lou... – glas mu lagano zadr- hti... – Lou, sine, oduvijek sam to želio... ti i ja...

Čvrsto stisne mladićevu ruku.

– Lou, kupit ću ti najveći i najbo- lji odrezak.

Doc krene prema vratima dok je to govorio. Oči mu bijahu vlažne od dubokih osjećaja. Nije zapazio da je Kip zgrabio svoj revolver. Ugledao ga je tek u posljednji trenutak. A ta- da je već bilo prekasno.

VIII

Paul Grover stajao je na peronu, a misli su mu letjele u daljinu zajed- no sa željezničkom prugom, mo- krom od kiše. Gubila se u daljini.

Betty je u uredu zapisivala nešto u poslovne knjige. Bilo mu je drago što je Betty bila uz njega. Nakon protekle večeri Paul Grover je po- čeo sumnjati. Nije bio siguran što bi trebalo poduzeti, ali jedno je znao: neće dopustiti da ga Ret ponovo za- tekne nespremna.

Ugledao je jahača kako izranja iz kiše. Visokog čovjeka širokih rame- na, na crnom pastuhu. Paulove za-

brinutosti nestade čim je prepoznao Matta. Krene peronom ususret njemu.

Vickers sjaha i priveže konja. Pažljivo je promatrao Paulovo lice dok mu se ovaj približavao.

– Htio sam vas nešto zapitati – reče Matt. – Imate li posla?

Paul odmahne rukom.

– Nisam baš zaposlen. Ali bit će bolje da uđemo.

Dok su prilazili vratima. Grover doda tužnim glasom:

– Čak se i vrijeme zavjerilo protiv nas. Ako tako nastavi, neće uspjeti položiti prugu do Track Towna, bez obzira na Lukea McQuadea.

Betty Grover odgurne poslovne knjige, pa brzo ustane kad su Matt i njezin otac ušli u ured. Smiješak joj bijaše topao i ljubazan.

– Dobro jutro, Matte! – pozdravi ga.

Matt skine šešir i nasmiješi se u znak pozdrava. Ugleda sjajnu pušku naslonjenu na zid pokraj vrata. Lice mu poprimi zamišljen izraz.

Uto Paul Grover reče, kao da se brani:

– To je samo za slučaj...

– Puška vam više neće biti potrebna – prekine ga mirno Matt. – Ret više neće dosađivati vašoj kćerki.

Grover pažljivo pogleda Matta. Betty mu pride, a njezino držanje odavalo je veliku zabrinutost. Zapaзи razderotinu na rukavu Mattova kaputa i tamnu mrlju od krvi.

– Matte – zapita oštrim glasom – je li vas Ret... – prekine se, pogleda ga, a užasan joj se strah pojavi u pogledu.

Matt kimne.

– Pokušao me ubiti, ali ja sam pucao u njega.

Paul Grover bijaše mnogo mirniji od svoje kćerke.

– Je li Ret mrtav? – zapita.

Matt slegne ramenima.

– Nisam siguran u to – odgovori, pogledavši Betty. – Ali zacijelo vam neće dosađivati. Barem ne neko vrijeme. To vam mogu jamčiti.

Betty dodirne njegov rukav.

– Ranjeni ste – reče nježnim glasom.

– Ne možete krenuti dalje – upozori ga Paul Grover. – Poslat ću nekoga po doktora Blakea.

Matt ga prekine.

– Blake nije u gradu. Sreo sam ga jutros kad je odlazio u Track Town.

– Pobrinut ću se za vašu ranu – kimne Betty. – Ovdje imamo zavoje i sredstvo za raskuživanje.

Dok je govorila, okrenula se prema malom zidnom ormariću i otvorila ga.

– Oče, pomogni mu skinuti kaput – naredi Paulu Groveru.

Matt primijeti:

– Neće biti potrebno, gospodice Grover. To je samo posjekotina, a Doc Emory ju je previo.

– Doc Emory? – pogleda Betty svog oca, a ovaj slegne ramenima.

– On je moj prijatelj – objasni Matt. – Zajedno smo dojahali u Fulton.

– Oh! – uzdahne Betty, a glas joj je odavao razočaranje.

Matt se nasmiješi.

– Kad me drugi put rane, doći ću vama po pomoć.

Matt joj je time želio polaskati, a Betty pocrveni.

– Žene vole kad osjete da su nekome potrebne – objasni Betty. – Osobito, ako je riječ o nekome tko im je drag.

Promatrala je Vickersa podiguvši lice prema njemu. Tog trenut-

ka zapazio je pitanje u njezinim očima, ali i pristanak da postane njegova, ako on to poželi. Matt opet osjeti koliko je osamljen zbog posla koji je obavljao. No ipak mirno primijeti:

– Posve sam siguran da ste potrebni Rogeru Blakeu.

Oči Betty Grover potamniješe.

– Rogeru? – uspjela je nasmiješiti, iako ju je Matt duboko povrijedio. – Roger je sposoban da se brine sâm za sebe.

Matt se naljuti na sebe. Nije namjeravao povrijediti djevojku. Ali ona ga je jedva poznavala. Znao je da se ne može vezati uz nju. To ne bi mogao ni jedan muškarac s njegovim životnim iskustvom. Ne bi bilo pošteno prema njoj. Stoga samo promrmlja:

– Nisam to tako mislio. Vjerovao sam da vi i doktor Blake...

Iza njih se Paul Grover nakašlje.

Matt se okrene prema njemu, zahvalan za taj prekid.

– Zapravo sam došao k vama zato što bih želio poslati brzojav, gospodine Groveru!

Željeznički službenik kimne.

– Brzjave obično šalje Fred, ali nastojao sam da to ne zaboravim. Počeo sam kao telegrafist prije mnogo godina.

Pride k telegrafu i pogleda Matta.

– Želite li brzojav napisati ili ćete mi ga izdiktirati?

– Diktirat ću vam ga – reče Matt.

– Kome šaljete brzojav?

– Uredu saveznog šerifa u Austinu – počeo diktirati Matt.

Paul okrene glavu prema njemu i iznenađeno ga pogleda.

– Možemo li? – upita Matt.

Grover kimne, a Matt nastavi diktirati:

– Potrebna hitna obavijest je li _____

Tom Billens imao brata? Ako ima, javite ime, opis i boravište.

Grover je lupkao po tipkama. Betty je zurila u Matta, a oči joj odavahu iznenađenja.

Grover je još uvijek tipkao, kad je Matt dodao:

– Saznajte je li Chris Marlow još u Austinu.

Grover se trgne:

– Što?

– Pošaljite to – naredi mu Matt.

– Toga sam se sjetio u posljednji trenutak. Ako je Marlow još u Austinu, želio bih nešto provjeriti kod njega.

Paul se ponovno prihvati svog posla.

– Razumijem! – šapne.

Završivši tipkanje brzojava, čekao je znak da je primljen. Potom se ponovno obrati visokom muškarcu koji je stajao kraj njega.

– Gdje vas mogu naći? – zapita ga.

– Poslije ću opet doći ovamo – odvrati Vickers.

Htio je krenuti prema vratima, ali se iznenada prisjeti i napomene:

– Još nešto, gospodine Groveru! Sinoć sam u salonu »Pecos« naletio na dva muškarca.

Pošto ih je opisao što je bolje mogao, dodao je:

– Foley bijaše ime onoga nižeg, onoga kome je metak probušio šesir. Njegov se partner zove Joe. Poznajete li ih?

Paul Grover kimne.

– To su bili Bert Foley i Joe Ivers. Kopači zlata. Žive u kolibi izvan grada, oko dva kilometra odavde – nadoda pokazujući rukom u tom smjeru.

– Hvala vam, gospodine Groveru! – reče Matt.

– Moje je ime Paul – prekine ga

ovaj. – Ako vam mogu pomoći u bilo čemu...

Pitanje ostade visjeti u zraku. Matt odmahne glavom.

– Paule, ne bih vas želio umiješati u to. Pucao sam u Beta, pa vjerujem da će me njegov brat Luke ubrzo potražiti. Ne bih htio da vi ili vaša kćerka imate neprilika zbog mene.

Betty mu pride, a oči joj odavahu zabrinutost.

– Večeras ćete se vratiti?

Matt slegne ramenima.

– Vjerujem da hoću. Ali... imam važnih poslova, pa ne znam hoću li moći prihvatiti vaš poziv na večeru.

Skine šešir, naklonivši se pred njom i izađe. Paul i Betty promatrali su ga kako odlazi po kiši. Kad se otac okrenuo prema Betty, ona brzo pride k pisaćem stolu i nagne se nad knjigama.

Suze su joj oblile oči, a ona nije željela da ih njezin otac vidi.

IX

Tijelo Vicki Barnes odnijeli su iz njezine sobe, a to su učinili i Rane-yevim.

Ret Blue ležao je na krevetu jedne od plesačica. Krv je obojila bijelu presvlaku. Bio je teško ranjen, pa ga nisu mogli maknuti odavde. Ležao je zatvorenih očiju i teško disao.

Oko kreveta okupile su se plesačice. Nisu mogle ništa učiniti za njega, a svoju bezosjećajnost skrivale su iza zabrinutog izraza lica. Nisu se plašile Reta, ali su poznavale Lukea McQuadea. A Luke će se ubrzo vratiti.

Red Slater, jedan od Lukeovih revolveraša, pogleda čovjeka koji je upravo ušao u sobu. Mršavko Favor trebalo je da dovede liječnika Blakea. U Redovim se očima pojavi pitanje.

Mršavko odmahne glavom.

– Blaka je otišao iz grada – javi, a onda tiho zapita: – Kako mu je?

Red slegne ramenima. Ali Ret bijaše pri svijesti, iako je držao oči zatvorene. Bio je vrlo slab, a mučila ga je i groznica. U sebi je proklinjao svoju nepažnju.

Red pak nije znao što bi poduzeo. Ranjenik je poslao po njega, učinivši ga za taj način odgovornim. Ako Ret umre, Luke McQuade će ubiti njega, zato što se nije dovoljno pobrinuo da mu spasi brata.

Milly je stajala kraj uzglavlja kreveta. Ona je bila jedina djevojka doista zabrinuta za Reta. Nagnula se nad njim i brisala mu čelo vlažnim rupčićem. Ret otvori oči i podigne ruku kako bi je odgurnuo od sebe. Pogleda Reda.

– Gdje je Luke? – zapita promuklim glasom.

Red odgovori:

– Uskoro će dojahati u grad.

Ret teškom mukom udahne zrak.

– Dovedi mi Betty Grover – naredi i pokuša se podignuti na lakat.

– Ne želim da se ova drolja brine za mene.

Milly problijedi. Baci mokri rupčić i brzo napusti sobu. Preostale djevojke zahihotaše, ali se i one počеше polagano povlačiti kad ih je Ret pogledao.

– Dovedi je! – naredi Ret.

Red je oklijevao. Pogleda mršavka Tavora koji je stajao uz krevet. Ovaj kimne.

– Dobro, dovest ću je! – reče mršavko.

Njih dvojica napustiše sobu.

Ret Blue se nakašlja, a tanak mlaz krvi pojavi mu se na usnama. Obriše ga rukom, padne natrag na jastuk, pa pogleda čovjeka koji je ostao u sobi.

– Donesi mi... bocu – šapne. –

Hoću biti pri svijesti kad Luke dođe.

Neko je vrijeme držao oči zatvorene, a zatim procijedi:

– Moram... moram mu nešto reći.

* * *

Paul Grover je upravo dolazio iz spremišta kad su Red i mršavko Favor ušli u staničnu zgradu.

Paul je trenutak predugo oklijevao prije nego što se okrenuo prema pušci naslonjenoj uza zid.

Red ga spriječi da je dohvati i grubo ga gurne na stranu, dohvati pušku i okrene se prema Betty koja je sjedila za svojim stolom.

– Budite mirni i ništa vam se neće dogoditi – obrati se djevojci, pa pogleda Paula koji ga je prestrašeno promatrao. – I ti možeš biti miran. Nikome se neće ništa dogoditi, ako ne počini neku glupost.

Paul progovori gorkim glasom:

– Što želite?

Red kimne Favoru koji mu je prišao, pa mu preda Paulovu pušku.

– Došao sam da povedem vašu kćerku – mirno odgovori Red.

Paul pokuša krenuti prema njemu, ali mu mršavko pritisne cijev puške u želudac.

Bettyne se oči raširiše.

– Ne... ne, oče!

Red joj se obrati:

– Pođite mirno s nama i nikome se ništa neće dogoditi – ponovi hladno.

Betty se uhvati za stol.

– Kamo me vodite?

– U salun »Pecos« – odgovori Red, kome ovo nije bilo drago, a to je pokazivao i izraz njegova lica. – Ret Blue je ranjen. Potreban mu je netko tko će se pobrinuti za njega.

Paul Grover se iznenadi i upita:

– Zašto baš moja kćerka?

Red slegne ramenima.

– Mislim da će moći nešto učiniti za Reta, dok ne stigne liječnik – odvrati i okrene se prema Betty. – Nisam se toga ja sjetio. Ret traži da vas dovedemo k njemu.

Betty je gledala u njega, a pogled joj je odavao strah.

– Ne! – reče. – Ne mogu mu pomoći.

Red ju je trenutak promatrao.

– Žao mi je, ali Ret traži da vas dovedemo – reče i pogleda Paula.

– Luke McQuade vratit će se u grad prije nego što padne mrak. Zna i sami koliko voli svog brata

– doda i obrati se ponovno djevojci.

– Nije važno hoćete li mu moći pomoći ili nećete, ali moram vas odvesti u salun »Pecos«.

Betty osjeti da nije imalo smisla oduprijeti se tome. Pogleda oca.

– Sve će biti dobro – reče mu. – Doktor Blake će se ubrzo vratiti – doda i pogleda Reda. – Tada mu više neću biti potrebna, zar ne?

Red slegne ramenima.

– Vjerujem da nećete – odvrati i obrati se mršavku Favoru. – Ostani ovdje s njezinim ocem! – doda, a lagani mu se smiješak pojavi na usnama. – Samo stoga da ga podsjetiš kako ovdje ima važnog posla.

Pričekao je da Betty navuče kaput i uzme kišobran. Krenuo je za njom u kišu koja je još uvijek padala.

Mršavko izvadi metke iz puške i gurne ih u džep. Pušku nasloni na zid, pa stavi ruku na svoj revolver, kao da je time želio upozoriti Paula neka ne čini gluposti. Ali ovaj nije obraćao pažnju na njega. Gledao je prema vratima, a na licu mu se pojavi izraz gorčine.

Začu se kucanje telegrafskog aparata koje je odzvanjalo kroz tišinu. Paul pride k aparatu, pa počne pisati obavijest za Matta.

Vrijeme se sve više kvarilo. Kiša je prodirala kroz odjeću Matta Vickersa. Slijedio je tračnice u smjeru zapada do izlaska iz Fultona. Paul mu je dobro opisao put, ali umalo što ipak nije promašio puteljak ispod željezničkog mosta.

Zaustavi se na trenutak. Iznenada ga obuzme osjećaj da ga netko slijedi, ali kad se osvrnuo, nije vidio nikoga. Obično je u takvim prilikama slušao svoj nagon, pa bi nastojao zatrti trag. Ali vrijeme bijaše užasno loše, a vidljivost mala.

A možda je zabrinut bez razloga?

Matt krene uz potočić koji se spuštao s brežuljaka što su se uzdizali pred njim. Kad je stigao do mjesta gdje je potočić nastavio teći između uskih stijena, znao je da je stigao u blizinu svog odredišta.

Još uvijek nije vidio kolibu kopača zlata. Prepustio je svom konju da ga vodi i počeo rupcem brisati mokro lice. Razmišljao je o Docu Emoryu. Znao je da se Doc nikada nije pomirio s time što je morao napustiti rendžere. To što je danas prihvatio smjesto gradskog šerifa bijaše znak njegova dubokog žaljenja.

Crni pastuh zaobišao je visoku stijenu pred Mattom se iznenda pojavi koliba. Mala i nagnuta, stajala je na sivom svjetlu kišnog poslijepodneva. Uz nju ugleda mulu i neko staro kljuse. Mula tužno pogleda Vickersa, a konj pokaže žute zube, zanjštavši u znak dobrodošlice.

Matt zaustavi konja ispred kolibe. Ostao je u sedlu, osjećajući da ga promatraju kroz pukotine na vratima. Nije se varao. Vrata se otvoriše, a Joe Ivers se pojavi na njima. Držao je pušku u ruci.

— Užasan dan! — ljubazno primijeti Matt.

— To je prava istina — potvrdi Ivers, ali ipak nije pokazivao namje-

ru da Mattu dopusti ući u kolibu. — Užasan dan za posjete — nadoda.

Foley se pokaže iza svog prijatelja. Pogled mu bijaše jednako negotoljubiv kao i Iversov.

Matt primijeti:

— Hoćete li mi dopustiti ući?

— Zašto? — zapita Ivers.

U tim okolnostima bijaše to pametno pitanje. No Matt pomisli da ionako više nema svrhe skrivati tko je on zapravo. Pruži ruku u džep i izvadi legitimaciju i zvijezdu, pa ih pokaže Iversu i Foleyu.

— Savezni šerif — šapne Ivers iznenađeno, a novi izraz pojavi mu se u očima.

Matt pogleda Foleya.

— Došao sam vas upitati za djevojku koju ste vidjeli na bijelom konju — reče mu.

Oba su čovjeka zurila u njega. Joe Ivers počeo kleti, ali to je učinio nagonski, bez ikakve srdžbe.

— Prokletstvo, Foley! Upozorio sam te da ne pričaš o tome! — reče, a zatim se obrati Mattu: — Kako bi bilo da popijete šalicu kave?

Matt sjaše. Prebaci uzde oko ograde, dajući tako pastuhu mogućnost da se kreće.

Potom uđe za Iversom u kolibu. Iznenadi ga što je pod bio drven. Daske od kojih je koliba bila sklepana bile su vrlo stare i pune pukotina. U maloj željeznoj peći gorjela je vatra, a njezin je dimnjak bio probijen kroz krov.

Rukom izrađena svjetiljka stajala je na grubom drvenom stolu. Nekoliko praznih sanduka nadopunjavalo je namještaj kolibe.

Kroz mali prozor prodiralo je sivo svjetlo. Mattu bijaše potrebno neko vrijeme da se privikne na mrak u kolibi.

Foley promrmlja:

— Savezni šerif!

Okrene se prema Mattu i upita:

– Poznavali ste šerifa Billensa?

Matt kimne i objasni:

– Moje je ime Matt Vickers.

– Čuo sam da vas je Tom Billens spominjao – reče Ivers i pruži Mattu ruku. – Prokleta mi je drago što sam vas upoznao.

Foley se počeo vrtjeti oko neke drvene kutije. Pronašao je u njoj ulupljenu limenu šalicu, obrisao je i ulio kavu koja je bila u lončiću na peći. Kava je bila crna poput čađe i mirisala na spaljenu dlaku.

– Drago mi je što ste došli – reče Ivers. – Umorio sam se od tih Foleyevih priča – kiselo se nasmije. – Foley je nalik na staru ženu, a to postaje još gore kad popije nekoliko čašica, kako je to jučer učinio.

– Nisam bio pijan kad sam je ugledao – naljuti se Foley. – Vraćao sam se iz Conchosa, sjeverno odavde. Bio sam sâm, jer su Joea boljele kosti. Ispirao sam pijesak i našao dovoljno zlata da proživimo neko vrijeme. Stoga sam bio dobro raspoložen. Vraćao sam se Crvenim kanjonom. Mable, moja mula, silom je htjela skrenuti na istok. Nemoguće ju je natjerati nekarno drugamo kad si nešto zabije u glavu. Poslušao sam je. Prolazili smo kraj Indijanskih izvora, pa sam se odlučio posjetiti stari španjolski rudnik.

Matt ga prekine.

– Zar u blizini postoji stari rudnik?

Foley kimne.

– Da. U vrijeme kad je Teksas pripadao Meksikancima, ovdje bija-hu bogati rudnici. Ondje postoji nešto nalik na malo selo. Velika kuća i tri manje u kojima su živjeli Indijanci koji su radili u rudniku. Rudnik je zatvoren prije mnogo vremena...

Ivers ga prekine:

– Foley i ja bili smo ondje dva ili tri puta. S vremena na vrijeme pomalo smo i kopali, nadajući se da ćemo otkriti žilu koju stari vlasnici nisu zapazili – objasni, pa slegne ramenima. – Ali to se nije dogodilo.

Matt popije nekoliko gutljaja gorke tekućine.

– Djevojka na bijelom konju? – zapita foleya. – Vidjeli ste je?

– Da! – potvrdi Foley. – Joe mi ne vjeruje, ali ja sam je vidio. Jahala je na bijeloj kobili i bila odjevena u otmjenu jahaću odjeću. Iznenada se zaustavila. Možda me zapazila, ali zapravo je izgledalo da promatra okolicu. Onda je neki prokletnik probušio moj šešir.

Okrenuo se želeći dohvatiti šešir, ali se tog trenutka začu prvi pucanj kroz prozor. Metak je razbio svjetiljku na stolu.

Drugi metak pogodi Metta bacivši ga na zid. Nije uspio izvući revolver. Šešir mu padne s glave, a krv oblije lice.

Ivers pokuša dohvatiti pušku, ali i njega obori pucanj s prozora.

Foley je malo predugo iznenađen stajao. Začuvši prvi pucanj, okrenuo se prema prozoru i ugledao lice nekog čovjeka. Ali to je bilo posljednje što je ikad vidio, jer mu je metak raznio lice.

Padne na peć i sruši je. Žeravica se rasula po podu.

Čovjek kraj prozora prijeđe pogledom preko sva tri ispružena tijela. Pogled mu se zaustavi na svjetiljci na stolu. Zapuca još jednom u nju. Svjetiljka se otkotrlja na pod, natapajući daske petrolejem. Za trenutak cijela koliba plane.

Ubojica se povuče.

Ubrzo se začu kako konj napušta daščaru u plamenu.

X

Doc Emory osjeti oštru bol u glavi zbog koje je istog trenutka otvorio oči. Ležao je posve mirno, a misli mu počеше lijeno lutati. Neki zvuk kao da je pokušao doprijeti do njega, ali njemu bijaše potrebno neko vrijeme prije nego što je postao svjestan toga.

Netko je kucao na vrata. Doc Emory otvori oči i shvati da leži na ležaju u jednoj od ćelija. Kucanje kao da je dopiralo do njega iz velike daljine. Bijaše vrlo odlučno. Doc uspije sjesti i okrenuti glavu prema vratima.

Zbog te kretnje krv mu počē navirati u glavu. Na trenutak pomisli da će mu pozliti. Podigne ruku prema čelu, pokušavajući otkloniti osjećaj mučnine. Teškom mukom ustane i krene prema vratima ćelije. Bijahu zaključana.

U malom uredu nije bilo nikoga. Kucanje na vratima postajalo je sve nestrpljivije.

Doc Emory vikne:

– Prokletstvo, zašto ne ulaziš?

U sobi se pojavi Georg Melvan. Bijaše kasno poslijepodne, a rani mrak ispunjavao je sobu. Melvan se počē ogledavati. Očito je bio nestrpljiv i neraspoložen. Okrene se i iznenada ugleda Doca Emorya, koji ga je pozivao.

– Zaključali su me. Izvucite me odavde!

Melvan je zastao, ništa ne shvaćajući. Polagano reče:

– Došao sam vas obavijestiti da su Luke McQuade i nekoliko njegovih momaka upravo stigli u grad. Projahali su preko mosta i krenuli u novi dio Fultona.

Doc Emory počē tresti rešetke na vratima.

– Prokletstvo, čovječe, izvuci me odavde!

Vlasnik novina je iznenada spoznao što se zbilo. Pride vratima ćelije i pokuša ih otvoriti. Vratu se do stola i počē pretraživati ladice, nastojeći pronaći ključeve. Iznenadeno se okrene prema šerifu.

– Nema ključeva! – primijeti, pa ponovno pride ćeliji. – Što se dogodilo? Tko vas je zaključao?

Docovi prsti stisnuše rešetku.

– To je duga priča – započē gorakim glasom, te stisne zube.

– Koliko je sati?

Georg Melvan izvuce sat iz džepa prsluka.

– Četiri sata i nekoliko minuta.

Bol dublja od one koju mu je zadala rana pojavi se u očima Doca Emorya. Ležao je onesviješten pet sati. Lagano dodirne oteklinu iza lijevog uha. Imao je sreću što ga udarac nije ubio.

Melvan zapazi osušenu krv na jednoj strani Docova lica.

– Čovječe, ranjeni ste! Potreban vam je liječnik – reče i krene prema izlazu. – Pozvat ću doktora Blackea.

– Dovedite radije nekoga tko će me izvući odavde! – prekinu ga grubo šerif.

Melvan pogleda Doca, a u očima mu se pojavi izraz tihe sućuti.

Dovest ću Jakea – reče mirno. – On je kovač.

– Izašao je, a u tišini koja je nestala Doc začu kucanje zidnog sata iznad pisaćeg stola. Okrene se, pride ležaju i sjedne, uhvativši objema rukama bolnu glavu.

Povjerovao je Kipu! Nije obraćao pažnju na njegove laži, jer mu je bio potreban. Nebesa, kako mu je bio potreban!

Prisjeti se Kipovih riječi kojima ga je htio umiriti, a potom trenutka

kad ga je taj mladić ledena pogleda udario po glavi.

Kip je otišao, a Emory je znao da je opet izdao svoju zvijezdu. Doveo je ubojicu u blizinu Matta Vickersa, predstavljajući ga kao svog prijatelja.

Osjećao se neizmjereno izgubljen u toj tamnoj ćeliji. Bio je mali, gorko razočarani čovjek.

Čekao je deset godina priliku da se iskupi, da se opravda pred zakonom i pred svojim sinom.

Ustane i polagano pride vratima, očekujući Melvanov povratak.

Promatrao je mali ured, tisuću kilometara udaljen od mjesta u kojem se rodio. Bio je u gradu koji je jedva poznavao. Prisjeti se teških godina, nastojeći spoznati kad je pogriješio i kako. Jer on je u svom životu izdao mnoge ljude.

Jednoć je postojala žena koja mu je rodila sina. Žena kojom se nije oženio. Dječak je odrastao u mržnji prema njemu. Doc Emory je istom sada shvatio kako je duboko ta žena usadila u njihovom sinu tu mržnju. Upoznao ju je u nekom gradu uz granicu, gdje je živjela s nekim drugim čovjekom. Smiješila mu se i pokušala ga zvesti. Doc se napio, potražio čovjeka s kojim je živjela i ubio ga. Tek mnogo godina poslije toga saznao je da je taj čovjek bio Frank Evers i da je njegov sin vjerovao da mu je Evers pravi otac.

Doc nije sreo Loua sve do Paesoa. Louova je majka umrla, ali je dječak ipak saznao na njezinoj smrtnoj postelji tko mu je pravi otac. Sada više nije bio dječak, već muškarac. Doc Emory nije znao da je Lou ubojica čiji se revolver moglo unajmiti, čiji su zakoni života bili izdaja.

Pomislio je da će moći sinu nadoknaditi godine u kojima se nije brinuo za njega. Ali je sada spoznao

da je Lou došao k njemu u Paeso samo stoga da ga iskoristi. Potražio ga je u tom malom gradu uz granicu jer je znao da je Doc prijatelj Matta Vickersa i stoga što je na neki čudan način saznao da Vickers ide u Fulton.

Doc ponovno čvrsto stisne rešetku. Makar zbog čega Lou došao ovamo, mora ga zaustaviti. Mora! Dugovao je to Mattu Vickersu, a i sebi samome.

* * *

Georg Melvan vratio se pet minuta poslije u društvu kovača Jakea. Ovaj je ponio sa sobom alat, pa mu nije bilo potrebno više od dvije minute da razvali bravu i oslobodi Docu.

Doc Emory pride k pisaćem stolu i počne tražiti svoj revolver. Nije se odveć iznenadio vidjevši da je i on nestao. Okrene se prema Melvanu i kovaču koji su gledali u njega.

– Potreban mi je revolver – izjavi zlovoljno.

– Imam revolver u svom uredu – ponudi mu vlasnik novina. – Kolt.

Doc odmahne glavom.

– Potreban mi je jači – reče i pogleda prema vratima. – Možda bih ga mogao nabaviti u trgovini.

Jake ga prekine.

– Imam kod kuće revolver šerifa Billensa.

Doc mu pride.

– Dobro, podimo po njega!

Melvan se umiješa.

– Trenutak, Emory! – reče oštrim glasom, a kad se šerif okrenuo prema njemu i pogledao ga, zapita: – Mislite li samo obaviti posao s Lukeom?

Doc ga mirno pogleda. Nije mogao čekati da se Vickers vrati. Ovo se ticalo samo njega. Sâm je bio kriv.

za ovo, pa je to morao i sâm popraviti.

— Ne! — odgovori mirno. — Ne zanima me Luke, već netko drugi.

Izađe u Jakeovu društvu na kišu. Melvan je zastao u uredu, gledajući na blatnu ulicu. Bio je uznemiren zbog razvoja događaja. Sinoć je sve izgledalo mnogo jednostavnije. Revolveraš protiv revolveraša.

Iznenada ga obuzme strah. Nagovorio je najvažnije ljude u gradu da zaposle šerifa o kojemu su malo znali.

Izašao je zatvorivši vrata za sobom. Nije krenuo za Docom i Jakeom, već se umjesto toga vrati u svoj ured. U sebi je osjećao sve veći nemir.

Našavši se u svom uredu, pride k pisaćem stolu i izvuče ladicu.

Ugleda mali pištolj. Nije baš bio bez iskustva što se ticalo pucanja. Ni jedan izdavač uz granicu nije mogao dugo živjeti bez susreta s nasiljem bilo koje vrste. Morao se plašiti ljutih čitalaca ili političara kojima se nije svidao način kako piše o njima.

Ali Luke McQuade bijaše nešto posve drugo. Bio je hladan revolveraš.

— Melvan uzdahne. Ponovno se nalazio pred istim izborom kao već toliko puta prije toga u drugim gradovima.

Mora skupiti što više novaca i izgubiti se, pa se zaposliti negdje drugdje.

— Ili da ipak ostane?

Padne umoran na stolicu, gledajući ukočenim pogledom kroz prozor. Bio je umoran od seljenja.

— Živjet će i umrijeti s Fultonom.

Čvrsto je stiskao dršku pištolja i čekao.

XI

Luke McQuade je jurio na konju. Ledene kišne kapi tekle su mu niz leđa. Podnosio je to bez ijedne riječi, prihvaćajući tu neugodnost, kao što je mirno prihvaćao i mnoge druge stvari.

Bijaše to čovjek snažnih kostiju i nabreklih mišića. Čvrst i nemilosrdan. Rodio se na maloj farmi u Ohiou. Bilo mu je četrnaest godina kad mu je uspjelo prvi put dovoljno napuniti želudac. Otac mu je umro kad su mu bile dvije godine, a majka se preudala za nekog brbljavca bolesne kičme. Luke se sjećao jedino toga da je njegov očuh mnogo pio, mnogo pričao i rijetko kada radio. Nekoliko godina nakon što se Ret rodio taj se čovjek izgubio.

Njegova se majka brinula za oba dječaka sve dok nije umrla od iscrpljenosti. Tražila je od Lukea da se brine o Retu. I na neki način Luke je to još uvijek činio, iako je Retu bilo već dvadeset i osam godina. Bio je samo dvije godine mlađi od Lukea, ali ovaj nije nikada razmišljao o tome. Majka ga je zamolila da se brine o Retu, a on je to činio. Možda je to bilo i stoga što je taj revolveraš ledena pogleda osjećao potrebu da se brine o nekome. Možda je to bila jedina svijetla točka u ovom inače okrutnom i gorkom životu.

Jahao je sada u pratnji dvojice svojih momaka. Dovršio je posao u Track Townu, pa krenuo natrag u Fulton. Na putu ga je sreo Lafe s lošom viješću o njegovom polubratu. Lafe bijaše crnokosi čovjek koji mu je jahao s lijeve strane. Bibs Jenkins, inače vrlo brbljav i živahan, jahao mu je s desne strane. Poput Lafea, i on je danas šutio.

Krenuše prema salunu •Veseli

pas«, uobičajenom mjestu sastanka u Fultonu. Ali Red Slater ih zastavi kad su stigli do saluna »Pecos«.

– Luke!

Luke dojaše do Reda, a ovaj mu brzo reče:

– Još je živ!

Luke brzo krene u salun, a ona dvojica podoše za njim. Nekoliko Lukeovih ljudi smjestilo se za šankom. Očekivali su ga.

Luke se popne na kat, a Red otvori vrata sobe Vicki Barnes. Odmakne se u stranu kako bi Luke mogao ući.

Prvo što je Luke zapazio bijaše Betty Grover. Stajala je kraj uzglavlja kreveta. Ret je desnom rukom držao njezinu ruku, a grudi su mu se neravnomjerno dizale i spuštale.

Jedan od Lukeovih ljudi čuvao je stražu u sobi, prislonivši stolicu uza zid.

Luke šuteći pogleda Betty. Njezino lice, koje je obasulo rumenilo, djelovalo je odbojno. Luke domahne stražaru, te čovjek ustane i izađe. Red je ušao za Lukeom, čekajući kraj vrata dok se Luke približavao svom bratu.

Ret je ležao zatvorenih očiju. Osjeti da je netko ušao. Slabašnim glasom zapita:

– Rede?

Luke mu odgovori:

– Rete, to sam ja, Luke!

Ret teškom mukom otvori oči. Lagani smiješak pojavi mu se na usnama kad je ugledao brata.

Luke ga zapita:

– Kako si?

– Nisam... dobro... – promuca Ret.

Betty Grover se spremala otići, ali Ret čvrsto stisne njezinu ruku.

– Ostani! – šapne. – Tako se... osjećam... bolje.

Luke je pokušavao sakriti osjećaje. Taj je čovjek uvijek bio hladan, čak prema ženama koje je posjećivao.

– Tko je pucao u tebe?

Ranjenik ga pogleda.

– Matt Vickers! – reče.

Na Lukeovu se licu pojavi izraz iznenađenja.

– Vickers? Savezni šerif? – upita i nastavi vrlo odlučno: – Jesi li siguran u to?

Ret pokuša kimnuti, ali to je za njega predstavljalo prevelik napor.

– Da! – tvrdio je. – Morao sam ostati živ... da ti to kažem.

Dugo je šutio, nastojeći sačuvati snagu koja se polagano gubila.

S druge strane kreveta Betty Grover razmišljala je o visokom, mirnom čovjeku koji je ušao u njezin život, o čovjeku za koga je samo znala da se zove Matt.

A sada je doznala da je on savezni šerif.

Odmakne se od Reta, jer je stisak njegove ruke popustio. Kad je to učinila, Ret okrene glavu prema njoj. Usne mu se stisnuše od boli.

– Nikada te nisam... – htio povrijediti – govorio je djevojci. – Želio sam samo... da budem...

Glas mu se počeo gubiti, pa zatvori oči kao da je vrlo umoran.

Luke se okrene prema Redu koji je stajao uz vrata.

– Sto ona radi ovdje? – zapita.

Red pristupi krevetu i pogleda Betty.

– Ret je želio da dođe – odgovori. – Doktor Blake nije u gradu, a Ret nije želio da se netko drugi brine za njega.

Luke se namršti.

– Prošao sam kraj doktora Blakea kad sam dolazio u grad. Dva kilometra od grada slomio mu se kotač kočije – reče, a hladan smiješak

pojavi se na njegovom licu. – Ponudio sam se da ću ga odvesti u grad, ali on je rekao da bi se radije smrznuo nego primio pomoć od nekoga poput mene.

Lukeov smiješak nije odavao srdžbu. Pogleda djevojku.

– Ostani s njim! – naredi joj, a zatim doda, pogledavši joj duboko u oči: – Bolje za tebe bude li živ kad se vratim.

Zajedno s Redom napusti sobu. Revolveraš, koji je prije držao stražu, vrati se i sjedne.

U hodniku Red zabrinuto primijeti:

- Neće preživjeti ako mu ne izvađe metak.

Luke kimne.

– Poslat ćemo Lafea po doktora Blakea.

Počese se spuštati niz stube u mračan salun. Ondje su se Lafe i Bibs pridruži drugim momcima. Pili su u tišini. Čistač, koji je pošao po Reda, ležao je pijan, naslonjen preko stola. U ruci je držao praznu bocu.

Luke je trenutak promatrao taj prizor.

– Zašto ovdje? – zapita. – Gdje je žena koja vodi taj salun? Gdje je Vicki Barnes?

– Mrtva je – odvrati Red. – Time je sve započelo. Barem tako mislim – doda polagano. – Ret zasigurno nije u pravu. Barem što se tiče čovjeka koji je pucao u njega.

Luke ga pogleda namrštivši se.

– Ret je rekao da je to učinio savezni šerif – objasni Red kao da nije mogao povjerovati u to.

– Matt Vickers – prekine ga hladno Luke. Znao sam da će doći – doda, pa se okrene i pogleda prema sobama na katu. – Ret se sreo s njim prije nego što sam se vratio. Matt Vickers će mi to platiti.

Red slegne ramenima.

– Zašto bi on ubio Vicki Barnes? Luke ga bijesno pogleda.

– Koga ubio?

– Raney i tvoj brat slijedili su Vickersa ovamo – objasni mu Red.

– Vidjeli su da se popeo stubama i uvukao kroz prozor. Reney je pošao za njim. Vickers je prvo ubio njega.

Ret je ušao kroz prednja vrata očekujući Vickersa na stubama. Nisam bio ovdje. Ret nam je sve to ispričao. Odnijeli su Reta u Vickinu sobu i onda smo otkrili njezino tijelo. Ležala je mrtva na sofi.

– Ustrijeljena?

Red se namršti.

– Sve je to čudno – prizna. – Bila je mrtva, ali nije bilo tragova kako je ubijena.

Luke pride Lafeu koji je sjedio za šankom i pio.

– Popij tu čašu – reče mu – a potom idi po doktora Blakea. Dovedi ga ovamo kako god možeš, ali mora biti živ.

Lafe se na trenutak namršti, sjetivši se da će morati ponovno izaći na kišu, ali brzo iskapi čašu i ustane.

Luke natoči čašu sebi, a Red pričekava dok ju je ispio, pa reče.

– To nije sve što se dogodilo otako si napustio Fulton. Imamo novog šerifa umjesto Billensa.

Luke stavi čašu na sjajnu plohu šanka.

– Nekoga koga poznajem? – zapita.

Red kimne.

– Doca Emorya! – odvrati.

Lukeovo lice ostade mirno.

– Matt Vickers i Doc Emory – šapne, ponovno napuni čašu, pa zapita zlovoljno: – Gdje su?

– U Emoryevu uredu. Barem su bili ondje kad sam posljednji put čuo za njih – slegne Red rameni-

ma. — Matt je navodno napustio grad. Vjerovao sam da je revolveraš koji je slučajno stigao u grad — do-
da i namršti se. — Mislim da je
odjahao u Track Town u potrazi za
tobom.

Luke odmahne glavom i reče:

— Nisam ga ondje sreo.

Ispiše i drugu čašu, pa je gurne
ustranu.

— Tko je zaposlio Doca? — upita.

— Novinar Georg Melvan i gra-
donačelnik John Carson. Osnovani
su odbor građana za povratak mira
i reda u Fulton.

Luke kimne odsutan mislima.

— Poslije ću se pobrinuti za to —
reče i spusti ruku na dršku revolve-
ra. — Prvo ćemo se pozabaviti Do-
com Emoryem.

* * *

Salun »Veseli pas« nalazio se ne-
koliko kuća južnije od saluna »Pe-
cos«. U tom salunu posluživali su lo-
ša pića, tu se kockalo i kartalo. U
dnu saluna nalazile su se prljave,
prazne sobe u kojima bi ostatak no-
ći provodili oni koji drugdje nisu
mogli naći smještaj.

Bijaše to mjesto u koje se moglo
lako ući i izaći. Izvrsno sklonište za
one koji bi obično u gradu provodili
dan ili dva, a zatim brzo odlazili.

Bijaše to i prvo mjesto koje je še-
rif Billens zatvorio za vrijeme svog
kratkog službovanja u Fultonu. Sa-
lun su ponovno otvorili ljudi Lukea
McQuadea, kad su ušli u grad.

U salunu je čekao Lou Evers, za-
pravo Kip Billens.

Kip je polagano pio iz čaše, pro-
matrajući sat na zidu. Kad su ka-
zaljke pokazivale četiri i pol, ustane
i izađe.

Vidio je kako je Luke ujahao u
grad, promatrao kako ga je Red

zvao u salun »Pecos«. Ali Luke ga
nije zanimao.

Kip je upravo gurnuo cigaretu u
usta, kadli je ugledao Doca Emorya.

Približavao mu se preko mosta.
Posve sam. Djelovao je umorno i
slabašno. Kip se namršti. Poče se
povlačiti prema salunu, ali se zatim
predomisli.

Zastane i spremi cigaretu u džep
košulje. Desnom rukom uhvati dr-
šku revolvera.

Doc Emory bijaše njegov otac, ali
Kip nije nikada razmišljao o njemu
na taj način.

Doc prijeđe most i počne mu pril-
aziti. Koraci mu postadoše nešto brži,
kako se približavao Kipu. U očima
mu se naziralo gorko pitanje.

Prolazio je upravo kraj saluna
»Pecos« kada je Luke izašao iz nje-
ga.

— Doc! — vikne Luke.

Doc zastane. Lukeov glas bijaše
nalik na koplje koje je prodrlo u
njega.

Na kraju ulice čekao je Docov sin.
Doc se polagano okrene.

Luke je stajao usred blatnjava
kolnika, suočivši se sa šerifom.

— Doc, tražiš me? — zapita uboji-
ca.

Bivši rendžer pogleda ga malo
nestrpljivo. Vjetar je postajao sve ja-
či i hladniji. Doc Emory odvrati gor-
kim glasom:

— Ne sada, Luke!

Rekavši to, krene dalje.

— Nema svrhe čekati! — napadne
ga Luke i pođe prema šerifu. — Sa-
da, Doc, ili... — zašuti na trenutak,
a Doc se ukoči — ... ili ćeš odmah
napustiti grad.

Starca obuzme strah, a neki unu-
tarnji glas počne mu se rugati. Pomi-
sli da se liječnik koji mu je jednom
rekao da će umrijeti u krevetu od
srčanog udara grdno prevario.

Doc pogleda u sina. Ovaj ga je još uvijek čekao kraj saluna. Taj mladić rekao je Mattu i njemu da će krenuti zajedno s njima u Fulton. Prevario je Matta, rekavši mu da je brat šerifa Toma Billensa. Ipak nije bilo prekasno da se Kip iskupi zbog svojih laži. Znao je brzo pucati. Bude li pucao u Lukea, oni bi mogli...

Lukeov glas prekine mu misli.

— Dakle, Doc? — upita.

Emory slegne ramenima. Spusti desnu ruku, zapazivši istovremenu kretnju Lukeove ruke. Prvi Lukeov pucanj probije mu grudi. Poče padati, a uto ga pogodi i drugi metak. Treći metak, koji mu je raznio glavu, više nije osjećao.

McQuade pride šerifovom tijelu ispruženom u blatu. Okrene ga nogom. Docova značka zasja na zamiću svjetlu dana. Luke se nagne nad njim, strgne značku i baci je u blato. Smrtonosnim pogledom promjeri nekolicinu prisutnih koji su promatrali što se događa.

Potom se bez ikakve žurbe okrene i vrati u salun »Pecos«.

Iz daljine je Lou Evers, odnosno Kip Billens, promatrao očevo tijelo. Na njegovom licu nije se vidjelo ni traga uzbuđenja. Pruži ruku i izvuče cigaretu iz džepa. Pripali je i okrene se.

Lagana kiša padala je po tijelu Doca Emorya.

XII

Vickersov crni pastuh čuo je pucnjavu koja je dopirala iz kolibe.

Vidio je kako se neki čovjek, uzjahavši svog konja, počeo brzo udaljavati od kolibe.

Pastuh je čekao da se Matt pojavi.

Nakon nekog vremena nestrpljivo zanjišti. Pride kolibi, uzdignuvši uši od nemira.

Iz kolibe je do njega dopirao gusti dim. Poče obilaziti kolibu. Njištao je, pozivajući svog gospodara.

Vickers nije izlazio. Pastuh pride k vratima i gurne ih desnom prednjom nogom. Vrata se otvoriše, a iz unutrašnjosti prodre crni dim, gubeći se u kiši koja je još uvijek lijevala.

Unutrašnjost kolibe bijaše u plamenu. Pastuh zatrese glavom. Širom gurnuvši vrata, ugleda Vickersa ispružena na podu. Lupne ga njuškom, ali se njegov gospodar nije pomaknuo.

Pastuh uspije teškom mukom ući u kolibu. Osjeti neugodan miris, ali je obraćao pažnju samo na Vickersa.

Uhvati zubima njegov kaput, nastojeći podići gospodara. Nadao se da će ga uspjeti probuditi iz tog čudnog sna. Ali se Matt nije ni pomaknuo.

Veliki se pastuh uzbudi. Dim mu počeo paliti oči, a vatra ga je ispunjavala neizmjernim užasom. Čvrsto zgrabi zubima Mattov kaput i počeo izvlačiti gospodara iz kolibe. Pokuša se izvući kroz vrata, ali umjesto da ih rasklopi, pastuh ih nehotice zatvori.

Užasno uzbuđen, počeo udarati stražnjom nogom i slaba se vrata raspadoše.

Zatim ubrzo izađe, vukući šerifa za sobom. Vukao ga je sve dotle dok dim više nije dopirao do njih. Zastane, podigne glavu i počeo udisati svježi zrak.

Kiša se borila protiv tvrdoglavog plamena koji je uništavao kolibu. Konj je promatrao čovjeka koji je ležao pred njim. Ponovno dodirne njegovo mlitavo tijelo, nadajući se da će se Vickers probuditi.

Prošlo je dosta vremena prije nego što se Vickers pomaknuo. Veliki

crni konj stajao je nad njim, poput tamnog kipa, čekajući da se probudi.

Matt teškom mukom ustane. Pokuša dohvatiti revolver. Radio je to kao da nastavlja neku prije prekinutu kretnju, kad ga je pogodio metak nepoznatog napadača.

Zatetura i padne na konja, uhvativši se nagoni za jabuku sedla. Samo je uz silni napor uspio ostati na nogama.

Pastuh je strpljivo čekao.

Savezni šerif polagano uspije nadvladati mrak koji mu se spustio na oči. Bol u glavi postajala je sve snažnija. Opipa glavu i ustanovi da ga je metak okrznuo iznad desne sljepoočice. Nekoliko puta duboko udahne zrak, kako bi mu se želudac smirio.

Bio je blatnjav od glave do pete, jer ga je konj vukao po zemlji. Mekar do kože, drhtao je na hladnom vjetru. Prisili se da otvori oči, ali sve oko njega kao da je bilo prekriveno nekom crvenom maglicom.

Držeći se jednom rukom za jabuku sedla, drugom izvuče rubac. Obriše oči i dodirne ružnu ranu na glavi.

– Nikada nisam bio bliže kraju
– šapne sam sebi.

Odmakne se od konja da provjeri može li stajati. Koljena mu bijahu slaba, a mišići su mu podrhtavali.

Pogleda prema kolibi. Krov se obrušio s jedne strane, a vatra je još uvijek gorjela.

Matt pride k vratima. Pažljivo promatrajući, spozna kako se spasio iz zapaljene kolibe. Ugleda Joeovo tijelo na koje je pao dio krova. Foley je izgorio, a odjeća mu se još uvijek pušila. Miris nagorjela mesa dopre do njega. Okrene se i nasloni na sedlo konja.

Nije mogao učiniti ništa za Joea i Foleya. A nije bio ni dovoljno snažan da ih pokopa.

Pobrinut će se poslije za to. Ujedno obeća samome sebi da će njihov ubojica platiti za sve što je učinio.

Nježno pogladi vrat vjernog pastuha.

– Momče, izvukao si me, zar ne?

– šapne.

Zatim se polagano popne u sedlo. Osjeti da mu je zbog tog napora ponovno potekla krv iz rane na glavi.

Čvrsto stisne jabuku sedla, kako ne bi spuznuo s konja. Znao je da bi se u tom stanju teško mogao suprotstaviti revolverašima iz Fultona. Ali mrak se počeo spuštati, pa će možda uspjeti nezapaženo ući u grad.

Okrene pastuha i počne se vraćati u Fulton.

XIII

Već je pao mrak kad je Lafe prešao preko mosta i zaustavio se ispred saluna »Pecos«. Liječnik Blake jahao je ispred njega. Svjetlo svjetiljke pred salunom odavalo je srdžbu i zlovolju na njegovu licu. Pred sobom na sedlu držao je liječničku torbu.

Lafe sjaše, pride konju mladog liječnika, a ovaj ga zapita, pogledavši prema salunu:

– Dovraga, zar leži ovdje? Briga me za zakletvu, ali ne želim liječiti ubojice kao što je...

Lafe ga udari revolverom po leđima. Glas mu bijaše mekan, ali odlučan:

– Reci to Lukeu, ako želiš!

Pokaže prema vratima saluna. Kad je Blake na trenutak zastao, podigne cijev revolvera, a liječnik krene dalje.

Luke je čekao kraj šanka u dru-

štvu Reda i Bibsa. Zlovoljno je šutio. Okrene se kad su liječnik Blake i Lafe ušli u salun, pa im brzo pride.

— Doktore, on je gore! — reče hladnim glasom. — Teško je ranjen.

Roger Blake pogleda revovleraša. Nije bio kukavica, ali je ovoga puta osjetio strah.

— Ne mogu ništa učiniti za njega — izjavi hladno.

Okrene se, želeći otići, ali ga Luke zgrabi za kaput i okrene prema sebi.

— Niste mi pregledali moga brata! — upozori ga prijeteći. — Kako to onda možete znati?

Blake je zurio u čovjeka pred sobom, a u njegovim se riječima osjećala bespomoćna gorčina:

— Ništa ne znam... i nije me briga!

Trgnuo se kad ga je Luke udario po ustima. Padne na koljena, a Lafe, koji je stajao kraj njega, izvuče revolver.

— Bit će vas briga, doktore! — reče Luke i pokaže rukom prema sobi na katu. — U sobi s njim je djevojka. Mislim da je poznate. Ona je kćerka Paula Grovera.

— Betty! — krikne Blake.

— Ako moj brat umre, i ona će umrijeti! — grubo reče Luke. — Hoćete li ga sada pregledati, doktore?

Blake obriše krv s usana i kimne.

Luke podigne njegovu torbu, koja je liječniku ispala, te mu je gurne u ruku.

— Uprava željeznice vjeruje da ste dobar liječnik — reče prijeteći.

— Da vidimo koliko ste doista dobri.

* * *

U sobi je Betty obrisala mokrom krpom Retovo čelo. Prestrašeno je promatrala kako sve teže diše. Retove oči bijahu zatvorene, ali kad je osjetio dodir njezine ruke, zgrabio

ju je. U njegovim je prstima preostalo još samo vrlo malo snage.

Ret šapne:

— Majko... zlo mi je!

U Bettynim se očima pojavi užas. Pogleda brzo čovjeka s puškom u ruci.

Djevojka se oslobodi, a Retova ruka padne mu na grudi. Otvori oči i pgoleda je.

— Betty!

Činilo se kao da joj želi reći mnogo više. Ali ime utihne na njegovim usnama, a Ret tiho uzdahne. Zatvori oči i prestade disati.

Betty Grover se polagano uspravi. Mrzila je tog čovjeka koji joj je zadao toliko nevolja. Mrzila ga je već i stoga što je bio brat Lukea McQuadea. Ali ga je ipak sada žalila. Zapravo je uvijek nastojao biti nježan prema njoj.

Ali, hoće li to Luke razumjeti?

Čula je kako netko prilazi k vratima. Čuvar ustane kad su u sobu ušli Luke, liječnik Blake, Red i Bibs.

Roger Blake pogleda Betty. Zapanji izraz užasa u njezinim očima. Brzo joj pride i uhvati je za ruku.

— Betty — govorio je. — Sve je u redu. Pobrinut ću se za njega.

Betty bez riječi polagano odmahne glavom.

— Sve je u redu! — opomene je oštro Blake i okrene se prema Lukeu. — Dopustite joj da ode. Učinit ću što mogu za vašeg brata.

Luke kimne.

Blake počne djevojku gurati prema vratima, govoreći joj:

— Betty, pođi kući! Poslije ću doći za tobom.

Betty odmahne glavom. Promatrala je Lukea, dok je govorila tihim, prestrašenim glasom:

— Rogere... on je mrtav...

Blake je trenutak zurio u nju, a

zatim se okrene prema krevetu. Luke pođe za njim, nagnuvši se nad bratom. Promatrao je liječnika Blakea koji je stavio dlan na malko otvorene Retove usne. Liječnik se uspravi i pogleda Lukea.

Betty reče uzbuđeno:

– Umro je dok ste se vi upravo uspinjali stubama. Ništa nisam mogla učiniti.

Luke je trenutak zurio u nju da bi se potom okrenuo ponovno prema svom bratu. Liječnik Blake je ispiti-
vao ranu na Retovim grudima oko koje se zgrušala krv. Mirno izjavi:

– Ništa ne bih mogao učiniti za njega.

Primakne se k Betty i položi joj ruku oko ramena.

– Nitko ga ne bi mogao spasiti – počeo objašnjavati Lukeu. – Ako želite nekoga kriviti, okrivite mene što nisam prije došao ovamo.

Luke ga pogleda, pa grubo reče:

– Gubite se odavde!

Blake je oklijevao, promatrajući ljude okupljene na izlazu iz sobe. Luke bijesno mahne rukom.

– Rekao sam vam da se gubite!

Blake dohvati Betty za ruku. Zajedno napustiše sobu. Red Slater pride krevetu i pogleda Retovo tijelo. Luke se okrene prema zidu, skrivajući što se zbivalo u njemu.

Nakon nekog vremena Red ga zapita:

– Luke, što sada namjeravaš učiniti?

U Lukeovim očima zasja smrtonosan sjaj i procijedi:

– Namjeravam pronaći čovjeka koji je ubio Reta. Rede, pronađi Matta Vickersa!

XIV

Žuta svjetlost svjetiljke obasjavala je Kipovo lice. Stajao je uz Jakea

u stražnjoj sobi pogrebnika Warnera. Izgledao je malen kraj ogromnog kovača, ali očito nije bio dirnut smrću čovjeka koji je ležao na dugom Warnerovom stolu u mrtvačnici.

Kip i Jake donijeli su ovamo prije nekoliko minuta tijelo Doca Emorya.

Warner, omalen, nervozan čovjek, bijaše jedini pogrebnik u Fultonu. Nije baš bio odveć oduševljen svojim poslom. Stajao je kraj lijesa u kutu sobe, promatrajući vodena-
sto plavim očima Johna Carlsona i Georgea Melvana, koji su se također tu nalazili. Trljajući ruke, govorio je zbunjeno:

– Ne mogu ništa učiniti dok ne dobijem neku vrst odobrenja. Ne mogu samo tako pokopati nekoga koga donesu ovamo.

Kip ga prekine.

– Nisam ga mogao ostaviti na kiši – reče hladnim glasom. – Ali ako ga nećete ovdje...

– Ostati će ovdje! – prekine ga Carlson, pa namrštivši se, pogleda pogrebnika. – Warneru, što je s tobom?

– Ne želim nepravilika – uzdahne Warner.

– Mrtav je – podsjeti ga Carlson. – Mrtvaci nikome ne mogu zadavati nepravilike. Zar ne, gospodine Billensu? – obrati se Kipsu.

Kip slegne ramenima. Gurne ruku u džep i izvuče značku šerifa koju je podigao iz blata. Preda je Carlsonu.

– Našao sam je u blatu ispred saluna „Pecos“ – reče sumornim glasom. – Vjerovao sam da biste je željeli spremati.

Carlson čvrsto zgrabi značku.

– Ne biste li je sada htjeli za sebe, pošto je Doc mrtav?

– Ja?

– Pa vi ste brat šerifa Billensa, zar ne?

Kipove oči zasjaše podrugljivo.

– Ne moram stoga biti budala poput njega... ili Doca? – grubo se nasmije.

Melvan izjavi ogorčeno:

– Vaš je brat umro stoga što je želio zaštititi red i zakon u Fultonu. Lukeovi su ga ljudi objesili. Zar vam to ne znači baš ništa?

Kip slegne ramenima.

– Uredit ću to s Lukeom na svoj način – reče tiho.

Carlson gurne značku u džep. Pogleda Docovo tijelo.

– Jeste li ga dobro poznavali? – zapita Kipa.

Kip raširi ruke, dajući time na znanje da Doca nije poznavao odveć dobro.

– Sreo sam ga ispred grada. Jahao je ovamo, a ja sam mu se pridružio – objasni i namršti se. – Doc je rekao da je nekoć bio rendžer.

– I to je sve što znate o njemu? – napadne ga Melvan.

Kip pogleda uzbuđenog novinara, promatrajući ga hladnim pogledom.

– Da! – reče.

– Jutros je Doc govorio o vama kao o svom partneru – nastavi Melvan. Vjerovao je da ćete ga podržati u borbi protiv Lukea.

– Nisam odgovoran za ono što je Doc govorio – prekine ga Kip. – Znao je tko sam. Savjetovao sam mu neka se ne prihvaća tog posla.

– Što je s onim visokim strancem, s onim koji se naziva Matt? – umiješao se u razgovor Carlson. – S čovjekom koji je ubio neke od Lukeovih ljudi u salunu »Pecos«? Ne poznajete ga!

Melvan doda:

– Vas trojica bili ste zajedno u salunu.

– Posve slučajno – objasni Kip.

– Doc ga je poznavao, ali ja nisam.

Rukom u rukavici obriše Docovu krv s hlača.

– Gospodo, žao mi je što vam ne mogu pomoći! – reče.

Pogleda na sat koji je visio na zidu, pa pride brzo vratima.

– Znate li možda kamo je krenuo onaj visoki stranac? – zapita ga Carlson. – Možda, kad bi saznao...

Zastavši na trenutak, Kip odmahne glavom.

– Vjerujem da je krenuo prema granici – reče. – I ja bih to učinio da sam na njegovu mjestu.

– Zašto ste uopće došli u Fulton?

– napadne ga Melvan.

– Da posjetim bratov grob – odvрати Kip, ali se u njegovom pogledu nazirao smiješak. – Laku noć, gospodo!

Pogled mu odluta od prisutnih da bi se na trenutak zaustavio na mrtvom tijelu njegova oca. Brzo izađe na kišu.

U sobi je nekoliko trenutaka vladala tišina. Napokon Carlson primijeti, pogledavši vlasnika novina:

– Platite mi onoliko koliko mislite da vrijedim – ponovi ono što im je Doc rekao tog jutra.

Uzdahne duboko i tužno.

– George – doda – posljednje što možemo učiniti za njega jest da ga pristojno otpremimo u grob.

* * *

U smiraj dana prestade padati kiša. S juga je dopirao topliji povjetarac, a kuće su se počele pušiti šaljući tople, vlažne valove prema tamnom nebu.

Iz daljine se začu zvižduk lokomotive. Dopro je i do Paula Grovera koji je nestrpljivo čekao za radnim

stolom u svom uredu.

Paul brzo pogleda mršavka Fava-
ra.

Freda, Groverova pomoćnika, McQuadeovi ljudi poslali su već prije kući.

Paul Grover pride k vratima i pogleda prema gradu. Mršavko ga je šuteći promatrao. Znao je što muči tog čovjeka.

– S njim će biti sve dobro – reče.

– Luke se ne bori protiv žena.

Paul pogleda u noć. Riječi revol-
veraša nisu mu pružale olakšanje. U
Fulton u kao da je zavladao mir. Bijaše
tiše nego inače. Zapita se što Betty
proživljava.

Lokomotiva ponovno zazviždi. Taj
je zvuk poput opomene prodro kroz
noć.

Mršavko progovori stojeći iza Pa-
ula:

– Nisam znao da tako kasno do-
lazi još jedan vlak.

Te riječi podsjetiše Paula na nje-
gov posao. Prisjeti se brzojava koji
je zaključao u blagajnu, stavivši ga
na Marlowovo upozorenje da šalje
plaće.

Sve je ovisilo o tome da nitko ni-
šta ne sazna. Čak ni ljudi koji su tim
vlakom prevozili novac.

Nije smio iznevjeriti povjerenje
Marlowa. Ljudi u Track Townu mo-
rali su primiti svoju plaću.

Iza njega je telegrafski aparat po-
čeo brzo i oštro kucati. Mršavko se
okrene i pogleda na trenutak apa-
rat.

– Što je to?

Paul ga gurne i pride k aparatu. Stane
pokraj stola, dohvati olovku i slobodnom
rukou potvrdi prijem.

Poruka počne stizati. Paul je stade
zapisivati, ali se prekine, zapazivši
da mu mršavko zuri preko ramena. Kad
je poruka završila, doda neko-
liko riječi i gurne papir u stranu.

– Tko je Kip Billens? – zapita
mršavko znatiželjno, promatrajući
poruku koju je Paul zapisao.

Ovaj slegne ramenima.

– Netko tko tvrdi da je rođak To-
ma Billensa – odgovori. – Poslušaj
– obrati se gorkim glasom mršav-
ku. – Neću pobjeći. Nisam toliko
lud da bih pomislio kako mogu
osloboditi svoju kćerku. Vlak će biti
ovdje za manje od pet minuta. Ako
te vlakovođa ugleda s tom puškom
u ruci, moglo bi biti neprilika.

Mršavko slegne ramenima. Dosa-
dilo mu je vrtjeti se po željezničkoj
postaji, a dobro je znao da Paul ne-
će žrtvovati svoju kćerku.

Luke je zasigurno već u gradu. Tre-
balo bi svratiti do saluna „Pe-
cos“ i vidjeti što se ondje događa.

– Zna li što – obrati se Grove-
ru. – Poći ću nešto pojesti. Hoćete li
da vam donesem kavu?

Grover kimne.

– Dobro, ako hoćete!

Promatrao je mršavka kako odla-
zi i skreće iz kuće. Pričini mu se kao
da je čuo pucanj, ali ga zvižduk vla-
ka nadjača. Nije bio siguran je li
uopće nešto čuo.

Paul zastane na peronu očekujući
vlak. Oblaci pare počnu se dizati
kroz mrak kad je vlak stao.

Strojovođa se nagne iz lokomoti-
ve i domahne Paulu, a ovaj mu
uzvratom pozdrav.

Vlak se sastojao od lokomotive i
tri vagona: dva putnička i jednog
teretnog.

Paul je promatrao vagone. Bio je
neizmjereno umoran i uznemiren.

Iz posljednjeg vagona izađe kon-
dukter i pričekava na silazak putnika.

Paulu pride čovjek koji je držao
torbu u rukama. Oprezno pogleda
u mrak iza Paula. Uvjerivši se da je
sve u redu, preda Groveru zaključa-
nu željeznu kutiju.

Paul je prihvati bez riječi. Kondukter pričekava da Paul prođe kraj njega i vrati se u svoj ured.

– Nema putnika? – zapita ga. Paul odmahe glavom.

– Krećemo! – reče čovjek.

Pride posljednjem vagonu, a vlak krene. Još jednom domahne Groveru.

Paul ostavi na peronu poštanske vreće koje su izbacili iz vlaka, pa unese željeznu kutiju u ured. Postavi je na stol. Poruka koju je ostavio na stolu malco prije ponovno probudi nemir u njemu. Gurne je u džep.

Nije čuo mačje korake na peronu iza svojih leđa.

Dohvati kutiju, želeći je spremiti u blagajnu. Ujutro će je odvesti kolima u Track Town i isplatiti radnike. Na taj će način željezničko poduzeće preživjeti još neko vrijeme.

Koliko?

Nešto ga je drugo mučilo. Namrštivši se, vrati se k stolu i pronađe mali ključić. Pride k blagajni, klekne kraj željezne kutije i otvori je.

Nije čuo čovjeka koji je na trenutak zastao na vratima ureda, a zatim brzo ušao.

Paul Grover zurio je u željeznu kutiju, ne vjerujući onome što je vidio.

Iznenada spazi blatnjave čizme kraj sebe. Ali prekasno. Upravo se namjeravao okrenuti kadli ga netko udari revolverom po glavi.

Paul Grover padne, zajauknuvši tiho.

Provalnik dohvati željeznu kutiju. Izraz iznenađenja pojavi mu se na licu. Brzo zatvori kutiju i napusti željezničku postaju.

Vani ga je čekao snažan čovjek, skriven u mraku. Njemu je predao željeznu kutiju.

Čovjek se neugodno nasmije.

– Mislim da je ovo kraj izgradnje pruge. I kraj svih onih glupana, koji su to podržavali svojim novcem.

Lou, odnosno Kip, samo kimne.

– Morao sam ubiti jednoga od Lukeovih ljudi. Nisam smio dopustiti da se vrati dok sam ja unutra – reče, a glas mu bijaše bezbojan. – Gurnuo sam ga pod ogradu perona.

– Jedna briga manje – složi se onaj čovjek. – Lou, taj si posao dobro obavio. Pobrinut ću se da dobiješ nagradu. – Hvala! – odvrati Lou suho, promatrajući čovjeka kako gura kutiju pod ruku. – Luke će te posjetiti kad sazna da je Vickers mrtav. Zahtijevat će svoj dio.

– Neka samo dođe – odgovori čovjek. – Bit ću spreman da dočekam. I on će dobiti svoj dio. Metak i mjesto u napuštenom starom rudniku. Istina, u početku mi je bio potreban, njegovi revolveri i njegovi ljudi, ali više nije. Sada mi nitko više nije potreban.

– Nitko? – zapita značajno Lou.

– Dakakao, ti si mi potrebniji od bilo koga drugoga.

Lou se hladno nasmiješi.

– Noćas ću ostati u gradu. Jahat ću ujutro s Lukeom. Moram se uvjeriti da će sve završiti kako treba.

XV

Sarah, domaćica Groverovih, dočekala je Betty i liječnika Blakea na vratima. Bijaše to snažna žena od oko šezdeset godina, koja je već pet godina radila kod Groverovih. Voljela je Betty kao da joj je kćerka, a na nekinačin zapovijedala je i Paulu Groveru.

– Ako želite večerati, morat ću podgrijati jelo – upozori pridošlice.

– Večera može čekati – prekine je Blake. – Mislim da će gospodici Betty više koristiti topao čaj. Gospodica Grover provela je težak dan.

Udoše, a svjetlo obasja Bettyno blijedo lice.

Sarahino se ponašanje izmijeni istog trenutka.

– Uboga djevojka! – reče, odvođeći Betty do sofe. – Izgledaš umorno.

Domaćica pogleda Blakea. Mladi je liječnik bio blatnjav i prokisao.

– Što se dogodilo, doktore Blake?

– Čaj! – opomene je odlučno mladi liječnik. – Nužno nam je potreban.

– Dakako, dakako! – kimne Sarah, okrene se i požuri u kuhinju.

Blake pride k Betty koja je ležala na sofi poluzatvorenih očiju.

– Čaj će ti koristiti – reče. – Bit će najbolje da odmah legneš bez večere.

Betty odmahne glavom.

– Rogeru, sve je dobro. Nitko mi nije ništa učinio – reče i duboko uzdahne. – Zabrinuta sam zbog oca.

Roger kimne.

– Vidjet ću što mogu učiniti – napomene.

Betty ga uhvati za ruku.

– Rogeru... – zadrhti joj glas. – Kako su to grubi ljudi!

– Znam. Ipak me to neće spriječiti da nešto poduzmem. Cijeli grad ne može propasti stoga što ovdje boravi Luke McQuade.

– Netko mu se mora suprotstaviti – složi se Betty. – Ali ne ti!

Zapazi gorak pogled u njegovim očima, pa brzo nadometne:

– Ne moraš se dokazivati preda mnom. Vidjela sam te večeras... vidjela sam da si se suprotstavio tim ljudima – reče, a pogled joj postade nježan. – Rogeru, pusti druge da pucaju...

– Tko? – odavao je liječnikov glas gorčinu.

– Taj čovjek... Matt! On je savezni šerif! – odvratila Betty i kimne, zapazivši sumnju u liječnikovom pogledu. – Čula sam da je to Ret rekao svom bratu prije nego što je umro. Njegovo je ime Matt Vickers.

Blake se namršti.

– Gdje je on?

Betty odmahne glavom.

– Pitao je cca gdje može naći kolibu nekih kopača zlata negdje izvan grada. Pretpostavljam da je pošao onamo. Obećao je da će se vratiti prije noći.

Blake ju je promatrao.

– Imaš dobro mišljenje o njemu, zar ne?

– Da! – odvratila Betty i čvrsto stisne njegovu ruku. – Snažan je i sposoban. U ovakvim vremenima pruža osjećaj sigurnosti.

– Znam! – prizna Blake. – Bolji je čovjek od mene, zar ne?

– Na neki način – potvrdila Betty i dodala: – Rogeru, zar to ne možeš shvatiti? – reče i pogleda ga neizmjeno nježno. – Matt je dobar čovjek, ali on pripada vremenu punom nasilja. Sada je potreban, ali budućnost je stvorena za ljude poput tebe.

Blake je toplo pogleda i polagano se nagne nad njom.

– Rogeru! – šapne Betty. – Ne bih te željela povrijediti.

Roger je poljubi.

Tog trenutka u sobu je ušla Sarah donoseći čaj. Zastane zapazivši ih, a zadovoljan joj smiješak obigra oko usta.

– Čaj je skuhan – primijeti.

Roger se okrene. Negdje u daljini zazviždao je vlak.

Betty sjedne i okrene se prema prozoru.

– Vlak u ovo doba noći? – iznenadi se i pogleda Rogera. – To je

posan vlak. Ne vjerujem da otac zna za nj.

Blake je pokušao smiriti:

Pogledat ću što se ondje događa.

Kad je liječnik otišao, Sarah pride k sofi i stavi čaj na stolić.

— Zgodan mladić — primijeti, a Betty kimne.

* * *

Kiša je prestala padati, ali su oblaci još uvijek sakrivali zvijezde. Ulice Fultona bijahu puste. Ono nekoliko ljudi koji su se kretali po njima izgledali su poput sjena, idući brzo prema svom odredištu.

Blake zastane ispred svoje kuće i oslušne zviždukanje vlaka. Upravo je napuštao stanicu.

Zbog čega god vlak došao, zadržao se samo kratko vrijeme.

Blake otključa vrata i uđe u kuću. Brzo se preodjene. Osjećao se odmah bolje u suhoj odjeći. Pogleda posjekotinu na usni i ustanovi da je bio sretan što je tako dobro prošao.

Otvori ladicu pisaćeg stola i ugleda revolver. Ali je opet zatvori. Betty je bila u pravu. Nije bio stručnjak za rukovanje revolverom.

Kad je izašao na ulicu, pogled mu odluta do željezničke postaje. Okrene se i pogleda niz tamnu ulicu.

Učini mu se da vidi jahača koji se pokrajnom ulicom približavao šerifovom uredu. Ali nije bio potpuno siguran u to. Pričeka još trenutak, jer ga je nešto uznemirilo. Lik jahača učinio mu se nekako poznat.

Slegne ramenima. Možda je to samo plod mašte.

Prijeđe ulicu i krene prema željezničkoj postaji. Koraci su mu odjekivali kroz noćnu tišinu. Stigavši do stanice, prvo što je zapazio bijahu dvije poštanske vreće ostavljene na peronu.

Blake polagano pride zgradi i zastane.

Pogleda kroz vrata i zapazi starog Freda kako kleči kraj Paula Grovera. Ovaj je ležao pred otvorenom blagajnom. Fred se brzo okrene začuvši kako netko ulazi. Osjećaj olakšanja pojavi mu se u pogledu kad prepozna liječnika Blakea.

— Upravo sam došao — reče. — Čuo sam vlak, pa sam se zapitao zašto je došao u Fulton. Nije trebao da stigne po voznom redu.

— Promatrao je Blakea koji je kleknuo kraj Grovera i stao ga pregledavati. — Ležao je ovdje — počeo objašnjavati. — A našao sam i ovo — doda i pruži liječniku zgužvani brzojav. — To je ležalo na podu kraj njega.

Blake pročita brzojav.

— Plaće! — reče Fred. Paul je jedini koji je znao da će danas doći.

Blake pogleda u praznu blagajnu. Bijaše posve jasno što se dogodilo. Obuzme ga gorčina. Željezničko će poduzeće propasti. To znači da će i on izgubiti posao.

Ali sada mu je to bilo manje važno od brige za Paula Grovera. Morao je uvjeriti Betty i njezina oca da je kucnuo trenutak kad treba napustiti Fulton.

Fred zapita:

— Je li teško ranjen?

— Neću to znati dok ga ne dopremimo kući i ondje ga bolje pregledam — odvrati Blake. — Bit će nam potrebna kola.

— Dobro, dobro! — prekine ga neki grubi glas. — Večeras ste vrlo zaposleni, doktore!

Blake se okrene. Fred se počeo povlačiti, promatrajući s nevjericom čovjeka koji je ulazio.

Luke McQuade im pride i pogleda Grovera.

— Kako mu je?

Glas mladog liječnika odavao je napetost dok je odgovarao:

– Sretniji je od vašeg brata.

Luke se počeo ogledavati po uredu.

– Gdje je mršavko? – zapita.

Blake slegne ramenima, a Fred odgovori:

– Ovdje nije bilo nikoga kad sam se vratio. Osim gospodina Grovera.

Red Slater, koji je ušao nakon Lukea, namršti se i reče:

– Ostavio sam ga ovdje da čuva oca djevojke.

Blake ga upozori:

– Očito je učinio više od toga. Stigla je plaća za radnike – reče i maline rukom prema otvorenoj blagajni. Kao što vidite, novac je nestao.

Lukeove oči zasjaše. Okrene se prema Redu.

– Nisi znao da novac treba večeras da stigne?

Red odmahne glavom.

– Je li to mršavko znao?

– Nije – odvrati Red, oklijevajući. – Ali ako je novac došao dok je bio ovdje s Groverom...

Lukeovo lice pretvori se u hladnu, okrutnu masku.

– Ako je to mršavko učinio, vjerojatno je već na pola puta do granice.

Lafe primijeti:

– Krenimo za njim!

Luke odmahne glavom.

– Prvo se moram pobrinuti za nešto važnije. Ali svi se tragovi ukrštaju prije ili poslije. Ponovno ćemo sresti mršavka.

Okrene se prema Fredu i objasni:

– Tražimo čovjeka po imenu Matt. Došao je jutros ovamo.

Fred obliže usne.

– Jesi li ga vido? – upita ga Luke.

Starac kimne. Pogleda Blakea i prijede rukom preko brade, pa nadoda:

– Zapitao je kako bi mogao doći do kolibe Berta Foleya.

Luke je časaak razmišljao, pa pogleda Reda.

– Tražio je onu dvojicu kopača zlata? – upita.

Red kimne.

– Je li ta koliba daleko?

– Ne odviše – odgovori Red.

– Pa onda krenimo! – pozove Luke svoje momke.

* * *

Matt Vickers se još uvijek grčevito držao za jabuku sedla kad se pojavio u blizini šerifovog ureda. Bijaše napola svjestan toga gdje se nalazi. Put od Foleyeve kolibe činio mu se beskonačnim. Jedva je zapazio da se primakao Fultonu.

Ispred šerifova ureda spuzne sa sedla i otetura do vrata. Morao je pronaći mjesto gdje će moći prenoćiti, pa se prisjetio Doca.

Vrata ureda nisu bila zaključana, ali je Matt odmah shvatio da ovdje nema nikoga. Bijaše tamno, a kiša je ostavila vlagu u zraku.

Matt šapne:

– Doc...

Prisjeti se da je obećao Docu vratiti se i pobrinuti za Lukea McQuadea. U njemu se rodi gorak osjećaj da je zakasnio.

Izađe i naglo se priljubi uza zid. Kraj njega su projahala četiri jahača. Išli su prema željezničkoj postaji. Jedan od njih bijaše Luke. Matt pričekao dok su nestali, pa se popne na konja.

Možda se Doc Emory vratio u svoju sobu u hotelu. Ali za njega je bilo odviše opasno da ga ondje potraži. Dosjeti se nečeg drugog. Postojalo je samo jedno mjesto u gradu gdje će biti siguran.

Kuća Groverovih nalazila se u sporednoj ulici. Visoko drveće skri-

valo je njezino pročelje.

Vickers je ujahao u dvorište i zastavio se ispod stabla. Sjaše i krene prema stražnjim vratima kuće. Osjeti da mu je rana na glavi ponovno prokrvarila.

Učini mu se da je prošla vječnost prije nego što mu je netko na njegovo kucanje otvorio vrata. Umalo nije pao u kuću, ali je ipak nekako uspio ostati na nogama.

Sarah je užasnuto zurila u njega.

– Pozovite Paula Grovera... njegov sam prijatelj - promuca.

Sarah se odmakne od njega. Matt uđe u kuću i zatvori za sobom vrata. Našao se u kuhinji Groverovih. Svjetlo svjetiljke vrijeđalo mu je oči, pa zažmiri. Povez na glavi bijaše mu crven od krvi.

Sarah zavikne:

– Bett!

Betty, ugledavši Matta, prestrašeno krikne i pride mu.

Matt se silom nasmiješi.

– Oprostite! – reče polagano. Ali ovog je puta meni potrebna vaša pomoć.

Umalo što nije pao. Betty i Sarah ga pridržase i povedoše do sobe za dnevni boravak.

Matt je očajnički pokušavao da ne izgubi svijest.

– Ostavio sam konja... pod drvećem... Odvedite ga da ga tko ne vidi.

Betty kimne.

– Nemojte govoriti! Doktor Blake ubrzo će se vratiti.

Betty i Sarah uspjele su nekako dovesti ga do sofa. Matt padne na nju i izgubi svijest.

Betty se okrene prema Sarah.

– Stavite vodu neka zakipi – šapne. – Učinit ćemo za njega što možemo, dok doktor Blake ne stigne.

XVI

Kad je Matt drugog jutra otvorio oči, zrake sunca ispunjavale su sobu.

Glava mu bijaše bistra, a znao je i gdje je. Još je osjećao bol u glavi, ali bijaše podnošljiva.

Sjedne. Osjećao se neobično snažno, ali mu kretnja prouzroči oštru bol u sljepočici. Prisjeti se da se sinoć liječnik Blake naginjao nad njim. Nešto manje jasno prisjećao se razgovora o Lukeu McQuadeu i pljački novca. Sve te misli bijahu u njegovoj glavi potpuno nepovezane.

Razmišljao je još o tome kad je Betty ušla u sobu. Donijela mu je doručak i nasmiješila mu se kad je vidjela da sjedi.

– Jutros izgledate mnogo bolje

– primijeti.

– A bolje se i osjećam – potvrdi Matt.

– Možete li nešto pojesti? – upita Bett, a glas joj bijaše vedar. – Roger je rekao da možete jesti, ako hoćete.

Matt kimne.

– Užasno sam gladan – reče.

Djevojka mu prinese poslužavnik i stavi ga na pokrivač pred njega. Ispod očiju imala je tamne sjene.

– Podnosite to bolje od mog oca – reče.

Šerif se namršti.

– Ranjen je?

Betty kimne.

– Ocu su sinoć iz ureda oteli plaće za radnika. Roger ga je zatekao na podu pred blagajnom. Vjeruje da je to učinio jedan od Lukeovih ljudi.

Matt ispije kavu. Uto je u sobu ušao i liječnik Blake. Zastao je kraj kreveta i opipao Mattu bilo. Izgledao je umoran i zabrinut.

– Drago mi je što se oporavljate

– primijeti liječnik. – Pazite na sebe! Imate grdnu ranu. Nešto dublje i...

– To su opasnosti mog posla – primijeti Vickers.

Sjetio se Doca i zapitao se zašto nije došao.

– Rekao bih da sam ostao bez posla – nastavi Blake. – Jednako kao i Paul. Gotovo je sa željezničkim poduzećem.

Vickers se namršti.

– Zašto? Stoga što su ukradene plaće?

Blake umorno odmahne rukom.

– Ima i više od toga. Riječ je o svemu što se ovdje događa – promrmlja, a glas mu je odavao gorčinu. – Upravo smo saznali da je Mike Flannagan mrtav. Bio je predradnik u Track Townu i tjerao ljude na rad. Luke je bio ondje, izazvao Mikea i ubio ga. Potom je polovicu ljudi otjerao, govoreći im da je gotovo sa željeznicom i da neće dobiti plaće.

Matt odgurne poslužavnik.

– Gdje je vaš otac? – zapita djevojku.

– U susjednoj sobi – odvratila Betty, oklijevajući. – Otac je uložio cijelu svoju uštedevinu u željeznicu. Mislim da ga je zbog toga sve to tako teško pogodilo.

– Volio bih razgovarati s njim – reče Matt.

Pričeka dok djevojka nije napustila sobu. Ustane i odjene se. Hladan bijes davao mu je snagu.

Blake ga je promatrao s mnogo poštovanja.

– Luke McQuade vas traži po cijelom gradu – upozori ga. – Zna da ste šerif Vickers.

Matt je pregledavao revolver. Kimne odsutan mislima. Nije više bilo potrebno prikrivati se.

Blake nastavi:

Razbili su ured Georga Melvana. Opomenuli ga neka napusti grad – govorio je liječnik, a glas mu je bio pun suzdržana bijesa. – Upozorili su na to i Johna Carlsona. Lukeu to i nije bilo potrebno. Ionaako će mnogi ljudi napustiti Fulton.

– Gdje je Doc Emory? – zapita Matt. – Čovjek koga su zaposlili kao gradskog šerifa?

Blake se namršti.

– Je li bio vaš prijatelj? – upita, a kad je Matt kimnuo, doda: – Vjerojatno ga je Luke ubio zbog toga. Pred salunom »Pecos«.

Matt je trenutak šutio. Prisjeti se da je Doc Emory možda baš želio poginuti na taj način. Njih su trojica dojahala u grad želeći se boriti protiv banke Lukea McQuadea. Sada su ostala samo dvojica.

Paul Grover ležao je u postelji, kad je Matt ušao u sobu. Pokaže prema stolici.

Šerif odmahne glavom.

– Paule, moram otići. Došao sam vas pitati jeste li primili odgovor na onaj brzojav.

Grover kimne.

– Stigao je kasno sinoć. Počeo sam ga zapisivati, ali jedan od Lukeovih ljudi stajao je kraj mene. Prvo, Tom Billens nema brata.

– A drugo pitanje?

Paul se namršti.

– Chris Marlow nije bio u Austinu. Nitko ne zna gdje je.

Matt ljutito kimne, kao da je očekivao taj odgovor. Okrene se namjeravajući otići.

– Matte! – pozove ga Grover. – Još to nikome nisam rekao, čak ni Betty. U željeznoj kutiji koju sam sinoć primio nije bilo novaca.

Glas mu je odavao razočaranje.

– Željezna kutija bila je napunjena papirom – govorio je s gorči-

nom. – Otvorio sam je trenutak prije nego što me netko udario po glavi.

Smrtonosan sjaj pojavi se u šerifovim očima. Matt kimne.

– Hvala, Paule! – reče. – Sada su mi mnoge stvari postale jasne.

Visoki, snažan čovjek s bijelim povezom oko glave, ispod kojega je provirivala crna kosa, krene prema vratima.

Ondje ga Betty zaustavi.

– Matte, ne možete otići! Ranjeni ste. A Roger govori da Luke McQuade... – prekine se.

– Ne bih želio da me predugo čeka – ljutito je prekine Matt, no iznenada se nasmiješi i doda toplim glasom: – Hvala vam za ono što ste učinili za mene.

Matt izade. Betty je netremice gledala za njim. Liječnik Blake joj priđe, a ona se okrene prema njemu. U glasu joj se čuo jecaj:

– Oh, Rogeru!

Mladi liječnik je zagrlj s mnogo razumijevanja. Nije u sebi osjećao ljubomoru.

Toga jutra smrt je krenula ulicama Fultona.

XVII

Sunce je obasjavalo lokvice na ulici. Kotači kola upadali su duboko u blato.

Matt Vickers zaustavi pastuha ispred šerifova ureda i uđe. Tu je vladala čudna tišina koja je postavljala tisuću pitanja. Otvorena vrata ćelija izgledala su nekako puna prijetnje.

Matt zastane ispred pisaćeg stola. Učini mu se da vidi Doca Enorya kako sjedi za njim sa zabrinutim izrazom na licu.

Još je uvijek tako stajao kad je u sobu ušao Kip Billens. Mladić na

trenutak zastane. Učinilo se kao da je ugledao duha. Cigareta mu je opet visjela s usana.

Matt ga pogleda. U sobi zavlada prijeteća tišina.

– Zdravo, Kipe! – reče napokon Matt.

– Udesili su Doca! – reče Kip.

Glas mu je podrhtavao. Ruka u rukavici uzbuđeno je gladila revolver.

– Nisam bio ovdje kad se to dogodilo. Inače bih mu pomogao. Luke je došao da te potraži. Znao je da si ovdje. Umjesto tebe ubio je Doca. Šerif kimne.

– Čuo sam to – reče, a glas mu bijaše potpuno miran. – Doc je računao na tebe. Gdje si bio, Kipe?

Mladić hladnih očiju slegne ramenima. Oporavio se od iznenađenja. Mirno je izdržao Mattov pogled.

– Vratio sam se u hotel. Nisam vjerovao da bi Luke mogao tako brzo doći – zvučio mu je glas izazovno. – Docu se nije trebalo ništa dogoditi. Nije smio tražiti nepravilike.

Matt zlovoljno promrmlja:

– Takav mu je bio posao. Kad je prihvatio zvijezdu, bila mu je dužnost uhvatiti Lukea.

Kip ljutito primijeti:

– U tom se slučaju nije smio prihvatiti tog posla. Nije bio sposoban za to. To je i sam znao.

– Pokušao je! – upozori ga Matt.

– I tako poginuo! – podrugljivo je zvučio Kipov glas. – A to je i tvoj posao, zar ne?

Matt stisne oči.

– Slažem se – kimne. – Ali čini mi se kao da te čujem kako govoriš zašto želiš doći u Fulton. Pričao si da si brat šerifa Billensa. Htio si uhvatiti ljude koji su ubili tvog brata.

– To želim još uvijek! – napadne ga Kip. – Ali učinit ću to na svoj na-

čin. Ne na Docov! Ja bih pri tome želio ostati živ.

Matt ga je mirno promatrao.

— U tom slučaju bit će možda bolje da se skloniš. Obavit ću Docov posao i svoj.

Kip se iznenadi:

— Kamo ćeš? — zapita.

— Preko mosta — značajno se nasmiješi Matt. — Čujem da me Luke traži po cijelom gradu. Želio bih da me pronađe.

Čudan se sjaj pojavi u Kipovim očima.

— U Paesou sam ti rekao da ću poći s tobom — reče — a to još uvijek namjeravam. Ti nisi Doc Emory. Ako netko može udesiti Lukea, onda si to ti.

— Hvala! — suho reče Matt.

— Polazim s tobom!

Matt pride k pisaćem stolu i poče prekapati po njemu, sve dok nije pronašao ono što je tražio. Šerifovu zvijezdu. Gurne je prema Kipu.

— Bit će bolje da sve to obavimo na službeni način — primijeti Matt, a glas mu bijaše odlučan. — Doc je jučer poginuo noseću tu zvijezdu. Možda ćeš ti bolje obaviti taj posao.

Kip dohvati sjajan komad metala i stade ga promatrati kao neku čudnu igračku.

— Slažem se — kimne.

Pričvrsti zvijezdu za kaput i obriše je rukom.

— Krenimo! — pozove ga Matt. — Prije kraja današnjeg dana čeka nas još mnogo posla.

Mala skupina ljudi okupila se u međuvremenu pred šerifovim uredom. John Carlson progura se između njih. Pride k Mattu i Kipu, kad su izašli.

Carlson pokaže na značku na Mattovom kaputu.

— Što je to? — zapita. — Kakva je to šala?

Matt odmahne glavom.

— Žao mi je što vam to nisam prije mogao reći. Savezni sam šerif. Matt Vickers. Preuzeo sam posao Doca Emorya.

— Vickers! — promrljma Carlson to ime. — Luke je, dakle, znao za vas? Traži vas — reče i pogleda Kipa. — Je li on također zamjenik šerifa?

Matt slegne ramenima.

— On je u mojoj pratnji — odvрати zagonetno.

Prođe kraj okupljenih ljudi i pride svom konju. Zajaše, a to učini i Kip.

Carlson krene za njima.

— Kamo ste pošli?

— Čuo sam da Luke McQuade često boravi u salunu »Veseli pas« — odgovori Matt i potjera konja prema mostu.

Carlson je trenutak zastao, poput čovjeka koga je iznenada pogodio udarac. Stane u blato ne obraćajući pažnju na svoje sjajne čizme.

Bilo mu je jasno što će se dalje dogoditi. Sudbina Fultona jahala je uz ovu dvojicu muškaraca.

* * *

U »Veselom psu« rijetko je kada bilo veselo. To bijaše salun namijenjen isključivo opijanju. Osim što je nekoliko stolova bilo određeno za kartaše. Salun se nalazio nešto po-dalje od drugih kuća. A te su kuće poštene građani ionako uglavnom napustili. Spoznali su kakva sudbina očekuje Fulton kad je šerif Billens bio ubijen.

Luke McQuade sjedio je za kartaskim stolom, kad je Red Salter brzo ušao, kao da ga nešto tjera. Prišao je k stolu kraj kojega su stajali Lafe i Bibs te promatrali Lukea.

— Vickers prelazi preko mosta!

– javi uzbuđeno Red. – Dogodilo se ono što si očekivao.

Luke kimne odsutan mislima. Oprezno položi karte na stol, poput čovjeka koji očekuje da će se brzo vratiti i nastaviti igru.

– Najvažnije je izavati takvog čovjeka, pa će prije ili poslije sâm doći – promrmlja Luke.

Ustane i opipa revolver.

– Nema smisla uništiti salun – reče. Pričekajmo šerifa pred kućom.

Lafe, Bibs i Red krenuše za Luke-om prema vratima.

McQuade zastane na drvenim stubama ispred saluna. Promatrao je dvojicu jahača koji su se približavali. Iza Matta i Kipa ugleda znatiželjno mnoštvo koje ih je pratilo.

Luke je često čuo za Matta Vickersa. Znao je da mu je šerif ravan. Obojica su živjela od revolvera, ali s različite strane zakona.

Prisjeti se na trenutak svog brata, ali, začudo, nije osjećao srdžbu prema šerifu. Nije zbog Reta.

Sinoć ga je tuga zbog brata natjerala da potraži Vickersa. Sad je šerif bio samo čovjek na glasu zbog vještine pucanja, a Luke osjeti čudno uzbuđenje stoga što će to uskoro moći sâm iskušati.

Jedan od njegovih ljudi primijeti:

– Kakva to budala jaše uz njega?

Luke slegne ramenima promatrajući Kipa.

– Ne znam. Za njega se pobrinite vi. Ja ću se pozabaviti Mattom Vickersom.

Odmaknuše se od saluna.

Pedesetak metara dalje, blizu mjesta na kojem je poginuo Doc Emory, Vickers zaustavi konja i sjaše. Kip to također učini. Nisu imali više što reći jedan drugome. Za ono što ih je čekalo riječi nisu bile potrebne.

Sunce se caklilo u lokvama izme-

đu njih i četvorice ljudi koji su im se približavali.

Luke je hodao malo ispred drugih. Promatrao je Vickersa ili zapravo njegovu ruku.

Matt je znao da je Luke brz u potezanju revolvera. Kako brz, to će odati idućih nekoliko sekunda. Nije se plašio onoga što će se zbiti, osjećao je samo užasno nestrpljenje da se to obavi što prije.

Luke podigne pogled kad su bili već posve blizu jedan drugome.

Matt tog trenutka povuče revolver. Učinio je to strahovitom brzinom. Dva metka izletješe iz cijevi i probiše Lukeu grudi.

Luke je u međuvremenu uspio ispaliti samo jedan metak, ali i taj je preletio iznad Mattove glave. Bio je desetinu sekunde sporiji, ali to je bilo za njega kobno.

Iako pogoden, Luke je trenutak još stajao. Užasno iznenađenje pojavi mu se u očima. Učini korak naprijed, zapuca u blato pred sebe i sruši se.

Ljudi oko njega su trenutak oklijevali. Očito su očekivali da će Luke dovršiti borbu. Očajnički pružiše ruke za svojim revolverima. No Mattov metak pogodi Reda, tako da se ovaj okrene oko sebe i padne. Kip pogodi Lafea. Zatim se oba revolvera uperiše prema Bibsu. Prasnuše pucnjevi i Bibs završi u lokvi na cesti.

Sve se to odigralo za manje od tridesetak sekundi. Kipov revolver još se uvijek pušio u njegovoj ruci. Kao da to ne može povjerovati, zurio je u revolveraše ispružene ispred saluna. Okrene se prema Mattu i trgne, zapazivši da je šerif uperio revolver u njega.

Poče ispitivati izraz na Mattovu licu, ali na njemu nije pronašao ni-

šta što bi ga moglo umiriti. Izjavi kratko:

– Mislim da te Luke napokon našao.

Gurne revolver natrag u korice. Tek tada, kao da je nešto zaboravio, Matt učini isto.

– Moram obaviti ostatak posla – izjavi šerif. – Još me uvijek želiš pratiti?

Kip se nasmiješi.

– Matte, ne bi me mogao spriječiti u tome – reče.

Zajahaše, pa krenuše prije nego što su se okupljeni ljudi uspjeli snaći.

XVIII

Sunce je počelo zalaziti za zapadne brežuljke, uranjajući u pamučne oblake. Pred Mattom Vickersom i Kipom uzdizale su se planine Conchosa. Stotinjak metara dalje Crveni kanjon ulazio je u brda.

Na izlazu iz njega prostirala se široka visoravan. Bijaše to mjesto na kojem je Bert Foley ugledao ženu na bijelom konju.

Sada bijaše vrijeme da Matt napokon sredi sve do kraja.

Iznenada okrene pastuha i suoči se s Kipom, držeći revolver u ruci.

– Što ti je, dođavola! – krikne Kip.

– Umukni! – vikne i Vickers, a pogled mu je smrtonosno sjao.

Pruži ruku i izvuče Kipov revolver iz korica. Izbaci metke iz njega. Ispraznivši revolver, vrati ga blijedom mladiću.

– Naviknut sam čuvati se divljih zvijeri. Osobito kad se spremam ujahati među njih – primijeti Matt. I još nešto! Netko me je učio: »Ne okreći leđa! Toga se uvijek držim. Pa i sada.

Kipovo se lice zgrči.

– Izabrao si pravo vrijeme za šalu. Pomogao sam ti u borbi protiv Lukea i njegovih ljudi.

– Jesi – složi se šerif. – Morao si se oprati preda mnom, zar ne? Ali zapazio sam da si pričekao da prvo ubijem Lukea, tek tada si se umiješao.

– Jesi li poludio? – vikne Kip, a pogled mu je odavao uzbuđenje. – Zašto bih to učinio? Luke je ubio mog brata.

– Tom Billens nije imao brata – prekine ga ljutito Matt. – Ne znam tko si, ni kako si nagovorio Doca da ti povjeruje. Ali ti nisi Kip Billens!

Revolveraš slegne ramenima.

– Možda i nisam – promrmlja, nastojeći se smiriti. – Pa dobro, nisam brat Toma Billensa. Ali ne možete me optužiti ni za što drugo! Pomogao sam vam u gradu, i to pred dvadeset svjedoka.

Matt pogleda Kipove ruke.

– Počeo si nositi rukavice onoga jutra kada je Vicki Barnes ubijena. To me uznemiruje, momče! Htio bih pogledati tvoje ruke.

Kipov pogled bijaše smrtonosan.

– Ne možeš me optužiti da sam je ubio!

Šerif lagano podigne revolver.

– Namjeravam te optužiti za mnogo toga – reče. – A sad ih svuci!

Kip čvrsto stisne usne, ali ga ipak poslušao. Matt zapazi ogrebotine na njegovim rukama.

– Govorio si Docu i meni da si išao nadisati se svježeg zraka one večeri kad smo se sreli u salunu »Pecos« – hladno ga upozori Matt. – Ali ti si bio u spavaćoj sobi Vicki Barnes i čuo naš razgovor, zar ne? Ubio si je nakon što sam otišao, zaključao vrata i provukao se kroz prozor na balkon, te sišao vanjskim stubama.

– Neka te đavo nosi! – Zavikne Kip.

– Ni jučer poslije podne nisi bio s Docom, zar ne? Krenuo si za mnom – nastavi hladno Matt. – Prvo do željezničke postaje, a zatim do kolibe Berta Foley.

– To mi nikada nećeš moći dokazati! – Napadne ga Kip.

Matt slegne ramenima i mirno reče:

Vidjet ćemo.

Mahne revolverom prema kraju visoravni.

– Sastat ćemo se s tvojim šefom kraj Indijanskih izvora. Znam da se na uzvisini iznad izvora nalazi promatračnica. Što će se dalje dogoditi ovisi o tebi. Jahat ćemo onamo, a ti ćeš uperiti revolver u mene. Ili ću te sada ubiti i sam krenuti dalje.

Kip obliže suhe usne.

– Ne bi me ubio, a da mi ne pružiš priliku da se branim. Takav si. Dobro te poznajem.

Vickers mahne revolverom prema Kipu, ispitujući pažljivo izraz njegova lica.

– Ugušio si onu ženu, a da joj nisi pružio baš nikakvu priliku. Nisi je pružio ni Bertu Foley ni njegovom prijatelju. Misliš li još uvijek da to ne bih učinio?

Te su riječi postigle uspjeh. Kip bijaše čovjek koji nikad ne bi oklijevao ubiti nekoga, ako bi se nalazio u Mattovom položaju. Vjerovao je stoga ono što mu je Vickers govorio.

Skupi se u sedlu.

– Dobro! – reče. – Igrat ćemo tu igru na tvoj način.

Jahali su upravo ispod, stijena kad se javio čovjek s promatračice. Bijaše to neki mješanac s puškom u ruci.

– Jose, odlazim sa zarobljenikom – dovikne mu Kip.

Oko njih uzdizale su se žarke, go-

le stijene. Matt iznenada zapazi na drugom kraju visoravni napušteni španjolski logor koji mu je opisao Foley.

Četiri su osobe stajale ispred najveće zgrade na kojoj se vidjelo da je bila popravljana u posljednje vrijeme, tako da se u njoj moglo živjeti. Bijahu to tri žene i neki visoki, snažan muškarac s bijelim sombrerom na glavi.

Muškarac je zabrinuto promatrao njihov dolazak. Težak zlatan lanac preko njegova prsluka sjao je na suncu. Iz usta visjela mu je debela cigara.

Matt i Kip dojahaaše do njega i zaustaviše konje nekoliko koraka ispred skupine ljudi.

Matt na trenutak pogleda žene kraj muškarca i dodirne šešir u znak pozdrava.

– Zdravo, Chrise! – obrati se visokom čovjeku. – Vidim da si pronašao ženu i kćerku.

Cigara u Marlowovim ustima zadrhti. Gospođa Marlow, zgodna sjedokosa žena, ljubazno se nasmiješi i reče:

– Sreli smo se u Austinu, zar ne? Vi ste Matt Vickers, savezni šerif.

Matt kimne. Pogleda četrnaestogodišnju djevojčicu koja je stajala kraj svoje majke. Tu je bila još i Meksikanka, vjerojatno njihova kuharica. Bijaše vidljivo da su se žena i kćerka Chrisa Marlowa ovdje osjećale vrlo ugodno.

Marlow je napokon uspio progovoriti.

– Lou! – napadne ubojicu koji je revolver još uvijek držao u ruci. – Zašto si ga doveo ovamo?

Matt promrmlja:

– Dakle, njegovo je ime Lou? Chrise, nije me on doveo ovamo, već sam ja doveo njega.

Marlow se povuče korak i podig-

ne pogled prema Joseu, koji im se približavao, držeći pušku ispod lijeve ruke.

– Što se dogodilo? Zar nešto nije u redu? – zapita gospođa Marlow, a njezina nevinost bijaše očigledna.

– Bojim se da mnogo toga nije u redu – upozori je Matt. – Bilo bi mi milije ako bi vam vaš muž sve to objasnio. Poslije, dakako. Došao sam ovamo da ga povedem u Austin. Morat će velikom broju dioničara objasniti zašto tako očajnički pokušava uništiti vlastito željezničko poduzeće.

Marlowov je glas zvučio poput promukla šapata:

– Vi to znate?

Matt slegne ramenima.

– Sve sam shvatio kad sam primio odgovor na svoj brzojav. Neki stari kopač zlata, po imenu Bert Foley, vidio je vašu ženu kako jaše na bijelom konju. Svima ste govorili da su vam žena i kćerka otete i da će vas ubiti ako ne prekinete izgradnju pruge. Foleyeva priča nije se slagala s time. Žena koju je vidio na konju, jahala je posve slobodno. Nitko je nije pratio.

Izraz Marlowova lica odavao je da se pomirio sa sudbinom.

– Vjerovao sam da sam vas se otarasio – prizna. – Lou mi je rekao da vas je ubio – govorio je i nije zapazio sve veći užas u očima svoje žene. – Znao sam da vas moram zaustaviti kad sam dočuo da dolazite u Fulton. Nisam vjerovao da je Luke McQuade sposoban obračunati s vama. Stoga sam doveo Loua. Ovoga ovdje! U njega sam bio siguran. Lou je nagovorio Doca Emorya da pođe u Fulton s vama.

– Chrise! – vikne njegova žena, a glas joj je odavao užas, kao da nije mogla povjerovati u ono što je čula.

– Što to govoriš? Pričao si mi da su prijetili tebi, meni i Lucy. Uvjerio si me da će biti najsigurnije ako dođemo ovamo. Da će to potrajati samo kratko vrijeme, dok ne prođu neprilike sa željeznicom. Ne razumijem ništa od toga što pričaš, ne mogu...

Marlow je stajao kraj nje kao skamenjen.

– Pola milijuna dolara – šapne.

– Trebalo je da zaradim pola milijuna dolara ... novac dioničara... kad izgradnja pruge propadne...

Uto Kip natjera svog konja na Mattova, nastojeći šerifa zbuniti i pobjeći. Ali metak iz šerifova revolvra baci ga iz sedla. Padne na zemlju, a uplašeni konj udari ga kopitom posred lica.

Gospođa Marlow krikne i okrene glavu.

Matt se tog trenutka suočio s Joseom. Mješanac je trčao prema njemu. Podigao je pušku. Mattov metak udari u zemlju pred Joseovim nogama. Trebalo je to biti samo upozorenje. Jose zastane.

– Chrise! – upozori Matt visokog čovjeka. – Nemoj me natjerati da ga ubijem.

Marlow duboko uzdahne. Zavikne na španjolskom:

– Jose, baci pušku! Dosta je ubijanja!

Marlow je stajao obasjan zrakama sunca na zalasku. Nestalo je grubosti s njegova lica. Bijaše to čovjek čiji je ulog bio visok, a sada ga je izgubio.

Njegova je žena gorko jecala. Kćerka ju je zagrlila. Nije plakala, jer zapravo i nije razumjela što se zbilo. Meksikanka je stajala bespomoćno, tiho jecajući.

Matt polagano spremi revolver u

korice. Obuzela ga je duboka tuga slušajući kako žene plaču.

Napokon je rekao:

– Chrise, pred nama je dugi put do Austina. Bit će bolje da odmah krenemo.

KRAJ

Izdavanja za vaš odmor!

VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA

EROTIKA jedanput mjesečno

EROTSKI ROMAN svakih 14 dana

EROTIKA EXTRA izlazi povremeno

EROTIKA HUMOR izlazi dvomjesečno

TOP svaki tjedan

LASO svaki tjedan

LASO SPECIJAL izlazi povremeno

TRAG svakog 13. u mjesecu

SIRIUS izlazi dvomjesečno

SUPER STRIP svaki mjesec

MAXI SUPERSTRIP izlazi povremeno

TOM I JERRY svaki mjesec

U pripremi:

W. B. Longley
Moć zakletve

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 44,00,
ATS 310,00, SHF 37,00, NLG 50,00, SEK 155,00, FRF 147,00,
USD 23,00 (avionom USD 27,30), CAD 31,00 (avionom CAD
36,10), Australija AUD 30,00 (avionom AUD 36,70). Uplata
na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod Uдру-
žene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za
»Laso«, izdanje OOUR-a IRI). Ekonomska propaganda:
»Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 10,000.000 d, c/b stranica 1/1
7,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. IX. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

